

ROGER ZELAZNY

AMBER

Curțile Haosului

V

Curțile Haosului

Roger Zelazny

The Courts of Chaos

Copyright © 1978 by Roger Zelazny

Copyright © TRITONIC 2007 pentru prezenta ediție în
limba română

TRITONIC Grup Editorial

Str. Coacăzilor nr. 5, București

e-mail: editura@tritonice.ro

tel./fax.: +40.21.242.73.77

www.tritonice.ro

<http://tritoniceews.blogspot.com>

Colectia: fiction.ro

Coordonator: MICHAEL HAULICA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ZELAZNY, ROGER

Curtile haosului / Roger Zelazny ; trad.:

Eugen Cristea - București : Tritonic, 2007

ISBN 978-973-733-185-4

I. Cristea, Eugen (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Coperta: ALEXANDRA BARDAN

Redactor: IOANA STĂNESCU

Tehnoredactor: OFELIA COȘMAN

Comanda nr. T 349 / noiembrie 2007

Bun de tipar: noiembrie 2007

ROGER ZELAZNY

CURȚILE HAOSULUI

Traducere de EUGEN CRISTEA

TRITONIC

fiction.ro

Roger Zelazny (1937-1995) s-a născut în Euclid, Ohio. A absolvit Universitatea Columbia din New York cu o diplomă în teatrul elisabetan și iacobin, fapt reflectat și în scrierile sale.

Prima sa povestire a apărut în 1962, iar din 1969 s-a concentrat exclusiv asupra scrisului. S-a impus rapid, în anii '60, ca fiind unul dintre cei mai importanți reprezentanți ai New Wave-ului, alături de scriitori ca Brian Aldiss, John Brunner, Philip José Farmer, M. John Harrison, Ursula K. LeGuin, Robert Silverberg și Philip K. Dick.

Literatura sa combină surse de inspirație foarte diverse, de la mitologie (greacă, hindusă, egipteană etc.) la clasicii francezi, britanici și americani ai sfârșitului de secol XIX și începutului de secol XX, pînă la romanele polițiste din anii '40 ale lui Raymond Chandler. A experimentat constant în materie de stil, trecînd adeseori granița dintre fantasy și science fiction.

Seria *Amber* cuprinde zece romane care au fost publicate între anii 1970 și 1991.

Romanele și nuvelele sale i-au adus, printre altele, șase premii Hugo, trei premii Nebula și două premii Locus.

Lui Carl Yoke, Primul Cititor:

Din Lucetania la Parcul Euclid,
De la clădirile Sarcobatus la Cygnus X-1...
Fie să trăiești încă zece mii de ani.
Fie ca adăpostul tău să fie ferit de secrete.
Fie ca micile zeități să aibă noroc.

Amber: sus și luminos pe culmea Kolvirului în miezul zilei. Un drum negru: jos și sinistru prin Garnath, din Haos către sud. Eu: blestemînd, umblînd încolo și înapoi și, din cînd în cînd, citind în biblioteca palatului din Amber. Ușa bibliotecii: încuiată și baricadată.

Printul furios al Amberului se așază la birou, își reîntoarce atenția la volumul deschis. Se auzi o bătaie în ușă.

— Cară-te! am spus.

— Corwin. Sînt eu, Random. Hai, deschide. Ți-am adus chiar și prînzul.

— O clipă.

M-am ridicat din nou în picioare, am dat ocol biroului, am traversat încăperea. Random dădu din cap cînd deschisei ușa. Ducea o tavă, pe care o puse pe o masuță lîngă birou.

— Cam multă mîncare, am spus.

— Și mie mi-e foame.

— Atunci rezolvă problema.

O rezolvă. Tăie carnea. Îmi dădu o bucată pe o felie de pîine. Turnă vin. Ne așezarăm și mîncarăm.

— Știu că ești încă furios... spuse după un timp.

— Tu nu ești?

— Ei bine, poate că sînt mai obișnuit cu asta. Nu știu. Totuși... Da. A fost destul de neașteptat, nu-i așa?

— Neașteptat? Am luat o înghițitură sănătoasă de vin. E ca pe vremuri. Chiar mai rău. Chiar ajunsese să-mi placă de el cînd se dădea drept Ganelon. Acum că a preluat iar controlul e la fel de categoric ca înainte; ne-a dat cîteva ordine pe care nu s-a ostenit să le explice și a dispărut iar.

— A spus că ne va contacta curînd.

— Îmi închipui că și ultima dată a intenționat același lucru.

— Nu sînt atît de sigur.

— Și nu ne-a dat nici o explicație privind absența de dinainte. De fapt, n-a explicat nimic cu adevărat.

— Probabil că are motivele lui.

— Încep să mă-ntreb, Random. Crezi că a început în sfîrșit să își piardă mințile?

— A fost totuși destul de isteț ca să te păcălească.

— A fost o combinație între viclenia animalică și abilitatea de a-și schimba forma.

— Dar a mers, nu-i așa?

— Da, a mers.

— Corwin, nu cumva îți dorești ca el să aibă un plan care să nu dea rezultate? Nu cumva vrei să n-aibă dreptate?

— E ridicol. Vreau la fel de mult ca oricare dintre noi ca harababura asta să se limpezească.

— Da, dar nu ți-ar plăcea ca răspunsul să vină din altă parte?

— Unde vrei să ajungi?

— Nu vrei să ai încredere în el.

— Recunosc. Nu l-am văzut — ca el însuși — de o groază de timp, și...

Clătină din cap.

— Nu asta am vrut să spun. Ești furios că s-a întors, nu-i așa? Sperai să nu mai apară vreodată.

Am întors privirea.

— Asta e, am rostit într-un târziu. Dar nu pentru un tron vacant, sau nu *doar* pentru asta. E vorba despre el, Random. Despre el. Asta-i tot.

— Știu, spuse. Dar trebuie să recunoști că l-a fraierit pe Brand, ceea ce nu e ușor lucru. A pus la cale o schemă pe care încă n-o pricep: te-a făcut să aduci brațul acela din Tir-na Nog'th, m-a determinat cumva să i-l dau lui Benedict, a avut grijă ca Benedict să fie la locul potrivit, în momentul potrivit, astfel încât totul să funcționeze și să ia Giuvaierul înapoi. În plus, se pricepe mai bine ca noi la manipulat Umbra. A dovedit-o chiar pe Kolvir, când ne-a dus la Modelul primar. Eu nu pot face asta. Nici tu. Și a reușit să-l învingă pe Gérard. Nu cred că încetinește. Cred că știe exact ce face și, ne place sau nu, cred că el e singurul care poate rezolva situația actuală.

— Încerci să-mi spui că ar trebui să am încredere în el?

— Încerc să-ți spun că n-ai de ales.

Am oftat.

— Cred că ai pus degetul pe rană, am spus. N-are rost să mă amărăsc. Totuși...

— Ordinul de atac te frământă, nu-i așa?

— Da, printre altele. Dacă am putea aștepta mai mult, Benedict și-ar putea aduna o armată mai mare. Trei zile nu ajung ca să te pregătești pentru așa ceva. Nu atunci când nu știm mai nimic despre inamic.

— Dar s-ar putea să știm. A vorbit mult timp cu Benedict între patru ochi.

— Și asta e o altă problemă. Aceste ordine separate. Această secretomanie... Are încredere în noi numai cât e strict necesar.

Random chicoti. Și eu la fel.

— În regulă, am spus. Poate că și eu aş reacționa la fel. Dar numai trei zile ca să declanșezi un război...

Am clătinat din cap. Ar fi bine să știe ceva ce noi nu știm.

— Am senzația că e mai mult o lovitură definitivă decît un război.

— Numai că nu a catadicsit să ne spună încotro să ne îndreptăm energia.

Random ridică din umeri, mai turnă vin.

— Poate o să ne spună cînd va reveni. Tu n-ai primit ordine speciale, nu-i așa?

— Doar să stau și să aștept. Tu?

Clătină din cap.

— A spus că, atunci cînd va sosi clipa, o să aflu. Cel puțin lui Julian i-a spus să aibă trupele pregătite să se deplaseze în orice moment.

— Da? Deci trupele nu rămîn în Arden?

Încuviință.

— Cînd a spus asta?

— După ce ai plecat tu. L-a transportat pe Julian aici ca să-i transmită mesajul, după care au plecat împreună. L-am auzit pe tata spunînd că vor parcurge împreună o parte din drumul de întoarcere.

— Au luat-o pe poteca estică peste Kolvir?

— Da. I-am văzut eu.

— Interesant. Ce am mai ratat?

Se mișcă în scaun.

— Partea care mă îngrijorează pe mine, spuse. După ce a încălecat și ne-a făcut cu mîna, tata m-a privit și mi-a spus să stau cu ochii pe Martin.

— Asta-i tot?

— Asta-i tot. Numai că rîdea cînd a spus asta.

— Doar o suspiciune normală față de un nou-venit, presupun.

— Atunci de ce rîdea?

— Mă predau.

Am tăiat o bucată de brînză și am mîncat-o.

— Totuși poate nu e o idee rea. S-ar putea să nu fie vorba de suspiciune. Poate că simte că Martin trebuie protejat de ceva anume. Sau amîndouă. Sau nici una. Știi cum e el uneori.

Random se ridică.

— Nu m-am gîndit la varianta asta. Vii cu mine, da? spuse. Ai stat aici toată dimineața.

— În regulă. M-am ridicat, mi-am prins Grayswandir la centură. Apropo, unde e Martin?

— L-am lăsat la primul etaj. Vorbea cu Gérard.

— Atunci e pe mîini bune. Gérard are de gînd să rămînă aici sau se întoarce la flotă?

— Nu știu. N-a vrut să discute ordinele.

Am ieșit din încăpere. Ne-am îndreptat spre scară.

În timp ce coboram, am auzit zgomot de dedesubt și am grăbit pasul.

Am privit peste balustradă și am văzut o mulțime de străji la intrarea în sala tronului, alături de silueta masivă a lui Gérard. Toți stăteau cu spatele spre noi. Am sărit peste ultimele trepte. Random nu era departe în urma mea.

Mi-am croit drum printre ei.

— Gérard, ce se petrece? am întrebat.

— Să fiu al naibii dacă știu, spuse. Uită-te și tu. Dar nu poți să intri.

Se dădu la o parte și am făcut un pas înainte. Apoi încă unul. Și atît. Era ca și cum aș fi împins un zid ușor elastic, total invizibil. Dincolo de el se afla o imagine care mi-a înnodat memoria și simțurile. Am încremenit, ca și cum spaima m-ar fi înșfăcat de ceafă, ca și cum mi-ar fi înhățat mîinile. Și asta nu e ușor de făcut.

Martin, zîmbind, încă ținea un Atu în mîna stîngă, și Benedict — în aparență recent convocat — stătea dinaintea lui. O fată se afla în apropiere, pe podium, lîngă tron, cu fața într-o parte. Cei doi bărbați păreau că vorbesc, dar nu le auzeam cuvintele.

În cele din urmă, Benedict se răsuci și păru că se adresează fetei. După un timp, aceasta parcă îi răspunse. Martin se deplasă în stînga ei, iar Benedict urcă pe podium. În clipa aceea, i-am văzut chipul. Schimbul de replici continua.

— Fata aceea îmi pare cumva cunoscută, rosti Gérard care înaintase și acum se afla lîngă mine.

— Probabil că ai surprins-o cu coada ochiului atunci cînd a trecut pe lîngă noi, i-am spus, în ziua morții lui Eric. E Dara.

L-am auzit inspirînd brusc.

— Dara! spuse. Atunci tu... Vocea i se topi.

— Nu te-am mințit, am zis. E reală.

— Martin! strigă Random, care ajunsese în dreapta mea. Martin! Ce se-ntîmplă?

Nici un răspuns.

— Nu cred că te poate auzi, rosti Gérard. Se pare că această barieră ne-a separat complet.

Random se strădui să avanseze, împingînd cu mîinile ceva nevăzut.

— Hai să încercăm cu toții, spuse.

Așa că am încercat iar. Gérard, la rîndul lui, își împinse toată greutatea în zidul invizibil.

După o jumătate de minut fără succes, m-am retras.

— Nu e bine, am spus. Nu-l putem mișca.

— Ce e chestia asta blestemată? întrebă Random. Ce ne ține să...

Avusesem o bănuială — doar atît, totuși — despre ceea ce se petrecea. Și asta numai din cauza caracterului de *déjà vu* al întregii acțiuni. Acum, totuși... Acum încheștai mîna pe mîner, ca să mă asigur că Grayswandir încă atîrna la șold.

Era acolo.

Atunci cum puteam să explic prezența spadei mele inconfundabile, cu desenul ei complicat strălucind în ochii tuturor, atîrnînd acolo unde apăruse brusc, fără

sprijin, suspendată dinaintea tronului, cu vârful abia atingînd gîtul Darei?

Nu puteam.

Dar prea semăna cu ceea ce se petrecuse în noaptea aceea în orașul de vis din cer, Tir-na Nog'th, ca să fie doar o coincidență. Aici nu mai era nici unul dintre semnele distinctive — întunericul, confuzia, umbrele grele, emoțiile tumultuoase pe care le trăisem — și totuși imaginea semăna mult cu ceea ce fusese în noaptea aceea. Era foarte asemănătoare. Dar nu chiar. Poziția lui Benedict părea alta — mult mai în spate, cu trupul într-un unghi diferit. Chiar dacă nu puteam să-i citesc pe buze, mă întrebam dacă Dara punea aceleași întrebări ciudate. Mă îndoiam. Imaginea — asemănătoare, și totuși nu, cu cea pe care o trăisem — fusese probabil colorată la celălalt capăt — firește, dacă exista vreo legătură — prin efectele puterilor din Tir-na Nog'th asupra minții mele.

— Corwin, rosti Random, chestia aia care plutește în fața ei pare a fi Grayswandir.

— Pare, nu-i așa? am spus. Dar, după cum vezi, eu o am la sold.

— Nu poate fi o alta asemănătoare... nu-i așa? Ai idee ce se întîmplă?

— Încep să cred că așa avea, am spus. Oricum, n-am cum să o opresc.

Deodată, spada lui Benedict se eliberă și intră în luptă cu cealaltă, cea care semăna atît de mult cu a mea. Peste o clipă se lupta cu un inamic invizibil.

— Trimite-l în iad, Benedict! strigă Random.

— N-are nici un rost, am spus. E pe cale să fie dezarmat.

— Cum poți să știi asta? întrebă Gérard.

— Într-un fel, eu sînt acolo, luptîndu-mă cu el, am spus. Ăsta e celălalt capăt al visului meu din Tir-na

Nog'th. Nu știu cum a reușit, dar acesta e prețul recuperării Giuvaierului de către tata.

— Nu pricep, spuse.

Am clătinat din cap.

— Nu pretind că înțeleg cum a făcut-o, i-am spus. Dar nu vom reuși să intrăm pînă cînd nu dispar două lucruri din încăperea aceea.

— Care?

— Privește doar.

Spada lui Benedict trecuse în mîna cealaltă, iar proteza lui strălucitoare țîșni înainte și se fixă asupra unei ținte invizibile. Cele două spade se parau una pe alta, se blocau, se împingeau, cu vîrfurile îndreptate spre tavan. Mîna dreaptă a lui Benedict continua să se încordeze.

Deodată, Grayswandir se eliberă și trecu peste cealaltă sabie. Dădu o lovitură cumplită în brațul drept al lui Benedict, exact în locul în care se unea cu porțiunea metalică. Atunci Benedict se răsuci și ne blocă vederea pentru cîteva clipe.

Puturăm să vedem iar imaginea cînd Benedict căzu pe un genunchi, răsucindu-se. Se apucă de ciotul brațului. Mîna/ brațul mecanic spînzura în aer lîngă Grayswandir. Se depărtă de Benedict și coborî, la fel ca spada. Cînd amîndouă atinseră solul, nu se izbiră, ci trecură prin el, dispărînd.

M-am clătinat, mi-am recăpătat echilibrul, m-am mișcat înainte. Bariera dispăruse.

Martin și Dara ajunseră la Benedict înaintea noastră. Cînd Gérard, Random și cu mine sosirăm acolo, Dara deja sfîșiasse o bucată din mantia ei și pansa ciotul lui Benedict.

Random îl prinse pe Martin de umăr și-l răsuci.

— Ce s-a-ntîmplat? întrebă.

— Dara... Dara mi-a spus că vrea să vadă Amberul, spuse. Pentru că acum locuiesc aici, am fost de acord s-o aduc și să-i arăt împrejurimile. Apoi...

— S-o aduci aici? Adică prin Atu?

— Păi, da.

— Al tău sau al ei?

Martin își mușcă buza de jos.

— Ei bine, vezi tu...

— Dă-mi cărțile alea, spuse Random și înșfăcă cutiuța de la centura lui Martin. O deschise și începu să cotrobăiască prin ele.

— Apoi m-am gândit să-i spun lui Benedict, pentru că părea interesat de ea, continuă Martin. Atunci Benedict a vrut să vină și să vadă...

— Ce mama naibii! izbucni Random. E o carte a ta, una a ei și una a unui tip pe care nu l-am văzut niciodată! De unde le ai?

— Lasă-mă să le văd și eu, am spus.

Îmi dădu cele trei cărți.

— Deci? spuse. E mîna lui Brand? E singurul care știu că poate face acum Atuuri.

— Nu vreau să am de-a face cu Brand, răspunse Martin, decît ca să-lucid.

Numai că știam deja că nu erau de la Brand. Pur și simplu nu erau în stilul lui. Nici în stilul altcuiva pe care să-l fi știut eu. Oricum, nu stilul mă preocupa în clipa aceea. Mai interesante erau trăsăturile celei de-al treilea personaj, cel despre care Random spusese că nu-l văzuse niciodată. Eu da. Priveam chipul tînărului care mă confruntase cu o arbaletă în fața Curților Haosului, care mă recunoscuse și apoi renunțase să tragă.

Am întins cartea.

— Martin, cine e ăsta? am întrebat.

— Bărbatul care a făcut aceste Atuuri în plus. Și-a desenat propriul Atu. Nu știu cum îl cheamă. E un prieten de-al Darei.

— Minti, spuse Random.

— Atunci să ne spună Dara, am zis și m-am întors spre ea.

Fata era încă ingenuncheată lângă Benedict, deși terminase pansatul și bărbatul deja se ridica.

— Ce zici de asta? am spus, fluturînd cartea spre ea. Cine e bărbatul ăsta?

Privi cartea, apoi în sus, spre mine. Zîmbi.

— Chiar nu știi? spuse.

— Te-aș întreba dacă aș ști?

— Atunci uită-te încă o dată la carte și pe urmă uită-te într-o oglindă. E fiul tău și al meu. Numele lui e Merlin.

De obicei nu sînt ușor de șocat, dar de data asta nimic nu era ușor. Mă simțeam amețit. Dar mintea îmi mergea iute. Avînd în vedere diferența în scurgerea timpului, era posibil.

— Dara, am spus, ce vrei de fapt?

— Cînd am traversat Modelul, ți-am spus că Amberul trebuie distrus. Vreau să am și eu partea care mi se cuvine.

— O să ai vechea mea celulă, am spus. Nu, pe cea de alături. Străji!

— Corwin, e în regulă, spuse Benedict, ridicîndu-se în picioare. Nu e chiar atît de rău pe cît sună. Poate să-ți explice totul.

— Atunci să înceapă acum.

— Nu. În particular. Doar familia.

Am trimis înapoi străjile care sosiseră la apelul meu.

— Foarte bine. Să ne adunăm într-una dintre încăperile de sus.

Încuviință, și Dara îl prinse de brațul stîng. Random, Gérard, Martin și cu mine îi urmarăm. Am privit încă o dată înapoi spre spațiul gol în care visul meu devenise realitate. Așa sunt plămădite visele.

Am trecut peste creasta Kolvirului și am descălecat când am ajuns la mormîntul meu. Am intrat și am deschis coșciugul. Era gol. Bun. Începeam să-mi pun întrebări. Aproape că mă așteptam să mă văd zăcînd dinaintea mea, dovadă că, în ciuda semnelor și intuițiilor, mă rătăcisem cumva în umbra greșită.

Am ieșit și l-am frecat pe Star pe nas. Soarele strălucua și briza era răcoroasă. Am simțit o bruscă dorință de a mă îndrepta spre mare. În loc de asta, m-am așezat pe băncuță și am scotocit după pipă.

Conversația avusese loc. Stînd cu picioarele strînse sub ea pe sofaua cafenie, Dara zîmbise și repetase povestea descendentei ei din Benedict și Lintra, fecioara iadului, și a vieții ei la Curțile Haosului, un tărîm complet neeuclidian, unde timpul însuși prezenta stranii probleme de distribuire.

— Lucrurile pe care mi le-ai spus cînd ne-am întîlnit au fost minciuni, am zis. De ce te-aș crede acum?

Zîmbise și își privise unghiile.

— Atunci a trebuit să te mint, explică ea, ca să obțin ce voiam de la tine.

— Adică...?

— Cunoștințe, despre familie, Model, Atuuri, Amber. Să-ți câștig încrederea. Să port copilul tău.

— Dar adevărul nu te-ar fi ajutat în egală măsură?

— Slabe șanse. Veneam din partea inamicului. Motivele pentru care îmi doream toate astea n-ar fi fost pe placul tău.

— Felul tău de a duela...? Mi-ai spus atunci că Benedict te-a antrenat.

Zîmbi iar și ochii îi aruncară flăcări întunecate.

— Am învățat de la marele duce Borel însuși, un înalt lord al Haosului.

— ...și înfățișarea ta, am spus. S-a modificat de mai multe ori cînd te-am văzut traversînd Modelul. Cum? Și, mai ales, de ce?

— Toți cei a căror origine implică Haosul își pot modifica forma, răspunse ea.

M-am gîndit la trucul lui Dworkin din noaptea în care mă întruchipase pe mine.

Benedict încuviință.

— Tata ne-a păcălit cu deghizarea lui în Ganelon.

— Oberon este un fiu al Haosului, rosti Dara, un fiu rebel al unui tată rebel. Dar puterea încă e acolo.

— Atunci noi de ce nu putem s-o facem? întrebă Random.

Dara ridică din umeri.

— Ați încercat vreodată? Poate că puteți. Pe de altă parte, e posibil ca această putere să fi dispărut o dată cu generația voastră. Nu știu. În ceea ce mă privește totuși, am anumite forme preferate în care revin în clipele de stres. Am crescut într-un loc unde asta era regula, unde cealaltă formă era de fapt uneori dominantă. Încă e un reflex de-al meu. La asta ai fost martor... în ziua aceea.

— Dara, am spus, de ce îți doreai lucrurile despre care ai pomenit — cunoștințe despre familie, Model, Atuuri, Amber? Și un fiu?

— În regulă. Oftă. În regulă. Știi despre planurile lui Brand — distrugerea și reconstruirea Amberului...?

— Da.

— Asta a implicat și consimțămîntul și cooperarea noastră.

— Inclusiv asasinarea lui Martin? întrebă Random.

— Nu, spuse. Nu știam pe cine intenționează să folosească drept... agent.

— Dacă ați fi știut, l-ați fi oprit?

— Pui o întrebare ipotetică. Răspunde-ți singur. Sînt bucuroasă că Martin e încă în viață. Atît pot spune despre asta.

— În regulă, zise Random. Cum rămîne cu Brand?

— A reușit să-i contacteze pe conducătorii noștri prin metode pe care le-a învățat de la Dworkin. Era plin de ambiții. Își dorea cunoștințe, putere. Ne-a propus un tîrg.

— Ce fel de cunoștințe?

— De pildă, nu știa cum să distrugă Modelul...

— Atunci chiar ești răspunzătoare pentru ce-a făcut, rosti Random.

— Dacă vrei s-o iei așa.

— Vreau.

Ridică din umeri, mă privi.

— Vrei să ascuți povestea asta?

— Dă-i drumul.

Aruncai o privire spre Random, care încuviință.

— Lui Brand i s-a dat ce-a vrut, spuse Dara, dar nu i s-a acordat încredere. Exista temerea că, o dată ce va fi avut puterea de a schimba lumea după dorința sa, nu se va fi mulțumit să domnească peste un Amber revizuit. Că ar fi încercat să-și extindă dominația, în egală măsură, și asupra Haosului. Un Amber slăbit era ceea ce își dorea el, astfel încît Haosul să fie mai puternic decît e acum — crearea unui nou echilibru, dîndu-ne mai multe dintre umbrele care se întind între tărîmurile noastre. S-a constatat demult că cele două regate nu pot să fie niciodată unite, sau unul să fie distrus, fără să se tulbure toate procesele aflate în continuă mișcare

între noi. Rezultatul ar fi o stază totală sau un haos complet. Totuși, deși se știa ce era în mintea lui Brand, conducătorii noștri au reușit să ajungă la o înțelegere cu el. Nu mai apăruse de epoci întregi o ocazie atât de bună. Trebuia să se profite de ea. Era clar că se putea trata cu Brand și că, în final, putea fi înlocuit.

— Deci și voi plănuiați un joc dublu, rosti Random.

— Nu și dacă s-ar fi ținut de cuvînt. Numai că știam că nu va fi așa. Așa că am pus la cale o mișcare împotriva lui.

— Cum?

— Urma să îl lăsăm să-și ducă sarcina la bun sfîrșit și apoi să îl distrugem. Avea să fie urmat la tron de un membru al familiei regale din Amber care făcea parte și din prima familie a Curților, cineva care fusese crescut printre noi și pregătit pentru funcție. Merlin chiar are legături de rudenie cu Amberul din ambele părți, prin strămoșul meu Benedict și direct prin tine — pretendenții favoriți la tron.

— Faci parte din nobilimea Haosului?

Zîmbi.

M-am ridicat. Am pășit înainte. M-am uitat la cenușa din șemineu.

— Într-un fel, mă deranjează că am fost implicat într-un proiect calculat de reproducere, am spus după o tăcere lungă. Dar și așa, și acceptînd că tot ce-ai spus e adevărat — pentru moment — de ce ne povestești toate astea de-abia acum?

— Pentru că mi-e teamă că lorzii tărîmului meu ar merge cu planul lor tot atât de departe pe cît ar face-o și Brand. Poate chiar și mai departe. Echilibrul despre care pomeneam. Puțini par să înțeleagă ce lucru delicat este. Am călătorit în umbrele din apropierea Amberului și chiar în Amber însuși. De asemenea, am cunoscut și umbrele care se întind lîngă Haos. Am întîlnit mulți oameni și am văzut multe lucruri. Apoi, cînd l-am

întîlnit pe Martin și am vorbit cu el, am început să simt că schimbările care îmi fuseseră prezentate drept ceva pozitiv nu ar duce doar la o simplă revizuire a Amberului conform preferințelor strămoșilor mei. Ar transforma Amberul într-o simplă extensie a Curților, majoritatea umbrelor contopindu-se cu Haosul. Amber ar deveni o insulă. Unii dintre vîrstnici, pe care încă îi deranjează că Dworkin a creat Amberul, caută de fapt o întoarcere la zilele de altădată. Haosul total, din care s-au ivit toate. Mie una situația prezentă mi se pare superioară și aș dori s-o păstrez. Dorința mea e ca nici o parte să nu fie victorioasă în nici un conflict.

M-am întors la timp ca să-l văd pe Benedict clătînînd din cap.

— Deci nu ești de partea nimănui, conchise el.

— Îmi place să cred că sînt de ambele.

— Martin, am spus, și tu ești de partea ei?

Încuviință.

Random izbucni în rîs.

— Voi doi? Împotriva Amberului și a Curților Haosului? Ce sperați să faceți? Cum intenționați să materializați această noțiune de echilibru?

— Nu sîntem singuri, spuse ea, și planul nu e al nostru.

Scotoci în buzunar. Ceva străluci cînd își scoase mîna. Îl puse în lumină. Ținea în mîna inelul cu sigiliu al tatei.

— De unde îl ai? întrebă Random.

— Oare de unde crezi?

Benedict păși spre ea și întinse mîna. Dara i-l dădu. Benedict îl examinează.

— Chiar este al lui, spuse. Poartă pe interior semnele pe care le-am mai văzut. De ce e la tine?

— Mai întii, ca să te conving că acționez corect atunci cînd transmit ordinele lui, spuse.

— Cum se face că-l cunoști? am întrebat.

— L-am întâlnit în timpul... dificultăților lui... cu ceva vreme în urmă, rosti. De fapt, s-ar putea spune că am dat o mînă de ajutor ca să-l eliberez de ele. Asta s-a petrecut după ce l-am întâlnit pe Martin și înclinam să fiu mai înțelegătoare față de Amber. În același timp, tatăl tău e și un bărbat fermecător și convingător. Mi-am zis că nu pot pur și simplu să stau și să-l știu prizonierul neamurilor mele.

— Știi cum a fost capturat?

Clătină din cap.

— Știu doar că Brand l-a atras într-o umbră destul de îndepărtată de Amber, în care putea fi capturat. Cred că era vorba de o falsă căutare a unei unelte magice inexistente care ar fi putut repara Modelul. Acum știe că numai Giuvaierul o poate face.

— L-ai ajutat să scape... Cum a afectat asta relațiile cu poporul tău?

— Nu prea a fost bine, rosti ea. Temporar, n-am nici un adăpost.

— Și vrei unul aici?

Zîmbi iar.

— Depinde de cum vor evolua lucrurile. Dacă poporul meu obține ce vrea, aș prefera să mă întorc — sau să mă stabilesc într-una dintre umbrele care mai rămîn.

Am extras un Atu, l-am privit.

— Ce știi de Merlin? Unde e acum?

— În mîinile lor, spuse. Mă tem că acum e omul lor. Își cunoaște obîrșia, dar ei se ocupă de educația lui de multă vreme. Nu știu dacă poate fi convins să plece.

Am ridicat Atuul, l-am privit.

— Nu e bun, spuse Dara. Nu funcționează între aici și acolo.

Mi-am reamintit cît de dificilă fusese comunicarea prin Atu cînd mă aflam la hotarele acelui loc. Am încercat totuși.

Cartea se răci în mînă și am stabilit contactul. Am simțit cea mai slabă licărire a unei prezențe. Am încercat mai tare.

— Merlin, sînt Corwin, am spus. Mă auzi?

Mi s-a părut că aud un răspuns. Părea să fie „Nu pot să...”. Apoi, nimic. Cartea își pierde răceala.

— L-ai contactat? întrebă Dara.

— Nu sînt sigur. Așa cred. Doar pentru o clipă.

— Mai bine decît aș fi crezut, spuse. Fie condițiile sînt propice, fie mințile voastre sînt foarte asemănătoare.

— Cînd ai început să fluturi sigiliul lui tata, ai pomenit ceva de niște ordine, spuse Random. Ce ordine? Și de ce le transmite prin tine?

— E o chestiune de sincronizare.

— Sincronizare pe naiba! Tocmai a plecat de-aici azi dimineată!

— A trebuit să termine un lucru înainte de a se pregăti de un altul. Nu știa cît timp îi va lua. Numai că am vorbit cu el chiar înainte de a veni aici — deși nu pot spune că eram pregătită pentru primirea peste care am dat — și acum e pregătit să înceapă faza următoare.

— Unde ai vorbit cu el? am întrebat. Unde se află?

— Habar n-am unde. El m-a contactat.

— Și...?

— Vrea ca Benedict să atace imediat.

Gérard se extrase în sfîrșit din fotoliul imens din care ascultase. Se ridică în picioare, își înfipse degetele în centură și privi în jos spre Dara.

— Un ordin ca ăsta trebuie să vină direct de la tata.

— Așa e, rosti ea.

Gérard clătină din cap.

— N-are nici un sens. De ce să te contacteze pe tine — cineva în care nu prea avem motive să ne încredem — în loc de unul dintre noi?

— Cred că nu poate ajunge la voi în momentul ăsta. Pe de altă parte, a reușit să ajungă la mine.

— De ce?

— N-a folosit un Atu. Pentru mine nu are unul. A folosit un efect de reverberație a drumului negru, asemănător cu modalitatea prin care Brand i-a scăpat cândva lui Corwin.

— Știi multe din cele întâmplate.

— Ai dreptate. Încă mai am surse la Curți și Brand s-a transportat acolo după înfruntarea voastră. Au auzit diverse povești.

— Știi unde se află tata acum? întrebă Random.

— Nu, nu știu. Dar cred că s-a dus în Amberul real ca să se sfătuiască cu Dworkin și să reexamineze stricăciunea Modelului primar.

— În ce scop?

— Nu știu. Probabil ca să hotărască ce va face mai departe. Faptul că m-a contactat pe mine și a ordonat atacul înseamnă probabil că s-a hotărât.

— Când a avut loc comunicarea asta?

— Acum câteva ore — conform timpului meu. Numai că mă aflu departe de aici, în Umbră. Nu știu care e diferența de timp. Sînt novice în chestia asta.

— Deci ar putea fi ceva extrem de recent. Posibil de acum câteva clipe, cugetă Gérard. De ce-a vorbit cu tine și nu cu unul dintre noi? Cred că ne-ar fi putut contacta, dacă ar fi vrut.

— Poate ca să demonstreze că sînt în grațiile lui, spuse.

— Toate acestea ar putea fi în întregime adevărate, afirmă Benedict. Dar eu nu fac nici o mișcare fără o confirmare a acelui ordin.

— Fiona se află încă la Modelul primar? întrebă Random.

— Ultima oară își instalase tabăra acolo. Înțeleg ce vrei să spui...

Am extras cartea Fionei.

— A fost nevoie de mai mulți ca să comunicăm de acolo, remarcă Random.

— Adevărat. Așa că dă-mi o mână de ajutor.

Se ridică, veni lângă mine. Benedict și Gérard se apropiară și ei.

— Nu e neapărată nevoie, protestă Dara.

Am ignorat-o și m-am concentrat asupra delicatelor trăsături ale surorii mele roșcate. Cîteva momente mai târziu, stabilisem contactul.

— Fiona, am întrebat, văzînd după fundal că se afla încă în miezul lucrurilor, tata e acolo?

— Da, spuse, zîmbind cu buzele strînse. E înăuntru cu Dworkin.

— Ascultă, urgența înainte de toate. Nu știu dacă o cunoști sau nu pe Dara, dar e aici...

— Știu cine e, dar n-am întîlnit-o niciodată.

— Ei bine, pretinde că are un ordin de atac pentru Benedict, din partea tatei. Are sigiliul ca să își dovedească spusele, numai că tata nu ne-a pomenit nimic despre asta mai devreme. Știi ceva în plus?

— Nu, spuse. N-am făcut decît să schimbăm amabilități cînd el și Dworkin au venit mai devreme ca să se uite la Model. Dar am avut totuși niște suspiciuni, iar acum se confirmă.

— Suspiciuni? Ce vrei să spui?

— Cred că tata vrea să încerce să repare Modelul. Are Giuvaierul cu el și am auzit unele lucruri pe care i le-a spus lui Dworkin. Dacă face încercarea, vor afla despre ea la Curțile Haosului exact în clipa în care va începe. Vor încerca să-l oprească. Probabil dorește să lovească primul ca să-i țină blocați. Numai că...

— Ce?

— O să-l omoare, Corwin. Măcar atît știu despre asta. Indiferent dacă reușește sau eșuează, va fi distrus pe parcurs.

— Mi-e greu să cred.

— Că un rege și-ar da viața pentru tărîm?

— Că tata ar face asta.

— Atunci ori s-a schimbat, ori tu nu l-ai cunoscut niciodată. Dar eu cred că va încerca.

— Atunci de ce a trimis ultimul ordin prin cineva în care știe că n-avem încredere?

— Ca să îți arate că vrea ca tu să ai încredere în ea, așa zice, imediat ce confirmă ordinul.

— Pare o cale întortocheată de a rezolva lucrurile, dar sînt de acord că n-ar trebui să acționăm fără confirmare. Poți s-o obții?

— O să încerc. O să reiau contactul cu voi imediat ce vorbesc cu el.

Întrerupse contactul.

M-am întors spre Dara, care auzise doar partea noastră din conversație.

— Știi ce vrea să facă tata în clipa asta? am întrebat-o.

— Ceva legat de drumul negru, spuse. În orice caz, așa a dat de înțeles. Dar exact ce și cum nu a spus.

M-am întors. Am strîns cărțile și le-am pus în cutiută. Nu-mi plăcea ce întorsătură luau evenimentele. Ziua asta începuse prost și lucrurile se înrăutățiseră progresiv. Și de-abia dacă trecuse ora prînzului. Am clătinat din cap. Cînd vorbisem cu el, Dworkin descriesese consecințele unei tentative de a repara Modelul și mie îmi sunau destul de înspăimîntătoare. Presupunînd că tata ar încerca, ar eșua și ar fi ucis în cursul tentativei, în ce situație am rămîne? Exact unde eram acum, numai că fără conducător, în ajunul bătăliei — și cu problema succesiunii pusă iarăși pe tapet. Am fi preocupați cu toții de afacerea asta în timp ce ne-am îndrepta către cîmpul de bătălie, și am începe aranjamente secrete ca să ne luptăm iarăși între noi de îndată ce am fi scăpat de inamicul actual. Trebuie să

existe o altă cale de a pune lucrurile la punct. Mai bine să rămînă tata în viață și pe tron decît să asistăm iar la o relansare a intrigilor legate de succesiune.

— Ce așteptăm? întrebă Dara. O confirmare?

— Da, am răspuns.

Random începu să umble de colo-colo. Benedict se așeză și verifică pansamentul brațului. Gérard se sprijini de polița șemineului. M-am ridicat și am început să reflectez. Exact în clipa aceea îmi veni o idee. Am respins-o imediat, dar reveni. Nu-mi plăcea, dar asta n-avea nimic de-a face cu practica. Totuși trebuia să mă mișc repede, înainte de a avea șansa să mă conving să privesc lucrurile din alt punct de vedere. Nu. O să rămîn credincios acestei idei. La naiba!

Am simțit vibrația unui contact. Am așteptat. Cîteva clipe mai târziu, o priveam din nou pe Fiona. Se afla într-un loc cunoscut și mi-au trebuit cîteva secunde ca să-l recunosc: salonașul lui Dworkin, de cealaltă parte a ușii masive din spatele peșterii. Tata și Dworkin erau amîndoi cu ea. Tata renunțase la deghizarea în Ganelon și devenise iar el însuși. Am remarcat că purta Giuvaierul.

— Corwin, spuse Fiona, e adevărat. Tata a trimis ordinul de atac prin Dara și aștepta acest contact pentru confirmare. Eu...

— Fiona, du-mă acolo.

— Ce?

— M-ai auzit. Acum!

Am întins mîna dreaptă. Întinse și ea mîna și ne-am atins.

— Corwin! strigă Random. Ce se întîmplă?

Benedict se ridică, Gérard se repezise deja spre mine.

— O să aflați vești în curînd, am spus și am pășit înainte.

I-am strîns mîna Fionei înainte de a-i da drumul și am zîmbit.

— Mulțumesc, Fi. Bună, tată. Salut, Dworkin. Cum merge treaba?

Am aruncat o privire spre ușa masivă, am observat că era deschisă. Apoi am ocolit-o pe Fiona și m-am îndreptat spre ei. Tata stătea cu capul plecat, cu ochii îngustați. Cunoșteam privirea aceea.

— Ce-i asta, Corwin? Ești aici fără permisiune, zise. Am confirmat blestematul ăla de ordin, acum aștept să fie adus la îndeplinire.

— Va fi, am spus, încuviințînd. N-am venit aici ca să ne certăm pentru asta.

— Atunci, de ce?

M-am apropiat, calculîndu-mi cuvintele o dată cu distanța. Mă bucuram că rămăsese așezat.

— Pentru un timp am fost tovarăși, am spus. Al naibii să fiu dacă n-ajunsese să-mi placă de tine. Știi, nu mi-ai plăcut niciodată, înainte. N-am avut niciodată curajul să-ți spun, dar știi că e adevărat. Îmi place să cred că așa ar fi putut fi lucrurile dacă nu ar fi existat genul ăsta de relație între noi. Pentru o scurtă clipă, privirea păru să i se înmoaie, în timp ce îmi schimbam poziția. Apoi: În orice caz, am continuat, mai degrabă o să cred în tine în acel mod decît în acesta, deoarece există ceva ce, în alte condiții, nu aș fi făcut pentru tine.

— Ce anume? întrebă el.

— Asta.

Am înșfăcat Giuvaierul cu o mișcare bruscă și i-am tras lanțul peste cap. M-am răsucit pe călcîie și apoi am traversat în fugă încăperea și am țîșnit pe ușă. Am închis-o în urma mea și am trîntit-o cu zgomot. Nu exista nici o modalitate de a o baricada pe dinafară, așa că am continuat să alerg, parcurgînd prin peșteră același drum pe care-l făcusem în noaptea aceea în care îl urmasem pe Dworkin. În urma mea, am auzit zbieretele la care mă așteptam.

Am urmat cotiturile. M-am poticnit o singură dată. Mirosul lui Wixer era încă puternic în vizuină. Am înaintat și o ultimă curbă mi-a adus în față lumina zilei.

Am alergat într-acolo, atîrnîndu-mi Giuvaierul la gît. L-am simțit căzîndu-mi pe piept, am pătruns în el cu ajutorul minții. În spatele meu, în peșteră, se auzeau ecouri.

Afară!

Am alergat către Model, simțind prin intermediul Giuvaierului, transformîndu-l într-un simț în plus. Eram unica persoană, în afară de tata sau Dworkin, total acordată cu el. Dworkin îmi spusese că reparația Modelului poate fi făcută de o persoană acordată astfel care traversează Marele Model, arzînd pata la fiecare traversare, înlocuind-o cu imaginea Modelului pe care o poartă în el, ștergînd drumul negru în timpul procesului. În cazul ăsta, mai bine eu decît tata. Încă simțeam că drumul negru datorează ceva din forma sa finală forței pe care i-o dăduse blestemul meu împotriva Amberului. Voiam să elimin și asta. Oricum, tata ar fi reușit să pună lucrurile la punct mai bine decît mine, după război. În clipa aceea, mi-am dat seama că nu-mi mai doream tronul. Chiar dacă ar fi fost disponibil, perspectiva de a administra regatul pe parcursul secolelor plicticoase care urmau să vină era coplesitoare. Poate că alegeam calea ușoară dacă muream în această acțiune. Eric era mort, iar eu nu-l mai uram. Acum mi se părea că dorisem și celălalt lucru care mă pusese în mișcare — tronul — numai pentru că aveam impresia ca și-l dorea și el. Am renunțat la amîndouă. Ce mai rămăsese? Izbucnisem în rîs la spusele Viallei, apoi căzusem pe gânduri. Numai că avusese dreptate. Bătrînul soldat din mine era mai puternic. Era o chestiune de datorie. Dar nu numai de datorie. Era vorba de mult mai mult...

Am ajuns la marginea Modelului, mi-am croit rapid drum către punctul de pornire. Am aruncat o privire înapoi, spre gura peșterii. Tata, Dworkin, Fiona — nici unul dintre ei nu-și făcuse încă apariția. Bun. Nu vor ajunge la timp ca să mă oprească. O dată ce puneam piciorul pe Model urma să fie prea târziu pentru ca ei să facă altceva decât să aștepte și să privească. M-am gândit o fracțiune de secundă la dispariția lui Iago, am izgonit gândul, m-am căznit să-mi calmez mintea pînă la nivelul necesar pentru acțiune, mi-am amintit de lupta mea cu Brand în acest loc și de ciudata lui plecare, am izgonit și gândul ăsta, mi-am reglat respirația, m-am pregătit.

Am fost cuprins de o anume letargie. Era timpul să încep, dar m-am abținut o clipă, încercînd să-mi canalizez mintea așa cum trebuia asupra mării sarcini care mă aștepta. Pentru o clipă, Modelul pluti în fața mea. Acum! La naiba! Acum! Fără alte preliminarii! Începe, mi-am spus. Mergi!

Și totuși am rămas pe loc, contemplînd Modelul ca într-un vis. Privindu-l, am uitat de mine multă vreme. Modelul, cu pata lui neagră și întinsă care trebuia eliminată...

Nu mi se mai părea important că m-ar putea ucide. Mintea mea zbură, gîndindu-se la frumusețea lucrului...

Am auzit un zgomot. Probabil erau tata, Dworkin, Fiona care soseau. Trebuia să fac ceva înainte să ajungă la mine. Trebuia să-l traversez, într-o clipă...

Mi-am luat privirea de la Model și m-am uitat înapoi spre gura peșterii. Ieșiseră, coborîseră o porțiune a povîrnișului și se opriseră. De ce? De ce se opriseră?

Ce mai conta? Aveam timpul necesar să pornesc. Am început să ridic piciorul, să pășesc.

M-am mișcat cu greu. Am cîștigat centimetru cu centimetru, cu un mare efort de voință. Acest prim pas se dovedea a fi mai greu decât traversarea Modelului,

la capăt. Numai că nu părea a fi o rezistență exterioară, ci inerția propriului trup. Era aproape ca și cum...

Atunci, îmi apărură o imagine a lui Benedict lângă Model, în Tir-na Nog'th, cu Brand apropiindu-se, batjocoritor, cu Giuvaierul strălucindu-i pe piept.

Înainte de a privi în jos, știam ce voi vedea.

Piatra rubinie pulsa o dată cu bătăile mele de inimă.

Naiba să-i ia!

Ori tata, ori Dworkin — sau amîndoi — contactară Giuvaierul în clipa aceea, paralizîndu-mă. Nu mă îndoiam că oricare dintre ei ar fi reușit de unul singur. Totuși, la distanța asta, nu merita să mă predau fără luptă.

Am continuat să împing piciorul, făcîndu-l să alunece lent către marginea Modelului. O dată ce-aș fi reușit asta, nu vedeam cum ar mai fi putut ei să...

Moleșeală... Am simțit cum încep să mă prăbușesc. Ațipisem o clipă. Apoi se întîmplă iar.

Cînd am deschis ochii, am văzut o porțiune a Modelului. Cînd am întors capul, am văzut picioare. Cînd am privit în sus, l-am văzut pe tata ținînd Giuvaierul.

— Plecați, le spuse lui Dworkin și Fionei, fără a-i privi.

Se retraseră, iar el își puse Giuvaierul la gît. Se aplecă în față și întinse mîna. O luai și el mă ajută să mă ridic.

— A fost o prostie ce-ai făcut, zise.

— Aproape că reușisem.

Încuviință.

— Firește, te-ai fi sinucis și n-ai fi dus nimic la capăt, rosti. Dar e adevărat că a fost bine făcută. Haide să mergem.

Mă luă de braț și începurăm să ne deplasăm în jurul Modelului.

În timp ce mergeam, priveam acea stranie mare-cer fără orizont din jurul nostru. Mă-ntrebam ce s-ar fi

întîmplat dacă aş fi izbutit să încep Modelul, ce s-ar fi întîmplat în clipa aceea.

— Te-ai schimbat, spuse într-un târziu, sau eu nu te-am cunoscut niciodată cu adevărat.

Am ridicat din umeri.

— Poate cîte ceva din amîndouă. Eram pe punctul de a-ţi zice acelaşi lucru. Poţi să-mi spui ceva?

— Ce?

— Cît ţi-a fost de greu să te deghizezi în Ganelon? Chicoti.

— Mi-a fost foarte simplu, rosti. Poate ai văzut o frîntură din adevărata mea personalitate.

— Mi-a plăcut de el. Sau, mai degrabă, de tine fiind el. Mă-ntreb ce s-a întîmplat cu adevăratul Ganelon.

— Mort de mult, Corwin. L-am întîlnit după ce l-ai exilat tu din Avalon, cu multă vreme în urmă. Nu era băiat rău. Nu trebuia să crezi o iotă din ce spunea, dar oricum n-am avut niciodată încredere în cineva dacă n-a fost necesar.

— Specificul familiei.

— Mi-a părut rău că a trebuit să-lucid. Nu că aş prea fi avut de ales. Toate astea s-au petrecut cu mult timp în urmă, dar îmi amintesc limpede de el, ceea ce înseamnă că m-a impresionat.

— Şi Lorraine?

— Tăra? O treabă bună, cred. Am lucrat cu umbra potrivită. S-a consolidat prin prezenţa mea, aşa cum se întîmplă cu fiecare umbră dacă vreunul dintre noi rămîne acolo mai mult timp — cum a fost cu tine în Avalon şi, mai târziu, în celălalt loc. Şi am avut grijă să stau mai mult acolo, exercitîndu-mi voinţa asupra scurgerii timpului.

— Nu ştiam că aşa ceva e posibil.

— Puterile cresc lent, începînd cu iniţierea în Model. Tu mai ai încă multe lucruri de învăţat. Da, am consolidat Lorraine şi am făcut-o vulnerabilă în faţa

forței crescînde a drumului negru. Am avut grijă să-ți apară în cale indiferent unde mergeai. După evadarea ta, toate drumurile duceau la Lorraine.

— De ce?

— A fost o capcană pe care am pregătit-o pentru tine și, poate, un test. Voiam să fiu cu tine atunci cînd întâlneai forțele Haosului. Și voiam să călătoresc alături de tine un timp.

— Un test? Pentru ce să mă testezi? Și de ce să călătorești cu mine?

— Nu bănuiești? V-am urmărit pe toți de-a lungul anilor. Nu mi-am desemnat niciodată un succesor. Intenționat am lăsat chestiunea încîlcită. Cu toții semănați destul de mult cu mine ca să știu că, în clipa în care m-aș declara în favoarea unuia dintre voi, i-aș semna certificatul de deces. Nu. În mod intenționat am lăsat lucrurile așa cum sînt. Acum totuși m-am hotărît. Tu vei fi acela.

— Ai comunicat scurt cu mine în Lorraine, sub chipul tău adevărat. Atunci mi-ai spus să iau tronul. Dacă te hotărîseși atunci, de ce ai mai continuat mascarada?

— Dar nu m-am hotărît atunci. A fost doar o cale de a mă asigura că vei continua. M-am temut că s-ar putea să ajungi să-ți placă prea mult fata și tărîmul. După ce ieșeau din Cercul Negru ca erou era posibil să te stabilești și să rămîi acolo. Voiam să te determin să-ți continui călătoria.

Am rămas tăcut multă vreme. Mersesem destul de mult în jurul Modelului.

Apoi:

— E ceva ce trebuie neapărat să aflu, am spus. Înainte de a veni aici, vorbeam cu Dara, care încerca să își dovedească nevinovăția...

— *Este dovedită*, spuse. Am clarificat chestiunea. Am clătinat din cap.

— M-am abținut s-o acuz de un lucru la care mă gîndesc de ceva timp. Există un motiv foarte întemeiat care mă face să simt că nu putem avea încredere în ea, în ciuda protestelor ei și a sprijinului tău. Două motive, de fapt.

— Știu, Corwin. Dar nu ea i-a omorît pe servitorii lui Benedict ca să-și mențină poziția în casa lui. Eu am făcut-o, ca să mă asigur că va ajunge la tine, cum s-a și întîmplat, exact la momentul potrivit.

— Tu? Tu ai făcut parte din întregul ei complot? De ce?

— Îți va fi o bună regină, fiule. Cred în puterea singelui Haosului. Sosise clipa pentru o infuzie proaspătă. Tu vei lua tronul avînd deja un moștenitor. Cînd va fi pregătit pentru asta, Merlin va fi uitat educația sa din Haos.

Parcurseserăm tot drumul pînă aproape de pata neagră. M-am oprit. M-am lăsat pe vine și am examinat-o.

— Crezi că asta o să te omoare? am întrebat într-un tîrziu.

— Știu că asta se va întîmpla.

— N-ai ezitat să ucizi oameni nevinovați ca să mă manipulezi. Și totuși ți-ai da viața pentru regat.

L-am privit.

— Nici mîinile mele nu sînt curate, am spus, și cu siguranță n-am dreptul să te judec. Totuși cu puțin timp în urmă, cînd mă pregăteam să traversez Modelul, mă gîndeam cum mi s-au schimbat sentimentele — față de Eric, față de tron. Tu faci ceea ce faci, cred eu, din datorie. Și eu, la rîndul meu, am acum un sentiment al datoriei față de Amber, față de tron. Mai mult de-atît, de fapt. Mult mai mult, am constatat de fapt. Dar mi-am dat seama de altceva, de asemenea, ceva ce datoria nu-mi cere. Nu știu cînd sau cum s-a oprit și eu m-am schimbat, dar nu mai vreau tronul, tată. Îmi pare rău

că asta îți dă planurile peste cap, dar nu vreau să fiu rege al Amberului. Îmi pare rău.

Mi-am întors din nou privirea spre pată. L-am auzit oftând.

— Acum o să te trimit acasă, rosti. Înșăuează calul și ia-ți provizii. Du-te într-un loc din afara Amberului — oriunde, bine izolat.

— La mormîntul meu?

Pufni și chicoti ușor.

— E bine. Du-te acolo și așteaptă semnul meu. Trebuie să mă gîndesc la ceva.

M-am ridicat. Întinse mîna dreaptă pe umărul meu. Giuvaierul pulsa. Mă privi în ochi.

— Nimeni nu poate avea ce vrea, cum vrea, rosti.

Și apoi am simțit un efect de distanțare, asemănător forței unui Atu, lucrînd invers. Am auzit voci, apoi am văzut încăperea din care plecasem mai devreme. Benedict, Gérard, Random și Dara erau încă acolo. Am simțit cum strînsoarea tatei pe umăr slăbește. Apoi dispăru, iar eu mă aflam din nou printre ei.

— Care-i treaba? spuse Random. L-am văzut pe tata trimițîndu-te înapoi. Apropo, cum a făcut-o?

— Nu știu, am spus. Dar a confirmat ceea ce ne-a spus Dara. I-a dat ei sigiliul și mesajul.

— De ce? întrebă Gérard.

— Voia ca noi să avem încredere în ea, am spus. Benedict se ridică în picioare.

— Atunci o să plec și o să fac ce mi s-a poruncit.

— Vrea să ataci, apoi să te retragi, spuse Dara. După asta, nu va fi necesar decît să-i reții.

— Cît timp?

— A spus că numai că răspunsul va fi evident.

Benedict afișă unul dintre rarele lui zîmbete și încuviință. Scoase cutiuța cu cărți cu unica lui mînă, extrase pachetul, luă Atuul special pe care i-l dădusem eu pentru Curțile Haosului.

— Noroc, spuse Random.

— Da, aprobă Gérard.

Am adăugat și urările mele și l-am urmărit cum dispare. După ce imaginea remanentă, ca un curcubeu, se topi, am remarcat că Dara plîngea în tăcere. N-am făcut nici un comentariu.

— Și eu, într-un fel, am acum ordine, am rostit. Mai bine o iau din loc.

— Și eu mă voi întoarce pe mare, spuse Gérard.

— Nu, am auzit-o pe Dara rostind, în timp ce mă îndreptam spre ușă.

M-am oprit.

— Tu trebuie să rămii aici, Gérard, și să veghezi la siguranța Amberului. Nu va fi un atac dinspre mare.

— Dar eu credeam că Random e însărcinat cu apărarea locală.

Dara clătină din cap.

— Random i se va alătura lui Julian în Arden.

— Ești sigură? întrebă Random.

— Sînt sigură.

— Bun, spuse. E plăcut să știu că măcar se gîndește la mine. Iartă-mă, Gérard. Asta-i viața.

Gérard arăta pur și simplu perplex.

— Sper că știe ce face, zise.

— Am mai vorbit despre asta o dată, i-am spus. La revedere.

Am auzit pași cînd am ieșit din încăpere. Dara era lîngă mine.

— Ce mai e? am întrebat.

— M-am gîndit să merg cu tine, oriunde te-ai duce.

— Mă duc pe deal ca să iau ceva provizii. După care merg la grajduri.

— Merg cu tine.

— Călăresc singur.

— Oricum, nu te-aș putea însoți. Mai am de vorbit cu surorile tale.

— Sînt și ele puse la socoteală, nu?

— Da.

Am mers în tăcere un timp, apoi rosti:

— Toată afacerea n-a fost plănuită cu atît sînge rece pe cît pare, Corwin.

Am intrat în cămară.

— Ce afacere?

— Știi la ce mă refer.

— Oh. Acea. Ei bine, e-n regulă.

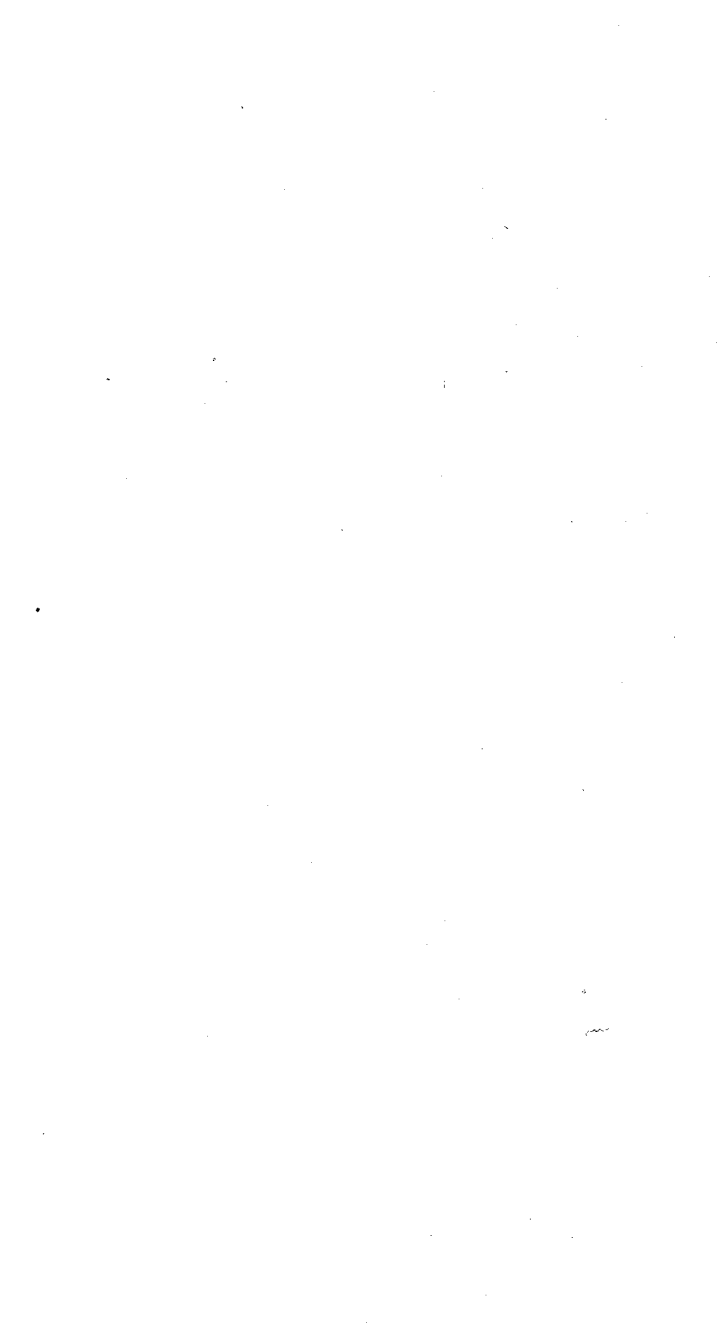
— Îmi place de tine. Într-o bună zi, ar putea fi mai mult de-atît, dacă și tu simți ceva.

Mîndria mea îmi înmîină un răspuns mușcător, dar l-am izgonit. De-a lungul secolelor înveți cîteva lucruri. Adevărat, se folosisese de mine, dar se pare că nu fusese un agent liber în totalitate la vremea aceea. Cel mai rău lucru care putea fi spus, presupun, era că tata își dorea ca eu s-o doresc. Numai că nu mi-am lăsat resentimentele să interfereze cu adevăratele mele sentimente, așa cum erau, sau puteau deveni.

— Și mie îmi place de tine, am spus și am privit-o. Arăta de parcă avea nevoie să fie sărutată chiar în clipa aceea, ceea ce am și făcut. Acum, ar fi mai bine să plec.

Zîmbi și mă strînse de braț. Apoi plecă. Mi-am zis să nu-mi analizez sentimentele chiar atunci. Am împachetat lucrurile.

L-am înșeuat pe Star și am făcut cale-ntoarsă peste creasta Kolvirului pînă am ajuns la mormîntul meu. Așezat în fața lui, am fumat o pipă și am privit norii. Simțeam că avusesem o zi foarte plină, și era încă după-amiaza devreme. Premonițiile jucau leapșa în grotlele minții mele și nu doream să invit pe vreuna să împartă prînzul cu mine.

Contactul veni brusc, cînd încă eram moleșit. Într-o clipă, am fost în picioare. Era tata.

— Corwin, m-am hotărît și a sosit timpul, spuse. Dezgolește-ți brațul stîng.

Am făcut ce îmi indicase în vreme ce forma lui continua să se materializeze; arăta din ce în ce mai mareț, cu o tristețe stranie pe chip, într-un fel pe care nu-l mai văzusem înainte.

Mă apucă de braț cu stînga și scoase stiletul cu dreapta.

L-am privit cum îmi crestează brațul, punînd apoi stiletul la loc în teacă. Sîngele țîșni, iar el își făcu mîna stîngă căuș și-l adună. Îmi eliberă brațul, își acoperi mîna stîngă cu dreapta și se depărtă de mine. Ridicîndu-și mîinile spre față, suflă asupra lor și le depărtă brusc.

O pasăre roșie cu creastă, de mărimea unui corb, cu penele de culoarea sîngelui meu, se așeză pe mîna lui, se deplasă pînă la încheietură, mă privi. Pînă și ochii erau roșii, și am remarcat ceva familiar cînd își înălță capul și mă privi.

— El este Corwin, cel pe care trebuie să-l urmezi, i se adresă păsării. Să-l ții minte.

Apoi o transferă pe umărul stîng, de unde continuă să mă privească, fără să se îndepărteze.

— Acum trebuie să pleci, Corwin, cît mai repede, spuse. Încalecă și pornește spre sud, intră în Umbră cît de curînd posibil. Călătorie diavolească. Pleacă cît mai departe posibil de aici.

— Încotro mă îndrept, tată? l-am întrebat.

— Către Curțile Haosului. Știi drumul?

— Teoretic. N-am parcurs niciodată tot traseul.

Încuviință încet.

— Atunci, pornește, spuse. Vreau să creezi o diferență temporală cît de mare poți între acest loc și tine.

— În regulă, am spus, dar nu înțeleg.

— Vei înțelege cînd va sosi timpul.

— Dar există o cale mai ușoară, am protestat. Pot ajunge acolo mai iute și cu mult mai puțină bătaie de cap dacă îl contactez pur și simplu pe Benedict prin Atuul lui și îl rog să mă transporte.

— Nu e bine, rosti tata. Va trebui să alegi calea mai lungă, pentru că vei avea cu tine ceva care îți va fi înmînat pe parcurs.

— Înmînat? Cum?

Ridică mîna și mîngîie penele păsării roșii.

— Cu ajutorul prietenului tău. Nu ar putea să zboare pînă la Curți — nu la timp, vreau să zic.

— Ce-mi va aduce?

— Giuvaierul. Mă îndoiesc că voi reuși să efectuez eu însumi transferul după ce voi termina ce am de făcut cu el. Puterile lui ne-ar putea fi de folos în locul acela.

— Înțeleg, am spus. Dar n-o să fie nevoie să parcurg întreaga distanță, pot să folosesc Atuul după ce primesc Giuvaierul.

— Mă tem că nu. O dată ce voi termina ceea ce am de făcut aici, Atuurile vor deveni inoperante o perioadă de timp.

— De ce?

— Pentru că întregul mecanism al existenței va suferi o transformare. Pleacă acum, la naiba! Urcă-te pe cal și du-te!

Am stat și l-am privit încă un moment.

— Tată, nu există altă cale?

Doar clătină din cap și ridică mîna. Începu să dispară treptat.

— La revedere.

M-am răsucit și am încălecat. Mai erau multe de spus, dar era prea tîrziu. L-am mînat pe Star pe traseul care urma să mă ducă spre sud.

Deși tata putea să manevreze Umbra pe piscul Kolvirului, eu nu fusesem niciodată în stare de asta. Aveam nevoie de o distanță mai mare față de Amber ca să pot opera schimbările.

Totuși, știind că se poate face așa ceva, am simțit că trebuie să încerc. Deci, croindu-mi calea spre sud peste stînci golașe și prin defilee de piatră unde urla vîntul, îndreptîndu-mă spre poteca spre Garnath, am căutat să modific țesătura lumii din jur.

...Un mic pîlc de flori albastre după o ieșitură stîncioasă.

M-am entuziasmat, pentru că florile erau un mic fragment al lucrării mele. Am continuat să-mi exercit voința asupra lumii care îmi venea în întîmpinare la fiecare cotitură a drumului.

O umbră a unei stînci triumfiulare pe poteca mea... O adiere de vînt...

Unele mici transformări funcționau cu adevărat. O cotitură înapoi spre traseu... O crevasă... Un vechi cuib de păsări, sus, pe o ieșitură a stîncii... Mai multe flori albastre...

De ce nu? Un copac... Un altul...

Am simțit puterea în adîncul ființei. Am creat alte schimbări.

În clipa aceea, mi-a venit un gând legat de puterea mea proaspăt descoperită. Era posibil ca rațiuni pur psihologice să mă fi împiedicat să execut asemenea manipulări mai devreme. Pînă foarte de curînd considerasem Amberul drept realitatea unică, imuabilă, din care își luau forma toate umbrele. Acum îmi dădusem seama că era doar prima între umbre, și că locul în care era tatăl meu reprezenta cea mai înaltă realitate. În consecință, deși apropierea le făcea dificile, schimbările în acest loc nu erau imposibile. Totuși, în alte împrejurări mi-aș fi cruțat puterile pînă cînd aș fi ajuns într-un punct unde ar fi fost mai ușor să mișc lucrurile.

Acum... acum totuși eram pe fugă. Trebuia să mă străduiesc, să mă grăbesc, să îndeplinesc ordinul tatălui meu.

Pînă să ajung la poteca ce ducea spre partea sudică a Kolvirului, înfățișarea terenului se schimbase deja. Priveam un grup de povîrnișuri blînde în locul pantei abrupte care marca, de obicei, drumul. Pătrundeam deja în tărîmurile umbrelor.

Drumul negru încă se întindea asemenea unei cicatrice întunecate în stînga mea în timp ce coboram, dar Garnathul prin care fusese tăiat era într-o formă ceva mai bună decît cea pe care o cunoșteam atît de bine. Liniile lui erau mai blînde, datorită ghemotoacelor de verdeață care se întindeau ceva mai aproape de brazda moarte. Era ca și cum blestemul meu asupra tărîmului fusese ușor temperat. Iluzie a sentimentului, firește, pentru că acesta nu mai era chiar Amberul meu. Dar, *Îmi pare rău de rolul meu în asta*, m-am adresat ținuțului, pe jumătate ca o rugăciune. *Acum alerg să-ncerc să o repar. Iartă-mă tu, O, spirit al acestui loc.* Privirea mi se deplasă în direcția Dumbrăvii Unicornului, dar era situată prea departe spre vest, ascunsă de prea mulți copaci, așa că nu am putut arunca măcar o ochire asupra poienii sacre.

Panta deveni mai blîndă pe măsură ce coboram, transformîndu-se într-o serie de delușoare domoale. L-am lăsat pe Star să meargă mai repede atunci cînd le-am traversat, îndreptîndu-ne spre sud-vest, apoi, în cele din urmă, spre sud. Mai jos, tot mai jos. La mare distanță în stînga, marea scînteia și strălucea. Curînd, drumul negru urma să se interpună între noi, deoarece coboram în Garnath în direcția lui. Indiferent ce-aș fi făcut cu Umbra, n-aș fi reușit să șterg această prezență amenințătoare. De fapt, cel mai rapid traseu pe care l-aș fi putut urma era cel care mergea în paralel cu el.

Am ajuns, într-un final, la nivelul văii. Pădurea din Arden se înălța departe, în dreapta, întinzîndu-se spre vest, imensă și venerabilă. Am continuat înaintarea, executînd tot felul de schimbări care să mă poarte cît mai departe de casă.

Deși mergeam pe lîngă drumul negru, păstram o bună distanță față de el. Trebuia să procedez astfel, deoarece era singurul lucru pe care nu-l puteam schimba. Țineam între noi arbuști, copaci și movile de pămînt.

Atunci m-am întins în afară, și textura tărîmului s-a modificat.

Striații de agat... Grămezi de șisturi... O verdeață mai întunecată...

Nori înotînd pe cer... Soarele sclipind și dansînd...

Am grăbit pasul. Terenul se lăsa în jos. Umbrele se alungiră, se amestecară. Pădurea se retrase. Un zid stîncos crescînd în dreapta, un altul în stînga... Un vînt rece mă urmări printr-un canion abrupt. Licăreau striatii roșii, aurii, galbene și cafenii. Solul canionului deveni nisipos. Vîrtejuri de praf se roteau în jurul nostru. M-am aplecat înainte cînd drumul începu să urce iar. Peretii se înclinau spre interior, se apropiau.

Drumul se îngusta, se îngusta. Aproape că puteam să ating peretii...

Vîrfurile lor se uniră. Călăream printr-un tunel umbros, încetinind pe măsură ce se întuneca... Desene fosforescente prinseră viață. Vîntul scoase un sunet ca un geamăt.

Afară!

Lumina pereților era orbitoare, și cristale gigantice se iviră pretutindeni în jurul nostru. Am trecut pe lîngă ele, urmînd un traseu ascendent care ne îndepărta de această zonă, printr-o înșiruire de vîlcele pline de mușchi, unde băltoace mici, perfect circulare, se întindeau liniștite ca niște bucăți de sticlă verde.

Dinaintea noastră se iviră ferigi uriașe și ne-am croit drum printre ele. Am auzit un zgomot îndepărtat, ca de trompetă.

Cotînd, înaintînd... Acum ferigile erau roșii, mai late și mai joase... Dincolo de ele, o cîmpie întinsă, în lumina roz a serii...

Mai departe, peste ierburi palide... Mirosul pămîntului reavăn... Departe în față, munți sau nori întunecați... O îngrămădire de stele în stînga... Stropi fini de umezeală... O lună albastră topăie pe cer... Pîlpîiri printre masele întunecate... Amintiri și un zgomot ca de tunet... Miros de furtună și aer care se agită...

Un vînt puternic... Nori peste stele... Un zig-zag luminos străpunge un copac căzut în dreapta mea, transformîndu-l în flăcări... Furnicături... Mirosul ozonului... Perdele de apă peste mine... Un șir de lumini în stînga...

Un zornăit în josul unei străzi pavate... Un vehicul ciudat se apropie... Cilindric, pufăind... Ne evităm unul pe celălalt... Un strigăt mă urmărește... Printr-o fereastră luminată, chipul unui copil...

Zornăit... Răpăit de ploaie... Prăvălii la stradă și case... Ploaia încetinește, se potolește, se oprește... O ceață se ivește, zăbovește, se întetește, e împodobită cu perle, datorită unei lumini ce crește în stînga mea...

Terenul se domolește, devine roșu... Lumina din ceață se intensifică... O nouă rafală de vînt, din spate, o căldură care se intensifică... Aerul se sparge...

Cer ca o lămîie palidă... Soare portocaliu țîșnind spre amiază...

Un cutremur! Nedeclanșat de mine, complet neanticipat... Solul se mișcă sub noi, dar e mai mult de-atît. Cerul cel nou, soarele cel nou, deșertul ruginit în care tocmai am pătruns — toate se dilată și se contractă, dispar și reapar. Se aude un zgomot ca o bubuitură și, cu fiecare dispariție, eu și cu Star ne trezim singuri, în mijlocul unui nimic alb — personaje fără decor. Mergem peste nimic. Lumina vine de pretutindeni și ne luminează doar pe noi. Un zgomot continuu, ca gheața care se topește primăvara într-un fluviu rusesc pe lingă care am trecut cîndva, îmi umple urechile. Star, care a trecut prin multe umbre, scoate un sunet înfricoșat.

Privesc în jur. Contururi neclare apar, se ascut, devin limpezi. Mediul se restabilește, deși cu o înfățișare oarecum decolorată. O parte din pigment s-a scurs din univers.

Ne rotim spre stînga, îndreptîndu-ne spre un delușor, urcîndu-l, oprindu-ne în final în vîrf.

Drumul negru. Și acesta pare modificat — chiar mai mult decît restul. Unduiește sub privirile mele, parcă se ondulează. Zgomotul continuă, devine mai puternic...

Un vînt începe să sufle dinspre nord, mai întîi ușor, dar crescînd în intensitate. Privind în direcția aceea, vîd cum ia naștere o masă de nori întunecați.

Știu că trebuie să mă mișc cum nu m-am mai mișcat niciodată. Finaluri de distrugere și creație se petrec în locul pe care l-am vizitat — cînd? Nu contează. Valurile se deplasează dinspre Amber și acesta, de asemenea, poate dispărea — și eu împreună cu el. Dacă tata nu poate rezolva totul din nou.

Scutur hăturile. Ne năpustim spre sud.

O cîmpie... Copaci... Cîteva clădiri dărăpănate... Mai iute...

Fumul unei păduri în flăcări... Un zid de foc... A dispărut...

Cer galben, nori albaștri... O armată de dirijabile trecînd...

Mai iute...

Soarele cade ca o bucată de fier topit într-o găleată cu apă, stelele devin fulgere... O lumină palidă deasupra unui drum drept... Sunete țîșnesc din pete negre, vaietul... Mai strălucitoare lumina, mai palidă priveliștea... Cenușiu, în dreapta, în stînga... Mai strălucitor acum... Nimic altceva decît drumul din fața ochilor... Vaietul se intensifică într-un țipăt... Formele se adună... Alergăm printr-un tunel al Umbrei... Începe să se rotească...

Roțaii, roțaii... Numai drumul e real... Lumile dispar... Am renunțat la controlul peisajelor și acum reacționez doar la forța însăși, cu unicul țel de a ieși din Amber și de a mă năpusti spre Haos... Vîntul suflă deasupra-mi și aud țipătul în urechi... Niciodată nu mi-am folosit puterea asupra Umbrei pînă la ultimele limite... Tunelul devine la fel de neted și de uniform ca sticla... Simt că mă îndrept spre o vîltoare, un vârtej, inima unei tornade... Star și cu mine sîntem îmbibați de sudoare... E o puternică senzație de zbor deasupra mea, ca și cum m-ar urmări cineva... Drumul a devenit o abstracție... Ochii mă ustură cînd încerc să clipesc ca să gonesc transpirația... Nu mai pot rezista multă vreme călătoriei... Simt o zvîcnitură la baza craniului...

Trag ușor de hățuri și Star începe să încetinească...

Pereții tunelului meu de lumină devin granulari... Pete cenușii, negre, albe în locul uniformității umbrelor... Cafeniu... O urmă de albastru... Verde... Vaietul descrește într-un hureit, un bîzîit, se topește... Vîntul, mai blajin... Formele vin și pleacă...

Încetinind, încetinind...

Nu mai există potecă. Călăresc peste pământ plin de mușchi. Cerul e albastru, norii sînt albi. Sînt foarte amețit. Trag de hățuri. Eu...

Minuscul.

Am rămas șocat cînd am coborît privirea. Mă aflu la periferia unui sătuc de jucărie. Case pe care le-aș fi putut ține în palmă, drumuri minuscule, vehicule pitice tîrîndu-se pe ele...

Am privit înapoi. Zdrobiserăm cîteva dintre locuințe. Am privit în jur. În stînga se aflau mai puține. L-am mînat grijuliu pe Star într-acolo, am continuat să înaintăm pînă cînd am părăsit locul. Îmi părea rău de el — orice ar fi fost — oricine ar fi locuit acolo. Dar nu puteam face absolut nimic.

Am mers mai departe, trecînd prin Umbră, pînă cînd am ajuns la ceea ce părea a fi o carieră de piatră pustie sub un cer verzuliu. Mă simțeam mai greoi aici. Am descălecat, am luat o înghițitură de apă, m-am plimbat un pic în jur.

Am inspirat adînc aerul jilav care mă înconjura. Acum mă aflu departe de Amber — probabil nimeni nu ar fi avut nevoie să meargă mai departe — și deja pe calea care ducea spre Haos. Rareori ajunsesem atît de departe. Acest loc era cel mai apropiat de normalitate pe care îl puteam crea aici, dar schimbările urmau să devină curînd din ce în ce mai radicale.

Îmi întindeam mușchii cuprinși de crampe cînd am auzit țipătul, sus, în aer, deasupra mea.

Am ridicat privirea și am văzut coborînd o formă întunecată, iar Grayswandir a ajuns din reflex în mîna mea. Dar lumina o prinse într-un unghi favorabil și forma înaripată prinse contur în drum.

Pasărea mea se roti, se roti, coborî pe brațul meu întins. Ochii aceia înfricoșători mă priveau cu o inteligență aparte, dar nu le-am acordat atenția pe care aș

fi avut-o în altă împrejurare. În loc de asta, am pus Grayswandir la loc în teacă și am întins mîna spre obiectul pe care-l purta pasărea.

Giuvaierul Judecătii.

Prin asta, știam că efortul tatei, oricît de mare ar fi fost, ajunsese la capăt. Modelul fusese fie reparat, fie distrus. Tata era fie viu, fie mort. Alegeți două din orice coloană. Efectele acțiunii sale se vor fi răspîndit deja din Amber prin Umbră, asemenea văturelelor în proverbialul heleșteu. Urma să aflu mai multe cît de curînd. Între timp, aveam ordinele mele.

Mi-am tras lanțul peste cap și am lăsat Giuvaierul să-mi cadă pe piept. Am încălecat pe Star. Pasărea din sîngele meu scoase un țipăt scurt și se ridică în aer.

Am pornit iar la drum.

...Printr-un peisaj unde cerul se albea pe măsură ce terenul se întuneca. Apoi tărîmul sclipi în flăcări și cerul deveni negru. Apoi invers. Și iarăși... Cu fiecare pas efectul se schimba și, cu cît înaintam mai repede, se transformă într-o serie stroboscopică de imagini statice, dezvoltîndu-se gradat într-o animație sacadată, apoi în imaginea hiperactivă a unui film mut. În final, totul deveni o ceață.

Puncte de lumină treceau pe lîngă lîngă noi, ca niște meteoriți sau comete. Am început să simt o pulsație, asemenea bătăii unei inimi cosmice. Totul începu să se învîrtească în jurul meu, ca și cum aș fi fost prins într-o trombă.

Ceva nu era în ordine. Parcă pierdeam controlul. Oare erau efectele acțiunii lui tata, care să fi atins deja zona Umbrei prin care treceam? Greu de crezut. Totuși...

Star se poticni. L-am ținut strîns atunci cînd ne-am prăbușit, pentru că nu doream să fim despărțiți în Umbră. M-am lovit la umăr de o suprafață dură și am zăcut acolo o clipă, buimac.

Cînd universul se adună iar în jurul meu, m-am ridicat și am privit în jur.

Totul era învăluit de un amurg omogen, dar nici urmă de stele. În loc de asta, stînci mari de forme și dimensiuni diverse pluteau prin aer. M-am ridicat în picioare și am examinat împrejurimile.

Era posibil, din cîte vedeam, ca suprafața stîncioasă neregulată pe care stăteam să nu fie altceva decît o lespede de mărimea unui munte care se deplasa o dată cu celelalte. Star se ridică și rămase tremurînd lîngă mine. O tăcere absolută ne învăluia. Aerul liniștit era răcoros. Nu se vedea nici o altă ființă vie. Nu-mi plăcea locul. Nu m-aș fi oprit aici din proprie inițiativă. Am îngenuncheat ca să examinez picioarele lui Star. Voiam să plec de-acolo cît mai repede, de preferință călare.

În clipa aceea, am auzit un chicotit înfundat care ar fi putut proveni dintr-un gît omenesc.

M-am oprit, odihnindu-mi mîna pe mînerul lui Grayswandir și căutînd sursa sunetului.

Nimic. Nicăieri.

Și totuși auzisem ceva. M-am răsucit lent, privind în toate direcțiile. Nu...

Atunci se auzi iar. Numai că, de data asta, mi-am dat seama că sursa se afla undeva deasupra capului meu.

Am scanat stîncile care pluteau. Învăluite de umbre, era dificil de distins...

Acolo!

La vreo zece metri deasupra solului și vreo treizeci în stînga mea, ceva ce părea a fi o siluetă umană stătea în creștetul unei insulițe în cer, privindu-mă. Am examinat-o. Orice ar fi fost, se afla prea departe ca să reprezinte o amenințare. Eram convins că puteam fugi înainte să ajungă la mine. M-am îndreptat să-l încalec pe Star.

— Nu e bine, Corwin, rosti vocea pe care-mi doream cel mai puțin s-o aud în clipa aceea. Ești blocat aici. Nu poți pleca fără acordul meu.

Am zîmbit cînd încălecam, apoi am scos din teacă Grayswandir.

— Hai să aflăm, am spus. Vino și blochează-mi drumul.

— Foarte bine, răspunse, și din stîncă golașă țîșniră flăcări, alcătuiind un cerc complet în jurul meu, lingînd stîncă, întinzîndu-se, totul fără un sunet.

Star înnebuni. Am înfîpt Grayswandir la loc în teacă, am aruncat un colț al mantiei peste ochii lui Star și i-am șoptit cuvinte liniștitoare. În timp ce făceam asta, cercul se lărgi, flăcările retrăgîndu-se spre marginile stîncii imense pe care ne aflam.

— Te-ai convins? veni vocea. Locul ăsta e prea mic. Pleacă unde vezi cu ochii. Armăsarul tău va intra în panică din nou înainte să poți pătrunde în Umbră.

— Adio, Brand, am spus, și am dat pîtenii calului.

Am călărit pe suprafața stîncioasă într-un cerc larg, în sens invers acelor de ceasornic, ferind ochiul drept al lui Star de flăcările de la extremități. L-am auzit pe Brand chicotind iar, nepricepînd ce făceam.

O pereche de stînci mari... Bun. Am călărit mai departe, continuînd cursa. Acum un obstacol zimțat de piatră în stînga, o ridicătură, o pantă... O harababură de umbre provocate de flăcări, înaintea mea pe potecă... Acolo. Jos... Sus. O nuanță de verde în lumină... Puteam simți cum începe schimbarea.

Faptul că ne e mai simplu să alegem calea dreaptă nu înseamnă că asta e fi singura soluție. Dar cu toții acționăm așa atît de des încît tindem să uităm că putem înainta și dacă mergem doar în cerc...

Puteam simți schimbarea mai puternic pe măsură ce mă apropiam iar de cele două stînci mari. Numai că și Brand se prinse tot cam atunci.

— Stai, Corwin!

I-am arătat un deget și am tăiat-o printre stînci, îndreptîndu-mă spre un canion îngust, presărat cu puncte de lumină galbenă. Conform specificațiilor tehnice.

Am luat mantia de pe capul lui Star și am scuturat de hățuri. Canionul se sfîrșea abrupt în dreapta. L-am urmat, dînd într-o potecă mai bine luminată, care se lărgea și devenea mai strălucitoare pe măsură ce înaintam.

...Lîngă o ieșitură, cu un cer lăptos de nuanța perlelor de cealaltă parte.

Călărind mai în adînc, mai repede, mai departe... O costișă ascuțită încoronează taluzul de sus, în stînga mea, înverzită de arbuști răsuciți sub un cer rozaliu.

Am călărit pînă cînd verdeața se albăstri sub un cer galben, pînă cînd canionul se înălță spre un cîmp vinețiu unde stînci portocalii se rostogoleau, zguduind solul sub noi în ritmul copitelor. Am traversat sub comete rotitoare, ajungînd la țărmul unei mări roșii ca sîngele, într-un loc încărcat de parfumuri grele. Am trecut pe sub un soare verde, imens, și un altul mic, de bronz, cînd traversam țărmul, în timp ce flote scheletice se ciocneau și șerpi din adîncuri dădeau roată vaselor portocalii și albastre. Giuvaierul pulsa și îmi extrăgeam puterea din el. Un vînt sălbatic se declanșă și ne purtă printr-un cer cu nori arămii, deasupra unui abis tînguitor care părea că se întinde la nesfîrșit, fără fund, scînteietor, emanînd mirosuri ametoitoare...

În spatele meu, zgomotul tunetului, fără oprire... Linii delicate, precum țesătura unei vechi picturi, alături de noi, înaintînd, pretutindeni... Rece, ne urmărește un vînt ucigător de miresme...

Linii... Fisurile se lărgesc, bezna cuprinde totul... Fișii negre înaintează, sus, jos, înapoi... Nașterea unei plase, muncile unui păianjen uriaș, invizibil, o capcană pentru univers...

Jos, jos și jos... Din nou pămîntul, încrêțit ca gîtul unei mumii... Inaudibilă, trecerea noastră pulsînd... Mai moale tunetul, mai domol vîntul... Ultima suflare a tatei? Acum, viteză, și la drum...

O îngustare a liniilor, pînă la finețea unei gravuri, topindu-se apoi în fierbințeleala a trei sori... Și mai iute încă...

Un călăreț, apropiindu-se... Mîna pe mînerul spadei o dată cu mine... Eu. Eu însumi revenind? Simultan, salaturile noastre... Cumva, unul prin altul, aerul ca o pînză de apă... Ce oglindă a lui Carrol*, ce efect de Rebma, Tir-na Nog'th... Încă departe, departe în stînga mea, un obiect negru contorsionîndu-se... Pășim pe drum... Mă ghidează...

Cer alb, sol alb și fără orizont... Peisaj fără nori și fără soare... Doar acea amenințare a negrului, undeva departe, și piramide sclipitoare pretutindeni, masive, tulburătoare...

Obosim. Nu-mi place locul ăsta. Dar trebuie să mergem mai departe, orice s-ar întîmpla. Trag de căpăstru.

Eram obosit, dar simțeam în adînc o stranie vitalitate. Parcă izvora din piept... Giuvaierul. Bineînțeles. Am făcut un efort ca să mai extrag ceva din această putere. Am simțit-o cum mi se scurge prin membre, cu greu oprindu-se la extremități. Era aproape ca și cum...

* Aluzie la romanul „Alice în țara din oglindă“, de Lewis Carrol. (n. trad.)

Da. Am întins mîna și mi-am transmis voința asupra împrejurimilor pustii și geometrice. Începură să se modifice.

Se produse o mișcare. Piramidele se amestecară, întunecîndu-se pe măsură ce dispăreau. Se contractară, se amestecară, se transformară în pietriș. Universul se întoarse cu susu-n jos și eu parcă mă afluam pe partea de jos a unui nor, privind peisajele sclipind lîngă/deasupra.

Lumina curse în sus pe lîngă mine, dintr-un soare aflat sub picioarele mele. Și acesta, la rîndul lui, dispăru. Și solul lînos se întunecă, trimițînd în sus ape care să erodeze pămîntul care trecea pe dedesubt. Fulgere țîșniră în sus, ca să lovească lumea de deasupra, s-o fărîmiteze. În unele locuri se sparse și bucățile căzură în jurul meu.

Începură să se rotească atunci cînd trecu un val de beznă.

Cînd lumina reapăru, albăstrie de data asta, nu avea nici o sursă și nu zugrăvea nici un teritoriu.

...Poduri de aur traversează vidul în imense mănunchiuri de raze, unul din ele sclipind sub noi chiar acum. Zburăm pe lîngă el, rămînînd între timp nemîșcați ca o statuie... Totul continuă, poate, vreme de un secol. Un fenomen nu fără legătură cu hipnoza autostrăzii îmi pătrunde în ochi, mă moleșește periculos.

Fac tot ce pot ca să accelerez trecerea noastră. Mai trece un secol.

În cele din urmă, departe în față, o pată întunecoasă, cețoasă, punctul nostru terminus, crescînd foarte încet, în ciuda vitezei noastre.

În clipa în care ajungem, e gigantică — o insulă în vid, împădurită cu arbori aurii, metalici...

Opresc impulsul care ne-a purtat atît de departe și ne deplasăm înainte numai prin puterile noastre, intrînd în pădure. Iarba asemenea unei folii de

aluminiiu scîrîiie sub noi, atunci cînd trecem printre copaci. Fructe ciudate, palide și sclipitoare, atîrnă în jurul meu. Nu se aud sunete de animale în imediata apropiere. Croindu-ne drum înspre interior, ajungem la un mic luminiș prin care curge un rîuleț de argint viu. Acolo, descalec.

— Frate Corwin, se aude din nou vocea aceea. Te așteptam.

Am stat cu fața la pădure, privindu-l cum iese din ea. Nu mi-am scos arma, așa cum nici el nu și-o scosese pe a lui. Totuși, am pătruns mental în Giuvaier. După exercițiul pe care tocmai îl dusesem la capăt, constatasem că pot face cu el mai mult decît trucuri meteorologice. Oricare ar fi puterea lui Brand, simțeam că acum aveam o armă cu care îl puteam înfrunta direct. În tot acest timp, Giuvaierul pulsa din ce în ce mai puternic.

— Armistițiu, rosti Brand. În regulă? Putem vorbi?

— Nu văd ce altceva ne-am mai putea spune unul altuia, i-am răspuns.

— Dacă nu-mi dai o șansă nu vei ști niciodată sigur, nu?

Se opri la vreo șapte metri distanță, își aruncă mantia verde peste umărul stîng și zîmbi.

— În regulă. Spune, orice ar fi, am zis.

— Am încercat să te opresc acolo, spuse, pentru Giuvaier. E evident că acum știi ce e, că realizezi cît e de important.

N-am scos un cuvînt.

— Tata l-a folosit deja, continuă, și îmi pare rău să-ți aduc la cunoștință că a eșuat în ceea ce plănuise să facă cu el.

— Ce? Cum știi tu?

— Eu pot vedea prin Umbră, Corwin. Credeam că surioara noastră te-a pus la punct cu toate amănuntele acestor chestiuni. Cu un mic efort mental, pot percepe orice îmi doresc. Firește, am fost preocupat de rezultatul acestei afaceri. Așa că am stat la pîndă. E mort, Corwin. Efortul a fost prea mare pentru el. A pierdut controlul forțelor pe care le manipula și a fost distrus de ele după ce parcursese puțin peste jumătate din Model.

— Minți! am spus, atingînd Giuvaierul.

Clătină din cap.

— Recunosc că nu mă dau în lături să mint ca să-mi ating scopurile, dar de data asta îți spun adevărul. Tata e mort. L-am văzut prăbușindu-se. Atunci ți-a adus pasărea Giuvaierul, conform dorinței lui. Sîntem pierduți într-un univers fără Model.

Nu voiam să-l cred. Dar era posibil ca tata să fi eșuat. Aveam asigurarea unicului expert în domeniu, Dworkin, în ce privea dificultatea acțiunii.

— Admițînd pentru moment că e adevărat, ce s-a-ntîmplat pe urmă? am întrebat.

— Lucrurile se năruiesc, răspunse. Chiar acum, Haosul se adună ca să umple golul din Amber. A luat ființă un vîrtej imens, și tot crește. Se răspîndește pretutindeni, distrugînd lumile-umbră, și nu se va opri pînă cînd nu se va întîlni cu Curtile Haosului, încheind ciclul complet al creațiunii, cu Haosul încă o dată împărătînd peste toate.

Mă simțeam uluit. Trecusem prin Greenwood, prin toate, ajunsesem pînă aici, numai ca să se sfîrșească astfel? Urma să văd totul golit de înțeles, formă, conținut, viață, cînd lucrurile ajunseseră aproape de desăvîrșire?

— Nu! am spus. Nu poate fi așa.

— Doar dacă... rosti ușor Brand.

— Doar dacă ce?

— Doar dacă nu se gravează un nou Model, dacă nu se creează o nouă ordine care să păstreze forma.

— Vrei să spui să ne întoarcem în harababura de-acolo și să încercăm să ducem sarcina la bun sfârșit? Tocmai ai spus că locul nu mai există.

— Nu. Firește că nu. Locul nu contează. Oriunde există un Model, există un centru. Îl pot face chiar acolo.

— Crezi că tu o să reușești acolo unde tata a eșuat?

— Trebuie să încerc. Sînt singurul care știe suficiente despre asta și care are destul timp înainte ca valurile Haosului să sosească. Ascultă, recunosc tot ce, fără îndoială, ți-a spus Fiona despre mine. Am complotat și am acționat. Am bătut palma cu inamicii Amberului. Am vărsat sîngele nostru. Am încercat să-ți distrug memoria. Dar lumea pe care o cunoaștem e distrusă în clipa asta, și eu, la rîndul meu, trăiesc în ea. Toate planurile mele — totul! — vor fi distruse dacă nu păstrăm o anumită ordinie. Poate că am fost păcălit de lorzii Haosului. E dificil pentru mine să recunosc asta, dar acum întrevăd și această posibilitate. Nu e prea tîrziu să le zădărniciim planurile, totuși. Noi putem construi noul bastion al ordinii chiar aici.

— Cum?

— Am nevoie de Giuvaier — și de ajutorul tău. Acesta va fi amplasamentul noului Amber.

— Presupunînd — *arguendo** — că-ți dau Giuvaierul. Noul Model va fi exact ca cel dinainte?

Clătină din cap.

— Nu s-ar putea, așa cum nici al lui tata nu ar fi fost ca cel al lui Dworkin. Doi autori nu pot reda aceeași poveste în același mod. Diferențele stilistice individuale nu pot fi evitate. Indiferent cît de tare aș încerca să-l imit, versiunea mea ar fi ușor diferită.

* de dragul argumentației (în lb. spaniolă în original) (n. trad.)

— Cum ai putea să faci asta, am întrebat, cînd nu ești complet acordat cu Giuvaierul? Ai avea nevoie de un Model ca să completezi procesul de acordare și, așa cum spui, Modelul a fost distrus. Ce rezultă de-aici?

— Am spus că am nevoie de ajutorul tău, declară el. Există o altă cale de a acorda o persoană cu Giuvaierul. Necesită asistența cuiva care e deja acordat. Va trebui să te proiectezi prin Giuvaier încă o dată, și să mă iei cu tine — în și prin Modelul primar care se întinde dincolo.

— Și apoi?

— Ei bine, cînd chinul va fi trecut, eu voi fi acordat, tu îmi dai Giuvaierul, eu inscripționez un nou Model și trecem din nou la treabă. Lucrurile se adună. Viața merge mai departe.

— Și Haosul?

— Noul Model nu va fi tulburat de nimic. Ei nu vor mai avea drumul care să le permită accesul spre Amber.

— O dată cu moartea tatei, cum va fi condus noul Amber?

Zîmbi strîmb.

— Trebuie să am și eu o răsplată pentru chinurile mele, nu crezi? O să-mi risc viața făcînd asta, și sortii de izbîndă nu sînt așa de mari.

I-am întors zîmbetul.

— Avînd în vedere răsplata, ce mă poate împiedica să risc chiar eu? am spus.

— Același lucru care l-a împiedicat pe tata să reușească — toate forțele Haosului. Se adună dintr-un fel de reflex cosmic cînd începe o asemenea acțiune. Am o experiență mai mare decît tine în acest sens. N-ai avea nici o șansă. Eu s-ar putea să am.

— Acum, să presupunem că mă minți, Brand. Sau, hai să fim îngăduitori și să spunem că n-ai văzut totul limpede prin toată harababura asta. Să presupunem că tata ar fi reușit? Să presupunem că, exact în clipa asta,

ia naștere un nou Model? Ce s-ar întâmpla dacă tu ai face un altul, aici, acum?

— Eu... Nu s-a mai făcut așa ceva vreodată. De unde să știi?

— Mă-ntreb. S-ar putea să ai, în felul ăsta, propria ta versiune a realității? S-ar putea să reprezinte divizarea unui nou univers — Amber și Umbră — numai pentru tine? S-ar putea să-l nege pe al nostru? Sau, pur și simplu, să rămână separat? Sau ar putea să se întrepătrundă? Ce crezi, dată fiind situația?

Ridică din umeri.

— Deja ți-am răspuns la asta. N-a mai fost făcută niciodată. De unde să știi?

— Dar cred că știi, sau cel puțin bănuiești ceva destul de sigur. Cred că asta plănuiești, că asta vrei să încerci — pentru că asta e tot ce ți-a mai rămas. Eu iau acțiunea asta a ta ca pe un semn că tata a izbîndit și că tu îți joci ultima carte. Numai că, pentru asta, ai nevoie de mine și de Giuvaier. Nu poți să te folosești de nici unul.

Oftă.

— Mă așteptam la mai mult de la tine. Dar e-n regulă. Te înșeli, dar nu contează. Ascultă-mă, totuși. Mai degrabă decît să văd totul pierdut, o să împart tărîmul cu tine.

— Brand, las-o așa. N-o să ai Giuvaierul, nici ajutorul meu. Te-am ascultat și cred că minți.

— Ți-e frică, roști, ți-e frică de mine. Nu te învinovătesc că n-ai vrut să mă crezi. Numai că faci o greșală. Acum ai nevoie de mine.

— Și cu toate astea eu unul m-am hotărît.

Făcu un pas spre mine. Încă unul...

— Tot ce dorești, Corwin. Numește orice, și eu ți-l dau.

— Eram cu Benedict în Tir-na Nog'th, am spus, privind prin ochii lui, ascultînd cu urechile lui, cînd i-ai

făcut aceeași ofertă. Bagă-ți-o undeva, Brand. O să-mi continui misiunea. Dacă tu crezi că mă poți opri, acum e momentul cel mai potrivit.

Am început să pășesc spre el. Știam că îl voi uide dacă ajung lângă el. De asemenea, simțeam că nu voi ajunge.

Se opri. Se retrase un pas.

— Faci o mare greșeală, spuse.

— Nu cred. Cred că fac exact ceea ce trebuie.

— N-o să lupt cu tine, rosti grăbit. Nu aici, nu deasupra abisului. Totuși, ai avut șansa ta. Data viitoare când ne-ntîlnim, va trebui să-ți iau Giuvaierul.

— La ce-ți va folosi, neacordat?

— S-ar putea să existe o cale să reușesc — mai dificilă, dar posibilă. Ai avut șansa ta. Adio.

Se retrase în pădure. L-am urmărit, dar dispăruse.

Am părăsit locul și am călărit mai departe, de-a lungul unui drum peste nimic. Nu-mi plăcea iau în calcul posibilitatea ca Brand să fi spus adevărul, sau măcar o parte din el. Dar lucrurile pe care le spusese continuau să mă chinuie. Presupunînd că tata eșuase? Atunci făceam un lucru inutil. Totul se sfîrșise deja, și era doar o chestiune de timp. Nu-mi plăcea să privesc înapoi, în caz ca ceva s-ar fi apropiat de mine. Am trecut într-o cursă ceva mai moderată. Voiam să ajung la ceilalți înainte ca valurile Haosului să se întindă atît de departe, doar ca să-i fac să afle că-mi păstrasem încrederea, să fac să vadă că, în final, încercasem să dau totul din mine. Mă-ntrebam cum se desfășura bătălia acum. Oare apucase să înceapă, conform timpului de acolo?

Am trecut în goană pe pod, care se lărgise acum sub un cer strălucitor. Cînd căpătă înfățișarea unui cîmp auriu, mă gîndeam la amenințarea lui Brand. Oare spusese ce spusese numai ca să provoace îndoieli, să-mi

mărească disconfortul și să-mi submineze eficiența? Posibil. Totuși, dacă voia Giuvaierul, trebuia să mă prindă într-o ambuscadă. Iar eu respectam forța aceea stranie pe care o dobândise asupra Umbrei. Părea aproape imposibil să pregătesc un atac împotriva cuiva care-mi putea supraveghea orice mișcare și se putea transporta instantaneu în cel mai avantajos punct. Cît de curînd se va întîmpla? Nu prea curînd, bănuiam. Mai întîi, voia să mă obosească nervos — și eu eram deja obosit și mai mult decît stors de puteri. Trebuia să mă odihnesc, să dorm, mai devreme sau mai tîrziu. Pentru mine era imposibil să parcurg dintr-o bucată distanța aceea imensă, indiferent cît de mult aș fi accelerat cursa.

Trecură cețuri roz și portocalii și verzi, se rotiră pe lîngă mine, umplînd universul. Solul răsuna ca metalul sub pașii noștri. Deasupra, răsunau tonuri muzicale, ca de cristal sonor. Gîndurile îmi dansau. Amintirile mai multor lumi veneau și plecau la întîmplare. Ganelon, prietenul-meu-inamic, și tatăl meu, inamicul-meu-prieten, se amestecau și se despărțeau, se despărțeau și se amestecau. Undeva, unul din ei mă întrebă cine are dreptul la tron. M-am gîndit că Ganelon, dorind să afle justificările noastre. Acum, știam că e tata, vrînd să afle sentimentele mele. El hotărîse. El luase decizia. Și eu băteam în retragere. Fie era dezvoltare tîrzie, dorința de a fi eliberat de o asemenea povară, sau o chestiune de iluminare bruscă, bazată pe toate prin care trecusem în ultimii ani, crescînd lent în mine, oferindu-mi o perspectivă mai matură a rolului oneros de monarh, dincolo de clipele de glorie, nu știu. Mi-am amintit de viața pe umbra Pămînt, ascultînd ordine, dînd ordine. Dinaintea mea înotau chipuri — oameni pe care i-am cunoscut de-a lungul secolelor — prieteni, dușmani, soții, amante, rude. Lorraine părea că mă îndeamnă să înaintez, Moire rîdea, Deirdre plîngea. Mă luptam iar cu Eric. Mi-am reamintit prima mea traversare prin

Model, copil fiind, și ultima, când, pas cu pas, mi-a revenit memoria. Crime, hoții, escrocherii, coruperi se întorceau deoarece, cum spunea Mallory*, se aflau acolo. Eram incapabil chiar să le plasez corect în timp. Nu eram neliniștit pentru că nici nu mă simțeam foarte vinovat. Timpul, timpul, și iar timpul tocise marginile lucrurilor mai dure, își pusese amprenta schimbărilor și asupra mea. Mi-am văzut ego-urile timpurii ca pe niște oameni diferiți, cunoștințe de care mă lepădasem. Mă întrebam cum de putusem fi câteva dintre ele. Cum mă repezeam înainte, scene din trecutul meu parcă se solidificau în cețurile din jur. Nici o licență poetică aici. Bătălii la care luasem parte căpătau o formă tangibilă, cu excepția sunetului — flacăra armelor, culoarea uniformelor, steaguri și sânge. Și oameni — mulți dintre ei morți de mult — se deplasau din memoria mea într-o animație tăcută în jurul meu. Nici unul nu era membru al familiei mele, dar toți erau oameni care, cândva, însemnaseră ceva pentru mine. Și totuși nu se respecta nici un tipar special. Existau fapte nobile în egală măsură cu cele rușinoase; dușmani, în egală măsură cu prieteni — și nici una dintre persoanele implicate nu remarcă trecerea mea; toate erau prinse în secvențe de acțiuni demult trecute. M-am întrebat atunci despre natura locului prin care treceam. Să fi fost o versiune diluată a Tir-na Nog'th, cu vreo substanță sensibilă la undele minții în apropiere, care extrăgea din mine și apoi proiecta această panoramă gen „Asta E Viața Ta”? Sau începeam pur și simplu să am halucinații? Eram obosit, nervos, tulburat, abătut și mergeam de-a lungul unui drum care îmi furnizase o stimulare monotonă, blajină, a simțurilor, soiul care te îndeamnă la reverie... De fapt, mi-am dat seama că pierdusem controlul asupra Umbrei ceva mai înainte, și acum pur

* celebru autor de romane polițiste (n. trad.)

și simplu continuam să înaintez liniar prin acest peisaj, prins de către spectacol în capcana unui fel de narcisism exteriorizat... Mi-am dat seama atunci că trebuie să mă opresc și să mă odihnesc — poate chiar să dorm un pic — deși mă temeam să fac asta aici. Trebuia să evadiez și să-mi croiesc drum într-un loc mai liniștit, pustiu...

Am modificat împrejurimile. Am răsucit lucrurile. Am evadat.

Curînd, călăream într-o zonă aspră, montană și, la puțină vreme după aceea, am ajuns la peștera pe care mi-o doream.

Am pătruns înăuntru și m-am înclinat pe gîtul lui Star. Am mîncat și am băut destul încît să-mi astîmpăr foamea. N-am făcut focul. M-am învelit în mantie și într-o pătură pe care o adusesem. Țineam mîna dreaptă pe Grayswandir. Am zăcut privind bezna de dincolo de gura peșterii.

Mi-era un pic rău. Știam că Brand e un mincinos, dar vorbele lui oricum mă tulburau.

Dar niciodată n-am avut probleme cu somnul. Am închis ochii și am adormit.

M-am trezit cînd am simțit prezența cuiva. Sau poate a fost un zgomot și prezența cuiva. În orice caz, eram treaz și eram sigur că nu sînt singur. Mi-am întărit strînsoarea pe Grayswandir și am deschis ochii. În afară de asta, n-am mai schițat nici o mișcare.

O lumină blîndă, ca razele lunii, pătrunse prin gura peșterii. Înăuntru se afla o siluetă, posibil umană. Lumina cădea astfel încît nu-mi dădeam seama dacă stătea cu fața spre mine sau în afară. Dar atunci făcu un pas către mine.

Am țîșnit în picioare, cu vîrful spadei spre pieptul lui. Se opri.

— Pace, rosti o voce bărbătească, în Thari. N-am făcut altceva decît să mă adăpostesc de furtună. Pot să împart peștera cu tine?

— Ce furtună? am întrebat.

Ca un răspuns, se auzi un șir de tunete, urmat de o rafală de vînt cu miros de ploaie.

— Bine, măcar asta e adevărat, am rostit. Fă-te comod.

Se așază, intrînd mult în interior, cu spatele reze-mat de peretele din dreapta al grotei. Am strîns pătura și m-am așezat vizavi de el. Ne separau cam patru metri. Am descoperit pipa și am umplut-o, apoi am încercat un chibrit pe care-l aveam la mine încă de pe umbra Pămînt. Se aprinse, scutindu-mă de o groază de ne-

zuri. Tutunul avea o aromă plăcută, amestecată cu briza jilavă. Am ascultat zgomotul ploii și am privit conturul întunecat al tovarășului meu fără nume. M-am gândit la posibilele pericole, dar nu fusese vocea lui Brand cea care mi se adresase.

— Asta nu e o furtună naturală, roști.

— Oh? Cum așa?

— În primul rînd, vine dinspre nord. Niciodată nu vin dinspre nord, aici, în perioada asta a anului.

— Așa se acumulează cunoștințele.

— În al doilea rînd, n-am văzut niciodată o furtună care să se manifeste astfel. Am observat-o toată ziua cum înaintează— doar un front continuu, deplasîndu-se lent, ca o folie de sticlă. Cu atît de multe fulgere, pare o insectă monstruoasă cu sute de picioare lucioase. Foarte nenatural. Și, înapoia ei, lucrurile au devenit foarte distorsionate.

— Așa se-ntîmplă cînd plouă.

— Nu în felul ăsta. Totul pare să-și schimbe forma. Curgere. Ca și cum ar topi universul — sau i-ar sfărîma formele.

Mă trecu un fior. Crezusem că mă aflu destul de departe de valurile negre ca să mă pot odihni un pic. Totuși, se putea înșela, și chiar putea să fie o furtună neobișnuită. Numai că eu nu voiam să risc. M-am ridicat și m-am întors spre capătul grotei. Am fluierat.

Nici un răspuns. M-am întors și am bîjbîit în jur.

— S-a întîmplat ceva?

— Mi-a dispărut calul.

— E posibil să se fi rătăcit?

— Probabil. Credeam totuși că Star are un mai bun simț de orientare.

M-am dus la gura grotei, dar n-am putut vedea nimic. Am fost pe jumătate learcă chiar în clipa în care am ajuns acolo. Am revenit în poziția mea, lîngă peretele din stînga.

— Mie mi se pare a fi o furtună obișnuită, am spus. Uneori sînt foarte urîte în munți.

— Poate că tu cunoști țara asta mai bine decît mine?

— Nu, sînt doar în trecere — lucru pe care ar fi bine să-l continuu curînd.

Am atins Giuvaierul. Am pătruns în el cu mintea, apoi prin el, afară și sus. Am simțit furtuna în jurul meu și i-am comandat să dispară, cu pulsații roșii de energie, corespunzătoare inimii mele. Atunci m-am lăsat pe spate, am găsit alt chibrit și mi-am reaprins pipa. Urma să mai treacă ceva timp pînă cînd forțele pe care le manipulasem acționau împotriva unei furtuni de o asemenea intensitate.

— Nu va mai dura mult, am spus.

— De unde știi?

— Informație secretă.

Chicoti.

— Conform unelor versiuni, în felul ăsta se sfîrșește lumea — începînd cu o furtună ciudată care vine din nord.

— Așa e, am spus, și asta e furtuna. Totuși n-avem de ce să ne facem griji. Se va termina totul, într-un fel sau altul, nu peste mult timp.

— Piatra aia pe care o porți... Emite lumină.

— Da.

— Glumeai cînd vorbeai de sfîrșitul lumii, totuși — nu-i așa?

— Nu.

— Mă faci să mă gîndesc la versetul ăla din Biblie: *Arhanghe! Corwin va trece înaintea furtunii, cu fulgerul pe piept...* Nu cumva te cheamă Corwin?

— Cum continuă?

— *...Cînd va fi întrebat unde călătorește, va rosti: „La marginile Pămîntului”, unde merge fără a ști ce dușman îl va ajuta împotriva altui dușman, nici pe cine va atinge Cornul.*

— Asta-i tot?

— Totul ce e scris despre Arhanghelul Corwin.

— Am avut și eu dificultăți cu Scriptura în trecut. Îți spune destul ca să-ți stîrnească interesul, dar nici-odată suficient ca să-ți folosească imediat. E ca și cum autorul se amuză păcălindu-te. Un dușman împotriva altuia? Cornul? Mă depășește.

— Chiar, *unde* mergi?

— Nu prea departe, dacă nu-mi găsesc calul.

Am revenit la gura grotei. Furtuna se domolea acum, cu o strălucire ca de lună în spatele cîtorva nori înspre vest, alta spre est. Am privit în ambele părți ale drumului și în josul pantei, spre vale. Nici un cal în raza vizuală. M-am întors în grotă, dar în clipa aceea am auzit nechezatul lui Star departe, sub mine.

Am strigat către străinul din peșteră:

— Trebuie să plec. Poți să păstrezi pătura.

Nu știu dacă a răspuns sau nu, pentru că am ieșit în ploaie, alegîndu-mi cu grijă drumul în josul pantei. Am folosit din nou Giuvaierul și burnița încetă, fiind înlocuită de ceață.

Stîncile erau alunecoase, dar am parcurs jumătate din drum fără să mă împiedic. Atunci m-am oprit, atît ca să-mi recapăt suflul, cît și ca să mă orientez puțin. Din acel punct, nu eram sigur de direcția din care venise nechezatul lui Star. Lumina lunii era ceva mai puternică, vizibilitatea un pic mai bună, dar n-am văzut nimic cînd am examinat peisajul dinaintea mea. Am ascultat mai multe minute.

Atunci am auzit din nou nechezatul — de dedesubt, din stînga, lîngă un bolovan negru, un morman de pietre sau un afloriment stîncos. Părea a fi un fel de învălmășeală în umbrele de la baza sa. Mișcîndu-mă cît de iute puteam, m-am îndreptat în direcția aceea.

Cînd am ajuns jos și m-am grăbit spre locul acțiunii, am depășit vîrtejuri de ceață joasă agitate ușor de

o briză dinspre apus, șerpuind argintii în jurul gleznelor mele. Am auzit un sunet enervant, ca un scîrțîit, ca și cum un obiect greu ar fi fost împins sau rostogolit pe o suprafață stîncoasă. Atunci am zărit o rază de lumină pe masa întunecată de care mă apropiam.

Ajungînd mai aproape, am văzut mici forme ome-nești, conturate de un dreptunghi luminos, luptîndu-se să deplaseze o imensă lespede din piatră. Ecourile slabe ale unui sunet zornăitor și ale încă unui nechezat veniră din direcția lor. Apoi, piatra începu să se miște, balan-sîndu-se ca o ușă — ceea ce probabil și era. Zona lumi-nată se micșoră, se îngustă ca o așchie, dispăru cu un zgomot ca o explozie după ce toate siluetele care se luptaseră trecuseră prin ea.

Cînd, în cele din urmă, am ajuns la masa aceea stîncoasă, totul devenise iar tăcut. Mi-am lipit urechea de piatră, dar n-am auzit nimic. Dar, oricine ar fi fost, îmi luaseră calul. Nu mi-au plăcut niciodată hoții de cai, și omorîsem destul de mulți la viața mea. Și acum aveam nevoie de Star așa cum nu mai avusesem vreodată nevoie de un cal. Așa că am orbecăit în jur, căutînd marginile ușii din piatră.

Nu era prea dificil să parcurg contururile cu vîrfurile degetelor. Probabil că am localizat-o mai repede decît aș fi făcut-o la lumina zilei cînd totul s-ar fi amestecat ca să-ți păcălească ochii. Știînd asta, am căutat în continuare un mîner de care aș fi putut s-o trag. Păreau a fi fost niște inși mici de înălțime, așa că am privit în jos.

Într-un tîrziu, am descoperit ceea ce putea fi locul potrivit și l-am apucat. Am tras, numai că era încăpă-tînat. Fie erau disproporționat de puternici, fie era vorba de o șmecherie pe care n-o știam.

Nu contează. Sînt momente pentru subtilitate și momente pentru forța brută. Eram și furios și grăbit, așa că decizia era deja luată.

Am început să trag iar de mîner, încordîndu-mi muşchii braţelor, umerilor, spatelui, dorindu-mi-l pe Gérard alături. Uşa scîrţîi. Am continuat să trag. Se mişcă uşor — doi centimetri poate — şi se blocă. Nu m-am oprit, ci mi-am intensificat efortul. Scîrţîi iar.

M-am aplecat în spate, mi-am mutat greutatea, şi am pus piciorul stîng pe zidul de piatră, pe partea portalului. M-am împins în el şi m-am tras înapoi. Încă un scîrţîit şi un scrişnet şi se mişcă iar — încă vreo doi centimetri. Apoi se opri şi n-am mai putut s-o clintesc.

Am slăbit strînsoarea şi m-am ridicat, flexîndu-mi braţele. Apoi, m-am pus cu umărul pe uşă şi am împins-o la loc, închizînd-o complet. Am inspirat adînc şi am înşfăcat iar mînerul.

Am pus piciorul stîng în acelaşi loc dinainte. De data asta, nici un fel de apăsare gradată. Am împins şi am smuls simultan.

Se auzi un zgomot ca o pocnitură şi un zăngănit dinăuntru şi uşa se deschise cam cincisprezece centimetri, scîrţîind. Părea că se mişcă mai liber acum, aşa că m-am ridicat în picioare, mi-am inversat poziţia — cu spatele spre zid — şi am găsit un punct de sprijin suficient ca să o împing.

De data asta se mişcă mai uşor, dar n-am putut rezista şi am pus piciorul pe ea cînd începuse să se rotească şi am apăsă-o cu toată puterea. Describe un arc de o sută optzeci de grade, se izbi de stîncă pe partea cealaltă cu un zgomot infernal, se sparse în mai multe locuri, se balansă şi lovi solul cu o forţă care-l făcu să se cutremure, răspîndind alte fragmente cînd îl lovi.

Grayswandir era deja în mîna mea cînd se izbi şi mă ghemuisem, aruncînd o privire rapidă după colţ.

Lumină... Dincolo era lumină... Provenind de la mici lămpi atîrnate în cîrlige de-a lungul peretelui... Lîngă scară... În jos... Într-un loc cu mai multă lumină şi nişte sunete... Ca o muzică...

Nu vedeam pe nimeni. Mă gîndeam că larma îngrozitoare pe care o stîrnisem trebuia să fi atras atenția cuiva, dar sunetele muzicale continuau. Fie că zgomotul — cine știe cum — nu se auzise pînă acolo, fie nu le păsa. În orice caz...

M-am ridicat și am trecut pragul. Am izbit cu piciorul un obiect metalic. L-am ridicat și l-am studiat. Un zăvor contorsionat. Blocaseră ușa după ei. L-am aruncat peste umăr și am început să cobor scara.

Muzica — scripci și flaute — sporea în intensitate pe măsură ce avansam. După cum cădea lumina, am observat că în dreapta se afla un fel de coridor, pornind de la picioarele scării. Erau o mulțime de trepte mici. Nu m-am obosit să mă furișez, ci m-am năpustit spre bază.

Cînd m-am răsucit și am privit de-a lungul coridorului, am fost martorul unei scene extrase parcă din visul unui irlandez beat. Într-o sală plină de fum, luminată de făclii, hoarde de oameni înalți de un metru, cu fețe roșii și haine verzi, dansau în ritmul muzicii sau dădeau pe gît ceea ce păreau a fi cîni cu bere, în timp ce băteau din picioare, aruncau cu felurile de mîncare unii în alții, rînjeau, rîdeau și urlau. Butoaie uriașe erau aliniate la perete, și mai mulți comeseni stăteau la coadă înaintea unuia căruia tocmai i se dăduse cep. Un foc imens strălucea într-o groapă din capătul celălalt al încăperii, fumul fiind absorbit printr-o crăpătură din peretele stîncos, deasupra unor guri de grotă care dădeau în afară. Star era priponit de un inel în peretele de lîngă groapă, și un pitic corpulent, cu un șorț de piele, ascutea pe gresie niște instrumente care arătau suspect.

Mai multe fețe se întoarseră spre mine, se auziră strigăte și, brusc, muzica încetă. Tăcerea era aproape totală.

Am ridicat arma în sus, în poziție *épée en garde*, cu sabia îndreptată de-a lungul încăperii în direcția lui Star. Toate fețele se răsuciseră spre mine.

— Am venit după calul meu, am rostit. Ori mi-l aduceți voi, ori vin eu să-l iau. A doua variantă presupune mai mult sânge vărsat.

Undeva în dreapta mea, unul dintre bărbați, mai solid și mai cărunț decât majoritatea celorlalți, își dresе glasul.

— Iertați-mă, începu, dar cum ați intrat aici?

— O să aveți nevoie de o ușă nouă, am spus. Duceți-vă să vedeți dacă vreți, dacă mai contează — și s-ar putea să conteze. O să aștept.

Am pășit într-o parte și m-am lipit de perete.

Încuviință.

— Așa o să fac.

Și țîșni ca o săgeată.

Simțeam puterea mea născută din furie curgînd în și afară din Giuvaier. O parte din mine dorea să-și croiască drum prin încăpere tăind și ciopîrțind și înjunghiind, cealaltă dorea o înțelegere mai umană cu făpturi mult mai mici decât mine; și a treia și poate cea mai înțeleaptă sugera că omuleții s-ar putea să nu fie chiar atît de neluat în seamă. Așa că așteptam să văd cum îl impresionează pe purtătorul lor de cuvînt isprava mea cu deschisul ușii.

Cîteva clipe mai tîrziu, reveni, ținîndu-se la mare distanță de mine.

— Dați-i calul acestui om, spuse.

O bruscă rafală de conversație izbucni în încăpere. Am coborît spada.

— Scuzele mele, rosti cel care dăduse ordinul. Nu vrem necazuri cu unul ca tine. O să luăm hrană din altă parte. Nu ne porți pică, sper?

Omul cu șorț de piele îl dezlegase pe Star și pornise în direcția mea. Chefliii se dădură înapoi ca să-i facă loc.

Am oftat.

— O s-o numesc ziua iertării și uitării, am rostit.

Omulețul înșfăcă o carafă de pe o masă alăturată și mi-o dădu. Observându-mi expresia, sorbi el prima înghițitură.

— Atunci, ni te alături la un pahar?

— De ce nu? am spus, am luat carafa și am dat-o peste cap, în vreme ce el făcea același lucru cu cea de-a doua.

Rîgîi ușor și rînji.

— E o înghițitură prea mică pentru un bărbat de talia ta, spuse apoi. Lasă-mă să-ți dau alta, pentru drum.

Era o bere bună și mi-era sete după toate eforturile mele.

— În regulă, am spus.

Omulețul comandă mai multă băutură în vreme ce Star îmi era restituit.

— Poți pune hățurile aici, în cîrligul ăsta, rosti, arătîndu-mi o ieșitură joasă lîngă ușă, și va fi în siguranță.

Am încuviințat și m-am ocupat de asta în timp ce măcelarul se retrăgea. Nimeni nu se mai holba la mine. Sosi un ulcior cu bere și omulețul umplu din nou carafele. Unul dintre scripcari începu un cîntec nou. Cîteva clipe mai tîrziu, i se alătură un altul.

— Așază-te un pic, spuse gazda mea, împingînd cu piciorul o bancă în direcția mea. Stai cu spatele la perete dacă vrei. N-o să încercăm nimic dubios.

L-am ascultat, iar el dădu roată mesei și se așeză vizavi de mine, cu ulciorul între noi. Era plăcut să stau așezat cîteva momente, să-mi abat un pic gîndurile de la călătoria mea, să beau berea neagră și să ascult un cîntec plin de viață.

— N-o să-mi cer iarăși scuze, rosti tovarășul meu, nici n-o să mă justific. Amîndoi știm că nu a fost o neînțelegere. Numai că tu ai dreptatea de partea ta, e clar ca lumina zilei. Rînji și făcu cu ochiul. Așa că și eu sînt de acord cu chestia aia cu ziua iertării. N-o să răbdăm de foame. Atîta doar că n-o să fie un festin în noaptea asta. Porți un giuvaier frumos. Spune-mi despre el.

— E doar o piatră, am rostit.

Dansul reîncepu. Vocile crescură în intensitate. Mi-am isprăvit băutura și el mi-a umplut la loc carafa. Flăcările se ondulau. Frigul nopții îmi ieși din oase.

— Plăcut loc aveți aici, am zis.

— Oh, așa e. Stăm aici de pe vremuri. Vrei să faci un tur complet?

— Mulțumesc, nu.

— Și eu zic la fel, dar era datoria mea de gazdă să te-ntreb. Ești binevenit și în dans, dacă-ți dorești.

Am clătinat din cap și am izbucnit în rîs. Gîndul de a țopăi în acest loc îmi aduse în minte imagini din Swift*.

— Mulțumesc oricum.

Dădu la iveală o pipă din lut și începu s-o umple. Am curățat-o pe a mea și am făcut același lucru. Parcă dispăruse orice pericol. Era un omuleț agreabil, iar ceilalți păreau inofensivi cu muzica și dansurile lor.

Și totuși... Știam poveștile de altundeva, de departe, de foarte departe de-aici... Să te trezești dimineăta, gol pușcă, într-un cîmp, fără nici o urmă a locului... Știam, și totuși...

Cîteva guri de băutură nu erau un mare pericol. În clipa asta mă încălzeau, iar aroma pipelor și jelania scripcilor erau plăcute după dificultățile cursei. M-am lăsat pe spate și am suflat fumul. Mă uitam la dansatori.

* Jonathan Swift, scriitor irlandez (1667-1745), autor al celebrelor „Călătorii ale lui Gulliver“ (1726). (n. trad.)

Omulețul sporovăia, sporovăia. Toți ceilalți mă ignorau. Bun. Ascultam isprăvi fantastice cu cavaleri și războaie și comori. Cu toate că le ascultam cu mai puțin de jumătate de ureche, mă linișteau, chiar m-au făcut să rîd de cîteva ori.

Totuși în interior eul meu mai obraznic, mai înțelept, mă avertiza: În regulă, Corwin, e destul. E timpul să pleci...

Dar, ca printr-o vrajă, paharul îmi fusese reumplut, iar eu l-am luat și am sorbit din el. Încă unul, încă unul e-n regulă.

Nu, spunea celălalt eu, vrea să te vrăjească. Nu simți?

Nu credeam că un pitic ar putea să mă bage sub masă. Dar eram obosit, și nu mîncasem prea mult. Poate că ar fi mai prudent să...

Am simțit că ațipesc. Mi-am pus pipa pe masă. De fiecare dată cînd clipeam, mi se părea că am nevoie de mai mult timp ca să redeschid ochii. Acum eram cuprins de o căldură plăcută, cu doar o picătură de amorteală delicioasă în mușchii mei obosiți.

M-am surprins ațipind a doua oară. Am încercat să mă gîndesc la misiunea mea, la siguranța mea personală, la Star... Am mormăit ceva, încă vag treaz în spatele pleoapelor închise. Ar fi atît de bine să rămîn astfel doar încă o jumătate de minut...

Vocea omulețului, muzicală, deveni monotonă, se transformă într-un zumzăit. Chiar nu mai conta ceea ce spu...

Star necheză.

Am țîșnit brusc, cu ochii larg deschiși, și tabloul dinaintea mea îmi izgoni tot somnul din minte.

Muzicanții își continuau spectacolul, numai că acum nu mai dansa nimeni. Toți chefliii înaintau în liniște spre mine. Fiecare ținea ceva în mînă — o sticlă, o bîtă, o spadă. Cel cu șorțul de piele își agita satîrul. Tovarășul

meu tocmai dăduse la iveală un baston solid. Mai mulți aveau mici piese de mobilier. Alții își făcuseră apariția din peșterile de lângă groapa cu foc și purtau pietre și ciomege. Toate expresiile de veselie dispăruseră, iar fețele lor erau acum fie lipsite de expresie, fie răsucite în grimase de ură, fie afixau zîmbete foarte amenințătoare.

Furia îmi reveni, dar nu mai era cea încălzită la roșu de dinainte. Uitîndu-mă la hoarda din fața mea, nu doream s-o înfrunt. Prudența ajunsese să-mi domolească sentimentele. Aveam o misiune. Nu trebuia să-mi risc viața aici cîtă vreme exista o altă modalitate de a rezolva lucrurile. Dar eram sigur că, de data asta, vorbele nu erau de ajuns ca să ies din belea.

Am inspirat adînc. Am văzut că erau pregătiți să se năpustească asupra mea, și deodată m-am gîndit la Brand și Benedict în Tir-na Nog'th, Brand nici măcar acordat complet cu Giuvaierul. Mi-am extras puterea încă o dată din piatra aceea incandescentă, ascuțindu-mi simțurile și pregătît să împart lovituri în dreapta și-n stînga dacă s-ar fi ajuns la așa ceva. Dar, mai întîi, aveam ceva pentru sistemul lor nervos.

Nu știam cum procedase Brand, așa că pur și simplu am acționat prin Giuvaier așa cum făceam atunci cînd influențam vremea. În chip straniu, muzica încă răsuna, ca și cum acțiunea omuleților n-ar fi fost decît o continuare sinistră a dansului.

— Stați pe loc, am rostit cu voce tare și mi-am exercitat voința, ridicîndu-mă în picioare. Nu mișcă nimeni. Transformați-vă în statui. Cu toții.

Am simțit un zvîcnet puternic în/pe piept. Am simțit cum forțele roșiatice ies în exterior, exact ca în celelalte ocazii cînd mai folosisem Giuvaierul.

Atacatorii mei miniaturali șovăiră. Cei mai apropiați rămaseră nemișcați, dar mai erau încă unele mișcări printre cei din spate. Apoi flautele scoaseră un sunet

strident și viorile tăcură. Totuși nu știam dacă ordinul meu ajunsese la ei sau dacă se opriseră din proprie inițiativă văzându-mă că mă ridic.

Atunci am simțit valurile mari de forță care se scurgeau din mine, închizînd întreaga adunare într-o matrice strînsă. I-am simțit pe toți prinși în cursă prin expresia voinței mele și am întins mîna și l-am eliberat pe Star.

Ținîndu-i printr-o concentrare la fel de pură ca orice altceva folosisem la trecerea prin Umbră, l-am condus pe Star spre intrare. M-am răsucit pentru o ultimă privire spre adunarea împietrită și l-am împins pe Star înaintea mea pe scări. Urmîndu-l, am tras cu urechea, dar n-am auzit jos nici un sunet care să arate că s-ar fi reluat activitatea.

Cînd am ieșit, zorii deja se iveau. În mod straniu, cînd am încălecat, am auzit sunetul îndepărtat al viorilor. Cîteva clipe mai tîrziu, interveniră și flautele. Parcă nici n-ar fi contat că izbîndiseră sau eșuaseră în atacul împotriva mea; petrecerea continua.

În timp îl îndreptam pe Star spre sud, o siluetă mică mă salută din ușa pe care o părăsisem recent. Era conducătorul lor, cel cu care băusem. Am tras de hățuri ca să-i prind mai bine cuvintele.

— Și încotro călătorești? strigă după mine.

De ce nu?

— La capătul Pămîntului! am strigat și eu.

Dansă o gigă* pe ușa lui sfărîmată.

— Drum bun, Corwin! strigă.

Am fluturat mîna. De ce nu, la urma urmei? Uneori e-al naibii de greu să nu te lași dus de aparențe.

* Din vechea franceză — „gigue“, un fel de vioară. Dans vioi, în măsură ternară, de origine engleză sau dans popular executat în același ritm, caracterizat prin lovituri vii și alternate ale tocurilor și vîrfurilor. (n. trad.)

Parcursesem mai puțin de un kilometru către sud, și totul încremeni — pământ, cer, munți. M-am trezit în fața unei pînze de lumină albă. M-am gîndit atunci la străinul din grotă și la cuvintele lui. Simțise că lumea se putea sfîrși în urma furtunii, că aceasta se potrivea cu ceva dintr-o legendă apocaliptică locală. Poate așa și era. Poate fusese valul Haosului despre care pomenise Brand, deplasîndu-se pe aici, trecînd peste toate, distrugînd, dezmembrînd. Numai că acest capăt al văii rămăsese neatins. De ce oare?

Atunci mi-am amintit de acțiunile mele cînd m-am năpustit afară, în furtună. Folosisem Giuvaierul, puterea Modelului din el, ca să opresc furtuna deasupra acestei zone. Și dacă fusese mai mult decît o furtună obișnuită? Modelul triumfase asupra Haosului și înainte. Oare această vale unde oprisem ploaia era doar o mică insulă într-o mare a Haosului? Dacă era așa, cum trebuia să continuu?

Am privit spre est, acolo unde ziua devenea mai luminoasă. Nu soarele răsărise în ceruri ci mai degrabă o coroană imensă, șlefuită orbitor, cu o spadă strălucitoare atîrnînd prin ea. De undeva am auzit o pasăre cîntînd, notele fiind aproape ca un hohot de rîs. M-am aplecat în față și mi-am acoperit chipul cu mîinile. Nebunie...

Nu! Fusesem înainte în umbre ciudate. Cu cît călătoreai mai departe, cu atît deveneau mai stranii. Pînă cînd... La ce mă gîndeam în noaptea aceea din Tir-na Nog'th?

Două rînduri dintr-o povestire de Isak Dinesen* îmi veniră în minte, rînduri care mă impresionaseră suficient ca să mă determine să le memorez, în ciuda faptului că, la vremea respectivă, eram Carl Corey: „...Puțini oameni pot spune despre ei că sînt liberi de credința că această lume pe care o văd în jur este, în realitate, rezultatul propriei lor imaginații. Atunci, sîntem mulțumiți de ea, mîndri de ea?” O însumare a distracției filosofice preferate a familiei. Oare noi facem lumile Umbrei? Sau ele există acolo, independente de noi, așteptînd zgomotul pașilor noștri? Sau există un mijloc, pe nedrept eliminat? E oare o chestiune de mai mult sau mai puțin, mai degrabă decît ori, ori? Un chicotit sec răsări brusc cînd îmi dădui seama că probabil nu voi afla niciodată un răspuns sigur. Totuși, așa cum gîndisem în noaptea aceea, există un loc, un loc în care Sinele ajunge la final, un loc în care solipsismul nu mai reprezintă răspunsul plauzibil pentru locurile pe care le vizităm, pentru lucrurile pe care le găsim. Existența acestui loc, a acestor lucruri, spune că, acolo cel puțin, există o diferență și, dacă e acolo, poate că se întoarce și prin umbrele noastre, informîndu-le despre non-sine, ducînd egourile noastre înapoi, spre un stadiu mai redus. Pentru că acesta, simțeam, era un asemenea loc, un loc în care „Sîntem mulțumiți de ea, mîndri de ea?” nu trebuia aplicat. Orice aș fi

* Pseudonimul baroanei Karen Blixen (1885-1962), autoare daneză. Scrierea autobiografică „Out of Africa” (1937) a sta la baza unui film de succes. Dinesen mai e cunoscută ca autoare de povești supranaturale: „Șapte povești gotice” (1934), „Poveștile iernii” (1943), „Ultimele povești” (1957), „Anecdotele destinului” (1950). (n. trad.)

crezut în ultimă instanță, simțeam că eram pe punctul de a intra pe tărîmului totalului non-eu. Puterile mele asupra Umbrei puteau foarte bine să înceteze dincolo de acest punct.

M-am ridicat în scări și am aruncat o scurtă privire spre lumina orbitoare. I-am șoptit un cuvînt lui Star și am scuturat hăturile. Am pornit înainte.

Pentru o clipă, era ca și cum am fi călătorit în ceață. Numai că era colosal de strălucitoare și nu se auzea nici un sunet. Apoi ne-am prăbușit.

Prăbușit sau plutit. După primul șoc, era greu de spus. La început fusese o senzație de coborîre — poate intensificată de faptul că Star intrase în panică atunci cînd începuse. Dar nu exista nimic care să poată fi lovit și, după un timp, Star încetă orice mișcare în afara tremuraturii și a respirației grele.

Am ținut hăturile cu dreapta și am înșfăcat Giuvaierul cu stînga. Nu știu exact ce voiam sau cum l-am folosit, dar știam că voiam să trec prin acest loc al nimicului luminos, să găsesc iar drumul și să ajung la capătul călătoriei.

Am pierdut noțiunea timpului. Senzația de coborîre dispăruse. Mă mișcam sau doar puteam? Nici o cale de a afla. Luminozitatea era cu adevărat luminozitate? Și liniștea aceea de moarte... M-a trecut un fior. Aici exista chiar o mai mare pierdere senzorială decît în zilele orbirii mele, în vechea mea celulă. Aici nu era nimic — nici măcar sunetul unui șobolan fugind, nici scrîșnetul lingurii mele pe ușa; nici igrasie, nici răcoare, nici texturi. Am continuat să...

Pîlpîit.

Se părea că fusese o ruptură de o clipă a cîmpului vizual din dreapta, aproape subliminală în scurttimea ei. Am întins mîna și n-am simțit nimic.

Fusese atât de scurtă încît nici măcar nu eram sigur că se petrecuse. Putea foarte simplu să fi fost o halucinație.

Numai că parcă se petrecu iar, de data asta în stînga. Ce interval a fost între ele, n-aș putea spune.

Apoi am auzit ceva ca un geamăt, fără a-l putea localiza. Și acesta a fost foarte scurt.

După aceea — și, pentru prima dată, eram sigur — apăru un peisaj cenușiu și alb, ca suprafața lunii. Prezent și apoi nu, poate cam o secundă, într-o zonă minusculă a cîmpului meu vizual, undeva în stînga. Star fornăi.

În dreapta mea apăru o pădure — cenușie și albă — în cădere, ca și cum am fi trecut unii pe lîngă alții într-un unghi imposibil. Un fragment pe un ecran mic, mai puțin de două secunde.

Apoi, bucăți dintr-o clădire în flăcări lîngă mine... Incolore...

Fărîme de vaiet, de deasupra...

Un munte fantomatic, o procesiune luminată de torțe urcînd un drum care-și schimbă brusc direcția, undeva pe versantul cel mai apropiat...

O femeie spînzurată de creanga unui copac, cu o funie întinsă în jurul gîtului, capul răsucit într-o parte, mîinile legate la spate...

Munți, cu susul în jos, albi; sub ei, nori negri...

Clic. O foarte slabă vibrație, ca și cum am fi atins, pentru o clipă, ceva solid — poate potcoavele lui Star pe piatră. Apoi dispăru...

Pîlpîit.

Capete, rostogolindu-se, din care picură sînge negru... Un chicotit de nicăieri... Un bărbat răstignit pe un zid, cu capul în jos...

Din nou lumina albă, rostogolindu-se și ridicîndu-se, asemenea unui val...

Clic. Pîlpîit.

Timp de o bătaie de inimă trecem pe un drum sub un cer gravat cu puncte. Imediat ce a dispărut, încerc să ajung iar acolo, prin Giuvaier.

Clic. Pîlpîit. Clic. Bubuit.

Un traseu stîncos, spre o trecătoare înaltă în munți... Universul, încă monocromatic... În spatele meu, un zgomot ca un tunet...

Am răsucit Giuvaierul ca pe un mîner, în vreme ce universul începu să se topească. Apoi, reveni... Două, trei, patru... Număram loviturile de copite, bătaile de inimă în fundalul amenințător... Șapte, opt, nouă... Universul deveni mai luminos... Am inspirat adînc și am oftat din rărunchi. Aerul era rece.

Între tunet și ecurile lui, am auzit zgomotul ploii. Totuși nu mă atinse nici o picătură.

Am aruncat o privire înapoi.

Cam la vreo sută de metri în spate se ridica un imens zid de ploaie. Nu distingeam decît contururile încetoșate ale muntelui prin pînza de apă. Am pocnit din limbă la urechea lui Star și am înaintat mai iute, cățărîndu-ne pînă la un platou care ne ducea între o pereche de piscuri ca niște turnulețe. Universul dinaintea noastră era încă un studiu în negru și alb și cenușiu, cu cerul divizat de benzi alternative de întuneric și lumină. Am pătruns în trecătoare.

Am început să tremur. Voiam să trag de hățuri, să mă odihnesc, să mănînc, să fumez, să descalec și să dau o raită împrejur. Totuși, eram încă prea aproape de furtună ca să-mi permit așa ceva.

Potcoavele lui Star stîrneau ecouri în trecătoare, unde zidurile de piatră se înălțau drepte de fiecare parte, sub cerul ca o zebură. Speram ca acești munți să spargă frontul furtunii, deși simțeam că nu vor putea. Nu era o furtună obișnuită, și aveam o senzație neplăcută că se întinde pînă înapoi în Amber, și că picasem

într-o capcană și că aș fi fost pierdut aici pe vecie fără Giuvaier.

În timp ce priveam cerul acela straniu, un vifor de flori palide începu să cadă în jurul meu, luminându-mi calea. O mireasmă plăcută umplu aerul. Tunetul dinapoia mea se îmblânzi. Stîncile din părți erau presărate cu striatii argintii. Universul era posedat de o senzație de crepuscul care se potrivea cu iluminarea și, cînd am ieșit din trecătoare, am nimerit într-o vale cu o perspectivă ciudată, la o distanță imposibil de apreciat, plină cu clopotnițe și minarete create parcă de mîna naturii care reflectau lumina ca de lună a strațiilor din cer, amintindu-mi de o noapte în Tir-na Nog'th, împestrită cu arbori argintii, presărată cu lacuri ca oglinda, traversate de spectre mișcătoare, ca niște diguri în unele locuri, în altele naturale și rostogolindu-se, tăiată de ceea ce părea a fi o prelungire a traseului pe care-l urmam, ridicîndu-se și coborînd, dominată de un spirit elegiac, scînteind prin inexplicabile puncte de lumină și strălucire, lipsită de orice semne de prezență omenească.

N-am ezitat, ci am început să cobor. Solul era calcaros și palid ca oasele — și oare acolo, departe, în stînga mea, era cumva conturul slab al drumului negru? Abia îl distingeam.

Acum nu mă grăbeam, pentru că vedeam că Star era obosit. Dacă furtuna nu înainta atît de repede, simțeam că ne-am fi putut odihni lîngă unul dintre lacurile din vale. Eram obosit și înfometat.

Continuam să privesc atent drumul care cobora, dar n-am văzut nici oameni, nici animale. Vîntul producea un zgomot blînd, ca un oftat. Flori albe se agitau pe vița-de-vie de lîngă drum cînd am ajuns la nivelurile mai joase, unde începu să apară frunziș obișnuit. Privind înapoi, am văzut că furtuna încă nu trecuse de

creasta muntelui, deși norii continuau să se îngrămădească în spatele său.

Mi-am croit drum spre acel loc straniu. Florile încetaseră demult să mai cadă în jurul meu, dar un parfum delicat încă mai stăruia în aer. Nu se auzea nici un alt sunet decât al nostru și cel al vântului constante din dreapta mea. Formațiuni stîncoase de forme stranii se înălțau în jurul meu, părăind aproape sculptate în puritatea contururilor lor. Cețurile încă se mai agitau. Ierburile palide sclipeau umede.

În timp ce-mi urmam traseul către centrul împădurit al văii, perspectiva continua să se schimbe, denaturînd distanțele, încovoind priveliștile. De fapt, am cotit spre stînga traseului ca să mă apropii de ceea ce părea a fi un lac situat în apropiere și care parcă se îndepărta pe măsură ce înaintam. Cînd, în cele din urmă, am ajuns, am descălecat și mi-am înmuiat un deget ca să gust apa; era rece ca gheața și dulce.

Obosit, m-am întins după ce mi-am astîmpărat setea, urmărindu-l pe Star cum paște, și am început să mănînc un prînz rece din sacul meu. Furtuna se lupta încă să traverseze munții. Am privit mult timp, punîndu-mi întrebări. Dacă tata eșuase, atunci acelea erau tunetele Armagedonului și toată călătoria era lipsită de sens. Nu-mi făcea bine să gîndesc astfel, pentru că, oricum, știam că trebuie să merg mai departe. Dar nu mă puteam abține. Aș fi putut să ajung la destinație, să văd lupta cîștigată, și apoi să văd totul măturat complet. Fără noimă... Nu. Nu fără noimă. Încercasem, și trebuia să continuu să încerc, pînă la capăt. Asta era de ajuns, chiar dacă pierdeam tot. Oricum, Brand fie blestemat! Pentru început...

Zgomot de pași.

Într-o clipă, eram ghemuit și mă răsucisem în direcția zgomotului, cu mîna pe spadă.

Am văzut o femeie, mică de statură, înveșmîntată în alb. Avea păr lung, negru și sălbatic, ochi negri și zîmbea. Căra un coș din răchită, pe care-l puse pe pămînt, între noi.

— Trebuie că ți-o fi foame, cavaliere, rosti în Thari cu un accent straniu. Te-am văzut venind. Ți-am adus ăsta.

Am zîmbit și am adoptat o atitudine mai firească.

— Mulțumesc, am spus. Mi-e foame. Mă numesc Corwin. Tu?

— Lady, rosti.

Am ridicat o sprînceană.

— Mulțumesc... Lady. Locuiești pe-aici?

Încuviință și îngenunche ca să descopere coșul.

— Da, pavilionul meu e mai încolo, în spate, de-a lungul lacului. Făcu un gest din cap, spre răsărit — în direcția drumului negru.

— Înțeleg, am spus.

Mîncarea și vinul din coș păreau reale, proaspete, apetisante, mai bune decît hrana mea de călător. Bineînțeles că suspiciunea era cu mine.

— Împarți cu mine? am întrebat.

— Dacă vrei.

— Vreau.

— Foarte bine.

Întinse o haină, se așeză vizavi de mine, scoase mîncarea din coș și o aranjă între noi. O servi și, rapid, gustă din fiecare fel. M-am simțit un pic rușinat, dar numai un pic. Era un loc neobișnuit în care să locuiască o femeie, în aparență singură, așteptînd doar să-l ajute pe primul străin care-i iese în cale. Și Dara mă hrănise la prima noastră întîlnire; și, pe măsură ce mă apropiam de capătul călătoriei mele, eram tot mai aproape de centrele de putere ale inamicului. Drumul negru era mult prea aproape, și am surprins-o pe Lady trăgînd cu cu ochiul spre Giuvaier în mai multe rînduri.

Dar era o clipă plăcută și am devenit mai familiari în timp ce mîncam. Era un spectator ideal, izbucnind în rîs la toate glumele mele, făcîndu-mă să vorbesc despre mine. În cea mai mare parte a timpului menținea contactul vizual, și, cumva, degetele ni se întîlneau de fiecare dată cînd ne întindeam mîncare unul altuia. Dacă mă păcălea în vreun fel, o făcea foarte frumos.

În timp ce mîncam și conversam, eram cu un ochi pe înaintarea acelei parcă inexorabile furtuni. În sfîrșit, atinsese creasta muntelui și o traversase. Își începuse coborîrea lentă pe povîrnișul înalt. În timp ce scutura haina, Lady observă direcția privirii mele și încuviință.

— Da, se apropie, rosti, punînd în coș ultima dintre ustensile și așezîndu-se lîngă mine, aducînd sticla și cupele noastre. Să bem pentru asta?

— O să beau cu tine, dar nu pentru furtună!

Turnă vinul.

— Nu contează, spuse. Nu acum, și puse mîna pe brațul meu, dîndu-mi cupa.

Am luat-o și am privit la ea. Zîmbi. Atinse marginea cupei cu a ei. Băurăm.

— Acum hai în pavilionul meu, spuse, luîndu-mi mîna, unde vom amăgi în mod plăcut orele care mai rămîn.

— Mulțumesc. Cu altă ocazie și amăgirea ar fi fost un desert rafinat după un prînz copios. Din păcate, trebuie să-mi continuu drumul. Datoria mă sîcîie, timpul aleargă. Am o misiune.

— În regulă, spuse. Nu e chiar atît de important. Și știu totul despre misiunea ta. Acum, nici ea nu e chiar atît de importantă.

— Oh? Trebuie să mărturisesc că mă așteptam să mă inviți la o petrecere privată care ar fi avut drept

rezultat pe mine, umblînd hai-hui și palid pe coama rece a vreunui deal, dacă aş fi acceptat*.

Izbucni în rîs.

— Iar eu trebuie să mărturisesc că intenția mea era să te folosesc, Corwin. Dar m-am răzgîndit.

— De ce?

Făcu un gest către linia de distrugere care înainta.

— Nu mai trebuie să te fac să întîrziei acum. Prin asta văd că izbînda e de partea Curților. Nimeni nu mai poate face ceva ca să oprească înaintarea Haosului.

Mă cuprinse un scurt fior și ea reumplu cupele.

— Dar mi-ar plăcea să nu mă părăsești acum, continuă. Furtuna va fi aici în cîteva ore. Ce modalitate mai bună de a petrece aceste ultime ore decît unul în compania celuilalt? Nici măcar nu e nevoie să mergem la pavilion.

Am înclinat capul, iar ea se trase mai aproape de mine. Ce naiba. O femeie și o sticlă — întotdeauna am spus că așa vreau să-mi sfîrșesc zilele. Am luat o înghițitură de vin. Probabil că avea dreptate. Totuși, m-am gîndit la făptura-femeie care mă atrăsese în capcană pe drumul negru, atunci cînd părăseam Avalonul. La început am vrut s-o ajut, am cedat iute farmecelor ei supranaturale — apoi, cînd și-a scos masca, am văzut că nu e nimic în spatele ei. Al naibii de înfricoșător, la vremea aceea. Dar, ca să nu devin prea filosofic, fiecare are un teanc de măști pentru diverse ocazii. Ani de zile i-am auzit pe psihologi protestînd vehement împotriva lor. Totuși am întîlnit oameni care m-au impresionat favorabil la început, oameni pe care am ajuns să-i urăsc cînd am aflat cum erau în realitate. Și, uneori, erau ca făptura-femeie — goi. Am descoperit că masca e, adesea, mult mai

* Aluzie la poemul „La Belle Dame Sans Merci“ de John Keats. (n. red.)

acceptabilă decît alternativa ei. Așa că... Fata pe care o țineam lîngă mine putea fi un monstru pe dinăuntru. Probabil că și era. Nu așa sîntem majoritatea? Mă puteam gîndi la moduri mult mai rele de a muri, dacă aș fi renunțat în momentul ăsta. Îmi plăcea de ea.

Mi-am terminat vinul. Schiță gestul de a-mi mai turna un pahar și eu am prins-o de mînă.

Privi spre mine. Am zîmbit.

— Aproape că mă convinseseși, am spus.

Apoi i-am închis ochii cu patru săruturi, ca să nu sparg vraja, și m-am dus să-l încălesc pe Star. Rogozul nu era veștejit, dar avusese dreptate că nu există păsări*. Totuși, ciudat mod de a administra o cale ferată.

— La revedere, Lady.

M-am îndreptat spre sud în timp ce furtuna fierbea înspre vale. Dinaintea mea se întindeau alți munți, iar traseul ducea spre ei. Cerul era încă striat, negru și alb, și liniile parcă se mișcau un pic; efectul de ansamblu era încă cel de crepuscul, deși nici o stea nu strălucea în zona întunecată. Liniștită briza, liniștite miresmele din jur — și tăcerea, și monoliții contorsionați și frunzișul argintiu, încă umed de rouă și scînteietor. Petice de ceață dansau înaintea mea. Am încercat să modific structura Umbrei, dar era dificil și eram obosit. Nu s-a întîmplat nimic. Am extras putere din Giuvaier, încercînd să-i transmit cîte ceva din ea și lui Star. Ne-am deplasat constant pînă cînd, într-un tîrziu, pămîntul se ridică dinaintea noastră și începurăm ascensiunea spre o nouă trecătoare, mult mai ascuțită decît cea prin care intraserăm. M-am oprit să privesc înapoi, și aproape o treime din vale se întindea acum în spatele ecranului strălucitor al furtunii care înainta. M-am gîndit la Lady

* O altă aluzie la poemul „La Belle Dame Sans Merci” de John Keats.
(n. red.)

și lacul ei, la pavilionul ei. Am clătinat din cap și am continuat.

Drumul devenea mai abrupt pe măsură ce ne apropiam de trecătoare, și asta ne încetinea. Deasupra, rîurile albe de pe cer căpătară o nuanță roșie, care se accentua pe măsură ce înaintam. Cînd am ajuns la intrare, întregul univers părea colorat cu sînge. Trecînd prin aleea aceea largă, stîncoasă, am fost izbit de un vînt puternic. Luptîndu-mă cu el, solul deveni mai neted sub noi, deși continuam să urcăm și încă nu puteam vedea dincolo de trecătoare.

Ceva hîrîi între stîncile din stînga. Am aruncat o privire într-acolo, dar n-am văzut nimic. Mi-am zis că o fi căzut vreo piatră. Jumătate de minut mai tîrziu, Star se smuci sub mine, scoase un nechezat îngrozitor, coti brusc la dreapta, apoi începu să se prăbușească, spre stînga.

Am sărit și, în timp ce cădeam amîndoi, am văzut o săgeată ieșind din umărul drept al lui Star. Am atins pămîntul rostogolindu-mă și, cînd m-am oprit, am privit în sus în direcția de unde trebuia să fi venit.

O siluetă cu o arbaletă stătea în vîrful culmii din dreapta mea, cam la zece metri deasupra. Deja își încărca arma ca să pregătească o nouă lovitură.

Știam că nu pot ajunge la el la timp ca să-l opresc. Așa că am căutat o piatră cam de mărimea unei mingi de baseball, am găsit una la picioarele povîrnișului din spate, am cîntărit-o și am încercat să nu-mi las furia să interfereze cu acuratețea loviturii. Nu o făcu, ci poate contribui cu oarecare forță în plus.

Lovitura îl izbi în brațul stîng și individul scoase un strigăt, scăpînd arbaleta. Arma căzu pe stînci și ateriză pe cealaltă parte a drumului, aproape vizavi de mine.

— Nenorocitul! am urlat. Mi-ai ucis calul! O să-ți iau capul pentru asta!

Traversînd drumul, am căutat calea cea mai rapidă spre el și am descoperit-o jos, în stînga. M-am grăbit într-acolo și am început urcușul. O clipă mai târziu, lumina și unghiul erau potrivite, și l-am văzut mai bine pe bărbat, frînt în două, masîndu-și brațul. Era Brand, cu părul chiar mai roșu în lumina sîngerie.

— Asta e, Brand, am zis. Numai că-mi doresc ca cineva să fi făcut asta cu mult înainte.

Se îndreptă și mă privi o clipă cum urcam. Nu întinse mîna spre spadă. Exact în clipa în care ajunsei în vîrf, poate la vreo șapte metri depărtare de el, își încrucișă brațele pe piept și lăsă capul în jos.

Am scos Grayswandir și am înaintat. Recunosc că eram pregătit să-l ucid în această poziție sau în oricare alta. Lumina roșie se intensificase într-atît, încît păream scăldați în sînge. Vîntul urla în jurul nostru și dinspre valea de dedesubt veni bubuitul unui tunet.

Brand pur și simplu se topi dinaintea mea. Conturul îi deveni mai puțin distinct și, pînă să ajung în locul unde se aflase, se evaporase complet.

Am stat un moment, blestemînd, amintindu-mi povestea conform căreia se transformase cumva într-un Atu viu, capabil să se transporte oriunde într-o clipită.

Am auzit un zgomot dedesubt...

M-am repezit spre margine și am privit în jos. Star încă dădea din picioare și pierdea sînge, și mi s-a sfișiat sufletul văzîndu-l. Dar nu era singura nenorocire.

Brand era acolo. Ridicase arbaleta și începuse s-o pregătească iar.

M-am uitat după altă piatră, dar n-aveam nici una la îndemînă. Apoi am ochit una la mai mare distanță, în direcția de unde venisem. M-am grăbit spre ea, am pus spada la loc în teacă și am ridicat piatra. Era cam de mărimea unui pepene verde. M-am întors cu ea la margine și l-am căutat pe Brand.

Nu era nicăieri.

Deodată, m-am simțit foarte expus. S-ar fi putut transporta în orice poziție și m-ar fi putut supraveghea chiar în clipa aceea. M-am prăbușit la pământ, căzînd pe piatra mea. O clipă mai tîrziu, am auzit săgeata lovind în dreapta. Sunetul a fost urmat de chicotitul lui Brand.

M-am ridicat iar, știind că-i va trebui ceva timp ca să-și reîncarce arma. Privind în direcția rîsului, l-am văzut, pe ieșitura de vizavi — la vreo cinci metri mai sus ca mine, și cam la douăzeci de metri distanță.

— Îmi pare rău de cal, rosti. Te țintisem pe tine. Dar vînturile astea blestemate...

Între timp, ochisem o nișă și m-am dus acolo, luînd piatra cu mine drept scut. Din fisura aceea, l-am observat armînd arbaleta.

— O lovitură dificilă, strigă, ridicînd arma, o provocare pentru arta mea de țintaș. Dar cu siguranță merită efortul. Mai am o mulțime de săgeți.

Chicoti, ținti și trase.

M-am aplecat, ținînd piatra în dreptul mijlocului meu, dar săgeata lovi la vreo șaiszeci de centimetri în dreapta.

— Bănuiam c-o să se-ntîmple așa, rosti, începînd să-și pregătească iar arma. A trebuit să văd care e gradul de deviere, totuși.

Am privit în jur după pietre mai mici ca să le folosesc ca muniție, cum făcusem mai devreme. Nici una prin apropiere. Atunci m-am gîndit la Giuvaier. Se presupunea că acționează să mă salveze în prezența unui pericol imediat. Numai că aveam un sentiment că asta implica o apropiere mai mare și că Brand era conștient de acest lucru și profita de fenomen. Totuși oare nu puteam face altceva cu Giuvaierul ca să-l contracarez? Se afla prea departe pentru trucul cu paralizia, dar îl mai învinsesem o dată înainte controlînd vremea. Mă întrebam cît de departe e furtuna. Am contactat-o. Am

văzut că e o chestiune de minute, pe care nu le aveam, ca să provoc condițiile necesare pentru a trimite fulgerele asupra lui. Dar vînturile erau cu totul altceva. Le-am atins, le-am simțit...

Brand era aproape gata să tragă iar. Vîntul începu să urle prin trecătoare.

Nu știu unde a aterizat următoarea lui lovitură. Oricum, nicăieri lîngă mine. Începu să-și pregătească iar arma. Am început să stabilesc factorii pentru o lovitură de fulger...

Cînd a fost gata, cînd și-a ridicat arma, am intensificat încă o dată vînturile. L-am văzut țintind, l-am văzut inspirînd și ținîndu-și respirația. Apoi coborî arcul și mă privi.

— Tocmai mi-am dat seama, strigă, că faci ce vrei cu vîntul, nu-i așa? Trișezi, Corwin. Privi în jur. Ar trebui să fiu în stare să găsesc un loc în care să nu conteze, totuși. Aha!

Am continuat să pregătesc totul pentru a-l spulbera, dar condițiile nu erau încă propice. Am privit în sus la cerul acela striat în roșu și negru, unde ceva ca un nor se forma deasupra noastră. Curînd, dar nu încă...

Brand se topi și dispăru iar. Frenetic, l-am căutat peste tot.

Apoi m-am trezit cu el în față. Venise pe partea unde mă aflam eu. Se afla cam la zece metri sud față de mine, cu vîntul din spate. Știam că nu-l pot modifica la timp. M-am gîndit să arunc piatra. Probabil că s-ar fi ghemuit, iar eu mi-aș fi pierdut scutul. Pe de altă parte...

Ridică arma la umăr.

Stai! urlă propria-mi voce în minte în timp ce continuam să modific cerurile.

— Înainte să tragi, Brand, spune-mi un lucru. În regulă?

Ezită, apoi coborî arma cîțiva centimetri.

— Ce?

— Mi-ai spus adevărul despre tot ce s-a-ntîmplat — cu tata, cu Modelul, venirea Haosului?

Dădu capul pe spate și izbucni în rîs, o serie de lătrături scurte.

— Corwin, rosti apoi, n-am cuvinte să-ți spun cît sint de fericit să te văd murind fără să afli ceva care înseamnă atît de mult pentru tine.

Rîse iar și începu să înalțe arma. Tocmai mă mișcasem să arunc piatra și să-l dobor. Dar nici unul dintre noi nu-și duse acțiunea la bun sfîrșit.

De deasupra veni un țipăt cumplit, și o bucată de cer parcă se detașă și căzu în capul lui Brand. Urlă și scăpă arbaleta. Ridică mîinile ca să sfișie obiectul care-l ataca. Pasărea roșie, purtătoarea Giuvaierului, născută din sîngele meu, din mîna tatălui meu, revenise ca să-mi sară în apărare.

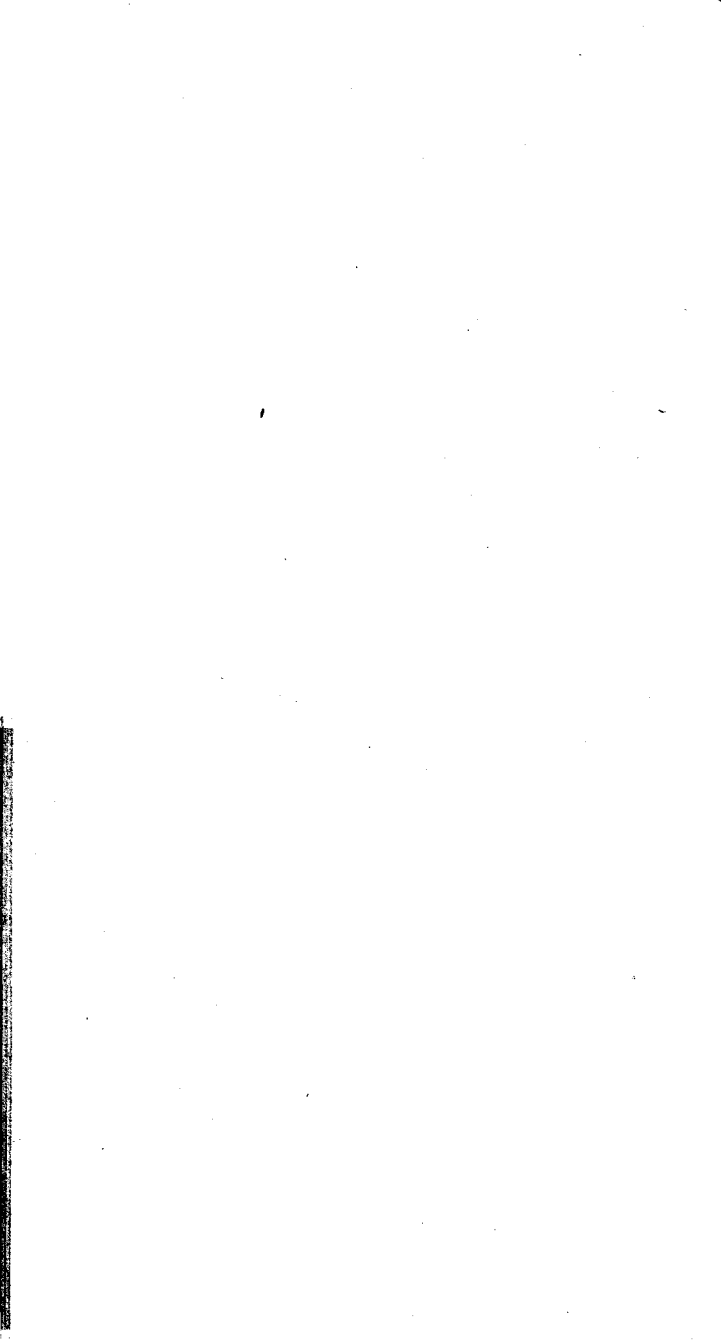
Am lăsat piatra și am înaintat spre el, trăgîndu-mi spada între timp. Brand lovi pasărea și aceasta își luă zborul, cîștigînd înălțime, dînd roată pentru un nou atac. Brand ridică ambele brațe ca să-și acopere fața și capul, dar nu înainte să văd sîngele care-i curgea din orbita stîngă.

Începu să se topească iar, chiar dacă eu deja mă năpusteam spre el. Numai că pasărea coborî ca o bombă și ghearele îl izbiră din nou pe Brand în cap. Apoi și pasărea, la rîndul ei, începu să dispară. Brand întinse mîna după atacatorul rubiniu și, în timp ce corbul îl zgîria, dispărură.

Cînd am ajuns la locul acțiunii, singurul lucru care rămăsese era arbaleta căzută la pămînt, și am sfărîmat-o cu piciorul.

Încă nu, încă nu sfîrșitul, la naiba! Cît timp mă vei mai chinui, frate? Cît de departe trebuie să merg ca să pun capăt gîlcevei noastre?

Am coborât înapoi pe drum. Star încă nu murise și a trebuit să termin eu treaba. Uneori cred că mi-am greșit cariera.

Un lighean cu vată de zahăr.

O dată traversată trecătoarea, am privit valea care se întindea înaintea mea. Cel puțin, presupuneam că e o vale. Nu zăream nimic sub acoperișul de nori/pîclă/negură.

Pe cer, una dintre striatiile roșii devenise galbenă; o alta, verde. Am fost ușor îmbărbătat de acest lucru, deoarece cerul se comportase într-o manieră cumva similară atunci cînd ajunsesem la capătul lucrurilor, la Curțile Haosului.

Mi-am ridicat ranița și am început să cobor spre drum. Pe măsură ce înaintam, vîntul scădea în intensitate. În depărtare, am auzit cîteva tunete ale furtunii de care fugeam. M-am întrebat unde o fi dispărut Brand. Aveam senzația că n-o să-l mai văd un timp.

Ajuns aproape jos, cu ceața începînd să se furișeze și să se încolăcească în jurul meu, am ochit un copac bătrîn și mi-am tăiat o creangă. Copacul parcă țipă atunci cînd i-am retezat o bucată.

— Naiba să te ia! veni ceva ca o voce din interiorul lui.

— Ești conștient? am spus. Iartă-mă...

— Mi-a trebuit mult timp ca să-mi crească creanga aia. Presupun că acum vrei să-i dai foc?

— Nu, am spus. Aveam nevoie de un baston. Mă așteaptă un drum lung.

— Prin valea asta?

— Exact.

— Vino mai aproape ca să-ți simt mai bine prezența.
E ceva ce strălucește pe tine.

Am făcut un pas înainte.

— Oberon! rosti. Cunosci Giuvaierul tău.

— Nu Oberon. Eu sînt fiul lui. Îl port pentru mișuna dată de el.

— Atunci ia creanga și, o dată cu ea, și binecuvîntarea mea. L-am adăpostit pe tatăl tău în multe zile stranii. Știi, el m-a plantat.

— Adevărat? Nu l-aș vedea pe tata plantînd un copac.

— Eu nu sînt un copac obișnuit. M-a plantat aici ca să marcheze o graniță.

— Ce fel de graniță?

— Eu sînt capătul Haosului și al Ordinii, în funcție de cum mă vezi. Eu marchez o diviziune. Dincolo de mine se aplică alte reguli.

— Ce reguli?

— Cine poate spune? Nu eu. Sînt doar un turn de cherestea conștientă. Totuși creanga mea te poate ajuta. Planteaz-o, s-ar putea să înflorească în climate ciudate. Dar poate că nu. Cine poate spune? Poart-o cu tine, oricum, fiu al lui Oberon, în locul în care călătorești acum. Simt cum se apropie o furtună. La revedere.

— La revedere, am spus. Mulțumesc.

M-am răsucit și am plecat prin ceața care se îndesea. Pe măsură ce înaintam, nuanța de roz a ceții dispărea. Am scuturat din cap, gîndindu-mă la copac, dar creanga lui se dovedi utilă pentru următoarele sute de metri, unde deplasarea era deosebit de dificilă.

Apoi lucrurile se clarificară un pic. Stîncile, un heleșteu, cîțiva copaci pitici, mohoriți, împodobiți cu frînghii de mușchi, un miros de descompunere... repede,

mai departe. O pasăre neagră mă observa dintr-un copac.

Își desfăcu aripile când îmi aruncai privirea către ea, filfiind leneșă în direcția mea. Evenimentele recente mă făcuseră un pic rezervat în privința păsărilor, așa că m-am retras când îmi dădu roată. Dar se așeză pe drum înaintea mea, își înălță capul și mă examinează cu ochiul stîng.

— Da, roști apoi. Tu ești acela.

— Acela care? am spus.

— Cel pe care-l voi însoți. N-ai nimic împotriva să te urmeze o pasăre de rău augur, nu-i așa, Corwin?

După care chicoti și execută un mic dans.

— Pe nepregătite, nu văd cum te-aș putea opri. Cum se face că-mi știi numele?

— Te aștept încă de la începutul Timpului, Corwin.

— Trebuie că a fost cam obositor.

— În locul ăsta, n-a fost chiar atît de mult. Timpul e ceea ce faci tu din el.

Mi-am reluat mersul. Am depășit pasărea și am continuat să merg. Cîteva clipe mai tîrziu, se ivi iar și ateriză în vîrfurile unei stînci din dreapta mea.

— Numele meu e Hugi, declară pasărea. Văd că duci cu tine o bucată din bătrînul Ygg.

— Ygg?

— Bătrînul copac artăgos care așteaptă la intrarea în acest loc și care nu lasă pe nimeni să se odihnească pe crengile lui. Pariez că a urlat când l-ai tăiat. După care emise hohote de rîs.

— S-a comportat destul de normal.

— Sînt sigur. Dar, oricum, nu prea avea de ales cînd deja o făcuseși. Mare ajutor o să-ți fie.

— Îmi e de folos, am rostit, scuturînd ușor creanga în direcția lui.

Zbură departe de ea.

— Hei! Asta nu-i o glumă bună!

Am izbucnit în rîs.

— Eu credeam că e.

Am mers mai departe.

Multă vreme, mi-am croit drum printr-o zonă mlăștinoasă. O rafală de vînt ocazională mai reușea să elibereze drumul din apropiere. Apoi treceam, altfel ceturile l-ar fi acoperit iar. Din cînd în cînd, parcă auzeam un fragment muzical — din ce direcție, nu pot spune — lent și cumva continuu, produs de un instrument cu coarde de oțel.

În timp ce înaintam cu greu, am fost strigat de undeva, din stînga:

— Străinule! Oprește-te și privește-mă!

Precaut, m-am oprit. Nu puteam distinge nimic prin negura aia.

— Salut, am spus. Unde ești?

Chiar atunci, ceturile se separară pentru o clipă și am zărit un cap gigantic, cu ochii la același nivel cu ai mei. Aparțineau se pare unui trup imens, cufundat pînă la umeri într-o mlaștină. Era chel, cu pielea albă ca laptele, cu o textură ca de piatră. Ochii negri probabil păreau chiar și mai închiși la culoare decît erau în realitate, datorită contrastului.

— Pricep, am spus. Ești cam întepenit. Poți să-ți eliberezi brațele?

— Dacă mă încordez puternic, veni răspunsul.

— Ei bine, lasă-mă să găsesc ceva de care să te poți apuca.

— Nu. Nu e necesar.

— Nu vrei să ieși afară? Credeam că de-asta ai urlat.

— Oh, nu. Pur și simplu voiam să te uiți la mine.

M-am dus mai aproape și m-am holbat, pentru că picla începea iar să se miște.

— În regulă, am spus. Te-am văzut.

— Simți condiția în care mă aflu?

— Nu în mod deosebit, dacă nu vrei să te ajuți singur sau să accepți ajutorul altcuiva.

— La ce mi-ar folosi să mă eliberez?

— E problema ta. Dă-i tu răspunsul.

M-am răsucit să plec.

— Așteaptă! Încotro mergi?

— Spre sud, ca să joc într-o piesă moralistă.

Exact în clipa aceea, Hugi se ivi dintre ceturi și îi ateriză pe cap. Îl ciuguli și rîse..

— Nu-ți pierde timpul, Corwin. Nu-i nimic de văzut aici, roști.

Buzele uriașului îmi rostiră numele. Apoi:

— El e într-adevăr cel ales?

— El e, răspunse Hugi.

— Ascultă, Corwin, roști uriașul înnămolit. Ai de gînd să încerci să oprești Haosul, nu-i așa?

— Da.

— N-o face. Nu merită. Vreau să se pună capăt lucrurilor. Vreau să mă eliberez din condiția asta.

— Deja m-am oferit să te eliberez. M-ai refuzat.

— Nu felul ăsta de eliberare. Un sfîrșit al tuturor acțiunilor.

— Asta e ușor de făcut, am spus. Apleacă-ți capul și inspiră adînc.

— Nu vreau numai sfîrșitul personal, ci un final al întregului joc dement.

— Cred că mai sînt cîțiva care ar dori să hotărască ei asupra chestiunii.

— Să se sfîrșească și pentru ei. Va veni o vreme cînd se vor afla în postura mea și vor simți la fel.

— Atunci vor avea aceeași opțiune. O zi bună.

M-am răsucit și am plecat.

— Și tu o să fii la fel! strigă după mine.

Pe drum, Hugi mă prinse din urmă și se agăță de capătul crengii.

— E haios să stai pe craca bătrînului Ygg, acum că nu mai poate să... Au!

Hugi țîșni în aer și se roti.

— Mi-a ars piciorul! Cum a făcut asta? strigă.

Am izbucnit în rîs.

— Mă depășește.

Fîlfi cîteva clipe, apoi se îndreptă spre umărul meu drept.

— E-n ordine dacă stau aici?

— Dă-i drumul.

— Mulțam. Se instalează. Capul e într-adevăr nebun, știi.

Am ridicat din umeri și Hugi își întinse aripile ca să-și mențină echilibrul.

— Bîjbîie după ceva, continuă, dar procedează greșit dînd vina pe lume pentru propriile eșecuri.

— Nu. Nici măcar nu-și dă silința să iasă din noroi, am spus.

— Vorbeam din punct de vedere filosofic.

— A, felul ăla de noroi. Păcat.

— Toată problema e legată de sine, de ego și de implicarea în lume, pe de o parte, și în Absolut, pe de alta.

— Oh, chiar așa?

— Da. Vezi tu, noi ne naștem și ne mișcăm pe suprafața evenimentelor. Uneori simțim că influențăm cu adevărat lucrurile și asta dă naștere luptei. Asta e o mare greșeală, deoarece creează dorințe și dă naștere unui fals ego, cînd simpla existență ar trebui să fie de ajuns. Asta duce la și mai multe dorințe și la și mai multă luptă și iată-te prins în capcană.

— În noroi?

— E un fel de-a spune. E nevoie să-ți fixezi privirea asupra Absolutului și să înveți să ignori mirajele, iluziile, falsul simț al identității care separă oamenii în insule de conștiință.

— Cândva am avut o identitate falsă. M-a ajutat mult să devin absolutul care sînt acum — eu însumi.

— Nu, și asta e fals.

— Atunci eul care ar putea exista mâine îmi va mulțumi pentru asta, așa cum fac cu celălalt.

— Nu sesizezi esențialul. Că și tu vei fi fals.

— De ce?

— Pentru că vei fi totuși plin de acele dorințe și străduinți care te separă de Absolut.

— Și ce e rău în asta?

— Rămîi singur într-o lume de străini, lumea fenomenelor.

— Îmi place să fiu singur. Țin destul de mult la mine însumi. Și îmi plac și fenomenele.

— Și totuși Absolutul va fi întotdeauna acolo, chemîndu-te, provocîndu-ți neliniște.

— Bun, atunci nu e nevoie de grabă. Dar da, înțeleg ce vrei să spui. Absolutul ia forma idealurilor. Fiecare are cîteva. Dacă tu spui că ar trebui să le urmăresc, sînt de acord cu tine.

— Nu, ele sînt distorsiuni ale Absolutului, și tu vorbește doar despre mai multă zbatere.

— Corect.

— Constat că trebuie să te dezbari de multe lucruri.

— Dacă te referi la instinctul meu vulgar de supraviețuire, las-o baltă.

Traseul o luase în sus, și am ajuns într-un loc neted, parcă pavat, deși era presărat cu nisip. Muzica crescuse în intensitate și continua să o facă pe măsură ce avansam. Apoi, prin pîclă, am zărit forme neclare mișcîndu-se lent, ritmic. Mi-au trebuit mai multe clipe ca să-mi dau seama că dansau în ritmul muzicii.

Am continuat deplasarea pînă cînd am putut vedea siluetele — aparent omenеști, făpturi chipeșe, drapate în veșminte de curte — mișcîndu-se după măsurile lente ale muzicanților invizibili. Dansul pe care-l executau

era complicat și frumos, și m-am oprit ca să văd un fragment.

— Care e prilejul unei petreceri aici, în mijlocul pustietății? l-am întrebat pe Hugi.

— Dansează, spuse, în onoarea trecerii tale. Nu sînt muritori, ci spiritele Timpului. Au început acest spectacol nebunesc atunci cînd ai pătruns tu în vale.

— Spirite?

— Da. Fii atent.

Plecă de pe umărul meu, zbură deasupra lor și se găinață. Găinațul trecu prin mai mulți dansatori ca și cum ar fi fost holograme, fără să păteze vreo mîneacă din brocart sau vreo cămașă din mătase, fără să facă vreo siluetă zîmbitoare să sară din ritm. Hugi croncăni de mai multe ori și zbură înapoi spre mine.

— Nu trebuia să faci asta, am spus. E un spectacol frumos.

— Decadent, spuse, și n-ar trebui să-l iei drept un compliment, pentru că ei îți anticipează eșecul. Nu vor altceva decît o sărbătoare finală înainte de sfîrșitul spectacolului.

Oricum i-am mai urmărit un timp, sprijinindu-mă în creangă, odihnindu-mă. Desenul descris de dansatori se mișcă ușor, pînă cînd una dintre femei — o frumusețe cu păr auriu-roșcat — ajunsese aproape de mine. Nici un dansator nu întîlnea vreodată privirea mea. Era ca și cum n-aș fi fost de față. Dar femeia aceea, cu un gest perfect încadrat în măsură, aruncă cu mîna dreaptă ceva care ateriză la picioarele mele.

M-am aplecat și am dat peste ceva material. Țineam în mînă un trandafir din argint — emblema mea. M-am îndreptat și l-am prins la gulerul mantiei. Hugi privi în altă parte și nu scoase o vorbă. Nu aveam pălărie ca s-o scot, dar am făcut o plecăciune către doamnă. Parcă făcu un mic semn cu ochiul cînd m-am răsucit să plec.

Solul își pierduse din netezime și, într-un târziu, muzica încetă. Traseul deveni mai dur și, de fiecare dată când cețurile se dădeau la o parte, unicul peisaj era alcătuit din stînci sau cîmpuri sterpe. Mi-am extras putere din Giuvaier în clipele în care, fără el, m-aș fi prăbușit, și am remarcat că fiecare înviorare dura din ce în ce mai puțin.

După un timp, mi s-a făcut foame și m-am oprit să mănînc ce mai rămăsese din provizii.

Hugi stătea pe pămînt în apropiere și mă privea cum mănînc.

— Recunosc că am o oarecare admirație pentru insistența ta, spuse, și chiar pentru cele spuse cînd te-ai referit la idealuri. Dar cam atît. Mai devreme, cînd discutam despre inutilitatea dorinței și a zbaterii...

— Tu vorbeai. Nu e o preocupare majoră a vieții mele.

— Ar trebui să fie.

— Am avut o viață lungă, Hugi. Mă insulti atunci cînd sugerezi că nu m-am gîndit niciodată la aceste notițe de subsol ale filosofiei de anul doi de facultate. Faptul că tu găsești realitatea stearpă îmi spune mai multe despre tine decît despre starea de lucruri. Cu alte cuvinte, dacă tu crezi ceea ce spui, îmi pare rău pentru tine, pentru că din cine știe ce motiv inexplicabil dorești și te lupți să influențezi acest fals ego al meu, mai degrabă decît să te eliberezi de un asemenea nonsens în drumul spre Absolutul tău. Dacă nu o crezi, atunci asta îmi spune că ai fost adus aici să mă obstrucționezi și să mă descurajezi, caz în care-ți pierzi timpul.

Hugi scoase un sunet ca un gîlgîit. Apoi:

— Doar nu ești atît de orb încît să negi Absolutul, începutul și sfîrșitul fiecărui lucru?

— Pentru o educație liberală nu e indispensabil.

— Admiți posibilitatea?

— Poate că o ştiu mai bine decît tine, pasăre. Ego-ul, aşa cum îl văd eu, există într-un stadiu intermediar între raţionalitate şi existenţa ca reflex. Totuşi, distrugerea lui e o înfrîngere. Dacă tu vii din acel Absolut — dintr-un Tot auto-distrugător — atunci de ce vrei să te întorci acasă? Te dispreţuieşti atît de mult încît ţi-e teamă de oglinzi? De ce nu faci să merite călătoria? Dezvoltă-te. Învată. Trăieşte. Dacă ai fost trimis într-o călătorie, de ce vrei să renunţi şi să faci cale-ntoarsă spre punctul de plecare? Sau poate Absolutul tău a făcut o greşeală trimiţînd pe cineva de calibrul tău? Recunoaşte această posibilitate şi trage cortina.

Hugi mă privi, apoi ţîşni în aer şi se făcu nevăzut. Poate plecase să-şi consulte manualul...

Cînd m-am ridicat, am auzit bubuitul unui tunet. Am pornit la drum. Trebuia să încerc să mă menţin în frunte.

Drumul se îngustă şi se lărgi de mai multe ori înainte de a dispărea complet, lăsîndu-mă să rătăcesc peste o cîmpie cu prundiş. Mă simţeam din ce în ce mai deprimat, încercînd să-mi ţin busola mentală îndreptată în direcţia cea bună. Aproape că ajunsesem să mă bucur de zgomotele furtunii, pentru că cel puţin îmi semnalau unde e nordul. Fireşte, lucrurile erau un pic confuze în pîclă, astfel că nu puteam fi absolut sigur. Şi zgomotele se auzeau din ce în ce mai tare... La naiba.

...Şi eram mîhnit de pierderea lui Star, tulburat de pesimismul lui Hugi. Cu siguranţă nu era o zi bună. Începeam să mă îndoiesc că voi ajunge la capătul călătoriei. Dacă nu mă ataca vreun localnic fără nume din acest loc întunecat, exista o mare posibilitate să rătăcesc pe-aici pînă cînd îmi voi pierde puterea sau pînă mă va prinde furtuna. Nu ştiam dacă voi fi în stare să resping furtuna încă o dată. Începeam să mă îndoiesc.

Am încercat să folosesc Giuvaierul ca să dispersez ceaţa, dar efectele s-au lăsat aşteptate. Poate din cauza

apatiei mele. Puteam să eliberez o zonă redusă, numai că ritmul mersului meu mă făcea să o parcurg foarte repede. Simțul meu pentru Umbre se manifesta greu în acest loc care părea, într-un fel, esența Umbrei.

Trist. Ar fi fost plăcut să părăsesc locul ca într-o operă — într-un final wagnerian printre ceruri stranii, împotriva unor adversari pe măsură — nu bîjbîind într-o pustietate cețoasă.

Am depășit un afloriment stîncos cunoscut. Oare mă mișcam în cerc? Ai tendința să faci asta atunci cînd te-ai rătăcit complet. Am ascultat tunetul, ca să îmi dau seama în ce direcție să merg. În mod pervers, tăcerea era absolută. M-am dus spre afloriment și m-am așezat pe pămînt, rezemîndu-mă de el. N-avea nici un sens să merg la împlinire. O să aștept un timp semnalul tunetului. În timp ce stăteam acolo, am scos Atuurile. Tata spusese că vor fi nefuncționale un timp, dar n-aveam nimic altceva mai bun de făcut.

Unul cîte unul, am scotocit printre ele, încercînd să contactez pe cineva, în afară de Brand și Caine. Nimic. Tata avusese dreptate. Cărțile nu aveau răceala obișnuită. Am amestecat întregul pachet, după care mi-am dat în cărți, acolo, pe nisip. Imposibil de ghicit, așa că le-am dat deoparte. M-am lăsat pe spate și mi-am dorit să-mi mai fi rămas niște apă. Multă vreme am încercat să ascult furtuna. Au fost cîteva bubuituri, dar fără să le pot localiza. Atuurile m-au făcut să mă gîndesc la familia mea. Erau undeva înaintea mea — orice-ar fi însemnat asta — așteptîndu-mă. Așteptînd ce? Eu transportam Giuvaierul. În ce scop? Mai întîi, presupusesem că puterile lui ar fi necesare în conflict. Dacă era așa, și dacă eu eram într-adevăr singurul care le putea exploata, atunci eram într-o situație rea. Atunci m-am gîndit la Amber și am fost zguduit de remușcări și de un fel de groază. Niciodată lucrurile nu trebuie

să se sfîrșească în Amber. Trebuie să existe o cale de a face Haosul să dea înapoi...

Am azvîrlit o pietricică cu care mă jucasem. Cînd i-am dat drumul, s-a mișcat foarte lent.

Giuvaierul. Din nou efectul lui de încetinire...

Am extras mai multă energie și piatra ajunse departe. Mi se părea că abia luasem putere din Giuvaier. În vreme ce acest tratament mi-a energizat trupul, mintea încă îmi era încetoșată. Aveam nevoie de o grămadă de somn REM*. Locul acesta ar fi părut mult mai puțin neobișnuit dacă m-aș fi odihnit.

Cît de aproape mă aflăm de destinația mea? Era oare chiar după următorul șir de munți sau la o distanță enormă mai încolo? Și ce șanse aveam să rămîn înaintea furtunii, indiferent de distanță? Și ceilalți? Dacă bătălia avusese deja loc și noi pierduserăm? Aveam viziuni că sosisem prea tîrziu, ca să ajut doar ca gropar... Oase și monoloage, Haos...

Și unde era blestematul ăla de drum negru acum cînd, în sfîrșit, îi găsisem o întrebuintare? Dacă l-aș fi putut localiza, aș fi putut să-l urmez. Aveam senzația că se află undeva în stînga mea...

Am acționat încă o dată, despărțind cețurile, gonindu-le înapoi... Nimic...

O formă? Ceva în mișcare?

Era un animal, poate un ciîne mare, mișcîndu-se ca să rămînă la adăpostul ceții. Oare mă pîndea?

Giuvaierul începu să pulseze cînd reîncepui să gonesc cețurile. Demascat, animalul parcă dădu din umeri. Apoi, se îndreptă direct spre mine.

* REM (Rapid Eye Movement) — etapă a somnului care durează aproximativ 20-25% din timpul total de somn, caracterizată de mișcări rapide oculare și de vise intense. (n. red.)

M-am ridicat în timp ce se apropia. Abia atunci am putut vedea că era un șacal, unul mare, privindu-mă fix în ochi.

— Ai venit cam devreme, am rostit. Mă odihneam. Chicoti.

— Am venit doar ca să văd un Prinț din Amber, rosti fiara. Orice altceva e un bonus.

Chicoti iar. Am făcut la fel.

— Atunci desfată-ți ochii. Orice altceva încerci, vei afla pe pielea ta că m-am odihnit suficient.

— Nu, nu, spuse șacalul. Eu sînt un fan al Casei Amber. Și al celei a Haosului. Sîngele regal mă incită, Prinț al Haosului. Și conflictul.

— M-ai investit cu un titlu neobișnuit. Legătura mea cu Curțile Haosului este doar o chestiune de genealogie.

— Mă gîndesc la imaginile Amberului trecînd prin Umbrele Haosului. Mă gîndesc la valurile Haosului măturînd imaginile Amberului. Totuși în miezul ordinii pe care o reprezintă Amberul acționează o familie foarte haotică, exact așa cum Casa Haosului e senină și liniștită. Totuși, ai și tu legăturile tale, ca și conflictele tale.

— Pentru moment, am spus, nu mă interesează vînațoarea de paradoxuri și jocurile terminologice. Încerc să ajung la Curțile Haosului. Știi drumul?

— Da, spuse șacalul. Nu e departe, unde zboară ciorile. Vino, o să te duc în direcția cea bună.

Se răsuci și porni la drum. L-am urmat.

— Mă mișc prea repede? Pari obosit.

— Nu. Mergi mai departe. E dincolo de valea asta, nu-i așa?

— Da. Există un tunel.

L-am urmat, peste nisip și pietriș, pe un teren uscat, dur. Nu creștea nimic pe laturi. Înaintînd, cețurile se subțiau și căpătau o nuanță verzulie — un alt truc al cerului gravat, am presupus.

După un timp, am strigat:

— Cît mai e de mers?

— Nu prea mult, spuse. Ai obosit? Vrei să te odihnești?

Privi înapoi cînd vorbi. Lumina verzulie dădea cumplitelor lui trăsături o înfățișare și mai înspăimîntătoare. Totuși aveam nevoie de un ghid; și ne îndreptam în susul dealului, ceea ce părea a fi potrivit.

— E pe-aici pe undeva niște apă? am întrebat.

— Nu. Ar trebui să ne întoarcem o distanță considerabilă.

— Las-o. N-am timp.

Ridică din umeri și chicoti și merse mai departe. În drum, ceața se ridica ceva mai mult, și am putut vedea că intrăm într-un șir de dealuri joase. M-am sprijinit în creangă și am menținut ritmul.

Am urcat constant aproape jumătate de oră, terenul devenind din ce în ce mai stîncos pe măsură ce înaintam, unghiul de ascensiune mai pronunțat. M-am pomenit că încep să respir greu.

— Așteaptă, i-am strigat, acum vreau să mă odihnesc. Parcă spuneai că nu e departe.

— Iartă-mă, spuse, oprindu-se, pentru șacalocentrismul meu. Am judecat în termenii ritmului meu natural. Am greșit, dar acum chiar că sîntem aproape.

Drumul e printre stîncile din față. De ce să nu te odihnești acolo?

— În regulă, am răspuns, și am reluat mersul.

Curînd am ajuns la un perete stîncos care, mi-am dat seama, era piciorul unui munte. Ne-am croit drum printre resturile pietroase care-l subliniau și am ajuns, în sfîrșit, la o deschizătură care ducea în beznă.

— Aici e, spuse șacalul. Drumul e drept și nu există ramificații laterale care să-ți dea de furcă. Croiește-ți drum și viteza fie cu tine.

— Mulțumesc, am spus, renunțînd pentru moment la gîndul odihnei și pășind înăuntru. Apreciez asta.

— Plăcerea mea, rosti din spatele meu.

Am făcut mai mulți pași și ceva trozni sub picioarele mele; obiectul zornăi cînd îl dădai într-o parte cu piciorul. Era un sunet pe care nu-l poți uita ușor: solul era presărat cu oase.

Un sunet moale, rapid, veni din spatele meu și am știut că n-am timp să scot Grayswandir. Așa că m-am rotit, ridicînd creanga și izbind cu ea.

Această manevră blocă saltul fiarei, izbind-o în umăr. Dar, în același timp, mă făcu să dau înapoi, rostogolindu-mă printre oase. Creanga îmi fusese smulsă din mîină datorită impactului și, în fracțiunea de secundă oferită de căderea adversarului pentru o decizie, am ales să scot Grayswandir în loc să bijbîi după creangă.

Am reușit s-o extrag din teacă, dar asta a fost tot. Eram încă pe spate, cu vîrful armei spre stînga, cînd șacalul își reveni și sări iar. L-am izbit cu mînerul în față, cu toată forța.

Am resimțit șocul în braț pînă sus, în umăr. Capul șacalului se dădu pe spate și corpul i se răsuci în stînga mea. Am pus vîrful imediat în linie, înșfăcînd mînerul cu ambele mîini, și am izbutit să mă salt pe genunchiul drept înainte ca fiara să mîrîie și să atace iar.

De îndată ce am văzut că îl am în raza de acțiune, m-am aruncat cu toată greutatea, înfigînd spada adînc în corpul șacalului. I-am dat drumul rapid și m-am rostogolit departe de fălcile acelea care mă puteau face praf.

Șacalul urlă, încercă să se ridice, se prăbuși. Zăceam gîfîind acolo unde căzusem. Am simțit creanga lîngă mine și am înșfăcat-o. Am luat-o ca să mă apăr și m-am tîrît lîngă zidul peșterii. Fiara totuși nu se ridică iar, ci zăcu acolo zvîrcolindu-se. În lumina slabă, puteam vedea că vomită. Mirosul era de nesuportat.

Apoi întoarse ochii spre mine și rămase nemișcat.

— Ar fi fost atît de plăcut, rosti moale, să mănînc un Prinț din Amber. Întotdeauna m-am întrebat... cum o fi sîngele regesc.

Apoi ochii i se închiseră și respirația încetă, iar eu am rămas cu duhoarea.

M-am ridicat, cu spatele încă rezemat de perete, cu creanga încă în fața mea, și l-am privit. Mi-a luat foarte mult timp pînă cînd m-am hotărît să extrag spada.

O explorare rapidă mi-a arătat că nu mă aflu într-un tunel, ci doar într-o grotă. Cînd mi-am croit drum afară, ceața devenise galbenă, și acum era agitată de o briză venind din partea de jos a văii.

M-am sprijinit de stîncă și am încercat să hotărăsc pe ce drum s-o apuc. Nu exista o potecă adevărată aici.

În cele din urmă, am luat-o spre stînga. Drumul părea mai abrupt și voiam să ajung deasupra ceții și în munți cît de curînd puteam. Creanga continua să-mi fie de folos. Am continuat să ascult după sunetul unei ape curgătoare, dar nu se auzea nimic.

M-am străduit să merg în continuare, întotdeauna în sus, și cețurile se subțiară și își schimbă culoarea. Într-un târziu, am putut vedea că urcam către un platou larg. Deasupra lui, am început să zăresc fragmente de cer, multicolore și agitate.

S-au auzit mai multe zgomote de tunet ascuțite în urma mea, dar încă nu puteam să văd norii de furtună. Atunci am grăbit pasul dar, după cîteva minute, am început să ametesc. M-am oprit și m-am așezat pe pămînt, gîfîind. Eram copleșit de un sentiment al eșecului. Chiar dacă reușeam să ajung pe platou, presimțeam că furtuna va urla exact deasupra lui. M-am frecat la ochi cu dosul mîinilor. Ce sens avea să merg mai departe dacă nu exista nici o cale de reușită?

O umbră se mișcă prin cețurile fistichii, se îndreaptă spre mine. Am ridicat creanga, apoi am văzut că era Hugi. Frîna și ateriză la picioarele mele.

— Corwin, spuse, ai parcurs o distanță mare.

— Dar poate nu îndeajuns de mare, am rostit. Furtuna pare că se apropie.

— Cred că da. Am meditat îndelung și mi-ar plăcea să fac o faptă bună pentru tine și...

— Dacă vrei să faci o faptă bună, am spus, ți-aș indica eu ceva.

— Ce anume?

— Zboară înapoi și vezi cît de departe e în realitate furtuna și cît de rapid se deplasează. Apoi vino și spune-mi.

Hugi se balansă de pe un picior pe altul. Apoi:

— În regulă! rosti, și țîșni în aer, croindu-și drum către ceea ce simțeam a fi nord-vestul.

M-am sprijinit în toiag și m-am ridicat. Puteam măcar să-mi continuu ascensiunea în ritmul cel mai rapid pe care mi-l puteam permite. Am recurs iar la Giuvaier și puterea mă pătrunse ca un fulger roșu.

În timp ce escaladam povîrnișul, o briză umedă țîșni din direcția în care plecase Hugi. Apoi veni un alt tunet. Nici o altă bubuitură sau huruială.

Am folosit la maxim influxulul de energie, cătărîndu-mă rapid și eficient mai multe sute de metri. Dacă tot urma să pierd, puteam măcar să ajung primul în vîrf.

Puteam măcar să văd unde mă aflu și să știu dacă mai rămăsese ceva de încercat.

Cerul se vedea din ce în ce mai clar pe măsură ce urcam. Se schimbaseră considerabil față de ultima oară când îl privisem. Jumătate din el era complet întunecată, iar cealaltă jumătate era formată din masele acelea de culori plutitoare. Și întreaga boltă cerească parcă se rotea în jurul unui punct situat exact deasupra mea. Am fost cuprins de agitație. Acesta era cerul pe care-l căutam, cerul pe care-l avusesem deasupra atunci când călătorisem spre Haos. Am înaintat mai sus. Voiam să rostesc ceva încurajator, dar gâtul îmi era prea uscat.

Apropiindu-mă de buza platoului, am auzit un filfiit de aripi și Hugi apărură deodată pe umărul meu.

— Furtuna e pe cale să-ți ardă fundul, spuse. Va fi aici dintr-o clipă într-alta.

Am continuat escaladarea, am ajuns în vîrf și m-am tîrît sus pe platou. Am rămas acolo o clipă, respirînd greu. Probabil că vîntul limpezise zona de ceturi, pentru că era un cîmp înalt, neted, și puteam vedea cerul pe o mare porțiune înainte. Am înaintat, ca să găsesc un punct de unde să văd dincolo de capătul celălalt. În timp ce mă deplasam, zgomotele furtunii se auzeau mai limpede.

— Nu cred că o să-l poți traversa, spuse Hugi, fără să te uzi.

— Știi că nu e o furtună obișnuită, am croncănit. Dacă ar fi așa, aș fi recunoscător pentru șansa de a bea ceva.

— Știu. Vorbeam la figurat.

Am mormăit ceva vulgar și am continuat să merg.

Încet-încet, priveliștea dinaintea mea se lărgi. Cerul încă își executa dansul său de vâluri nebunești, dar lumina era mai mult decît suficientă. Când am ajuns într-o poziție în care vedeam limpede ce se întindea dinaintea mea, m-am oprit și m-am sprijinit în toiag.

— Ce s-a-ntîmplat? întrebă Hugi.

Numai că eu nu puteam vorbi. Pur și simplu am făcut un gest către imensa pustietate care începea undeva sub buza îndepărtată a platoului, ca să se întindă pe cel puțin patruzeci de mile înainte de a se sfîrși lîngă un alt șir de munți. Și, departe în stînga și încă puternic, se desfășura drumul negru.

— Pustietatea? spuse. Aș fi putut să-ți spun că e acolo. De ce nu m-ai întrebat?

Am scos un zgomot — jumătate mormăit, jumătate oftat — și m-am prăbușit încet la pămînt.

Cît am rămas astfel, nu sînt sigur. Cred că deliram destul de serios. În mijlocul delirului parcă vedeam un răspuns posibil, cu toate că ceva din interiorul meu se revolta împotriva lui. În cele din urmă, am fost adus la realitate de zgomotele furtunii și de pălăvrăgeala lui Hugi.

— Nu pot să trec pe-acolo, am șoptit. Nu e nici o cale.

— Spui că ai eșuat, rosti Hugi. Dar nu e așa. Străduința nu presupune nici eșec, nici izbîndă. Totul nu e decît o iluzie a ego-ului.

M-am săltat încet în genunchi.

— N-am spus că am eșuat.

— Ai spus că n-o să ajungi la destinație.

Am privit înapoi, acolo unde fulgerele sclipeau pe măsură ce furtuna urca spre mine.

— Asta-i corect, n-o pot face în felul ăsta. Dar dacă tata a eșuat, trebuie să încerc ceva ce Brand s-a străduit să mă convingă că numai el poate face. Trebuie să creez un Model nou și trebuie s-o fac chiar aici.

— Tu? Să creezi un Model nou? Dacă Oberon n-a reușit, cum poate s-o facă un om care abia se ține pe picioare? Nu, Corwin. Resemnarea e cea mai mare virtute pe care trebuie s-o cultivi.

Am ridicat capul și am lăsat toiagul pe pămînt. Hugi zbură și se așează lîngă el, iar eu l-am privit.

— Nu vrei să crezi nimic din ce-ți spun, nu-i așa? i-am zis. Oricum, nu contează. Conflictul dintre punctele noastre de vedere e ireconciliabil. Eu văd dorința ca pe o identitate ascunsă și strădania drept dezvoltarea ei. Tu nu. Mi-am dus mâinile în față și le-am rezemat pe genunchi. Dacă pentru tine cel mai mare bine este uniunea cu Absolutul, atunci de ce nu pleci să i te alături, în forma atotpătrunzătorului Haos care se apropie? Dacă eu eșuez aici, va deveni Absolut. În ceea ce mă privește, câtă vreme mai respir, trebuie să încerc să ridic Modelul împotriva lui. Fac asta pentru că eu sînt ceea ce sînt, și eu sînt omul care ar fi putut fi rege în Amber.

Hugi înclină din cap.

— Să te văd că mănînci ciori mai întîi, roști și chicoti.

Am întins iute mîna și i-am sucit gîtul, dorindu-mi să am timp să fac focul. Deși Hugi făcuse ca asta să pară un sacrificiu, era greu de spus cui îi aparținea victoria morală, deoarece oricum plănuiam să o fac.

...Cassis* și aroma florilor de castan. Pe toată întinderea Champs-Élysées, castanii erau înspumați cu alb...

Mi-aminteam de jocul fîntînilor din Place de la Concorde... Și pe Rue de la Seine și de-a lungul cheiului, mirosul cărților vechi, mirosul fluviului... Aroma florilor de castan...

De ce mi-am amintit brusc de 1905 și de Parisul de pe umbra Pămînt, în afară de faptul că în acel an eram foarte fericit și că, în mod reflex, căutasem un antidot pentru prezent? Da...

Absint alb, Amer Picon**, grenadină*** Căpșune sălbatice, cu cremă d'Isigny**** ... Șah la Café de la Regence cu actori de la Comedia Franceză, chiar de peste drum... Cursele de la Chantilly... Seri la Boîte à Fursy pe Rue Pigalle...

Am pus piciorul stîng cu fermitate înaintea dreptului, dreptul înaintea stîngului... În mîna stîngă țineam lanțul de care atîrna Giuvaierul — și-l țineam sus, astfel încît să pot privi în adîncurile pietrei, văzînd și simțind acolo nașterea noului Model pe care îl

* Arbust înalt de 1-2 m, cu fructe din care se face lichiorul cu același nume. (n. trad.)

** Lichior obținut din plante amare. (n. trad.)

*** Sirop pe bază de extracte vegetale și zahăr, de culoare roșie. (n. trad.)

**** Specialitate de dulceață. (n. trad.)

descriam cu fiecare pas. Înfipsesem toiagul în pământ și îl lăsasem să stea lângă punctul de pornire al Modelului. Stîngul...

Vîntul cînta în jurul meu și tunetul era la o aruncătură de băț. N-am întîlnit rezistența fizică pe care o întîlnisem în vechiul Model. Nu era nici un fel de rezistență. În loc de asta — și, în multe privințe, mai rău — o încetineală neobișnuită îmi cuprinsese toate mișcărilor, făcîndu-le mai lente, ca într-un ritual. Parcă aș fi irosit mai multă energie în pregătirea fiecărui pas — percepîndu-l, constatîndu-l și comandînd minții execuția lui — decît în acțiunea fizică propriu-zisă. Totuși încetineala parcă își cerea drepturile, îmi era solicitată de o forță necunoscută, care cerea precizie și un tempo de adagio pentru toate mișcărilor. Dreptul...

...Și, așa cum Modelul din Rebma mă ajutase să-mi refac amintirile pierdute, la fel și acesta pe care mă luptam să-l creez amesteca și extrăgea aroma castanilor, a căruțelor încărcate cu legume mișcîndu-se în zori către Hale... Nu eram îndrăgostit de cineva anume în perioada aceea, deși erau multe fete — Yvette și Mimi și Simone, chipurile lor se amestecă — și la Paris era primăvară, cu tarafuri țigănești și cocktailuri la Louis... Mi-am amintit, și inima mea a zvicnit cu un soi de bucurie proustiană pînă la Timpul bătea în jurul meu ca un clopot... Și poate că ăsta era motivul amintirii, pentru că bucuria parcă se transmitea mișcărilor mele, aducea informații percepțiilor mele, îmi întărea voința...

Am văzut pasul următor și l-am făcut... Făcusem o tură completă, creasem perimetrul Modelului. În urma mea, simțeam furtuna. Probabil că urcase pînă în buza platoului. Cerul se întuneca, furtuna spăla luminile rotitoare, plutitoare, colorate. Lumina fulgerelor se răs-pîndea pretutindeni, iar eu nu-mi puteam irosi energia și atenția ca să încerc să țin lucrurile sub control.

Descriind un tur complet, am putut vedea că mare parte din noul Model pe care-l parcursesem era acum inscripționată în stîncă și strălucea palid, albastrui. Totuși nu erau scînteii, nici furnicături în picioarele mele, nici curenți care să-ți ridice părul — doar legea constantă a încetinelii, apăsîndu-mă ca o povară grea... Stîngul...

...Mac, mac și neghină și plopi înalți pe drumurile de țară, gustul cidrului din Normandia... Și iar în oraș, aroma florilor de castan... Sena, plină de stele... Mirosul vechilor case din cărămidă în Place des Vosges, după o ploaie matinală... Barul de la subsolul Olympia Music Hall... O bătaie... Articulații însîngerate, pansate de o fată care m-a dus acasă... Cum o chema? Flori de castan... Un trandafir alb...

Am adulmecat. Aroma dispăruse din rămășițele trandafirului de pe gulerul meu. Eram surprins că supraviețuise totuși pînă aici. Asta m-a încurajat. Am forțat înaintarea, luînd ușor o curbă spre dreapta. Cu coada ochiului am văzut zidul furtunii avansînd, neted ca sticla, ascunzînd tot ce întîlnea în cale. Zgomotul tunetului era acum asurzitor.

Dreptul, stîngul...

Înaintarea armatelor nopții... Oare Modelul meu le va ține piept? Îmi doream să mă grăbesc, dar mă mișcam cu o încetineală din ce în ce mai mare pe măsură ce înaintam. Am simțit o senzație ciudată, de parcă aș fi fost în două locuri, aproape ca și cum m-aș fi aflat în interiorul Giuvaierului, trasînd eu însumi Modelul acolo, în timp ce mă deplasam aici, afară, privindu-l și simu-lîndu-i progresul. Stîngul... Cotitură... Dreptul... Furtuna avansa cu adevărat. Curînd va ajunge la oasele bătrînului Hugi. Am adulmecat umezeala și ozonul, și m-am gîndit la strania pasăre neagră care spusese că mă aștepta încă de la începutul Timpului. Mă aștepta ca să se certe cu mine sau ca să fie mîncată în acest loc

fără istorie? Oricum, avînd în vedere exagerarea specifică moraliștilor, se potrivea ca, nereușind să mă lase cu inima copleșită de regrete legate de condiția mea spirituală, să fie consumată în acompaniamentul unui tunet teatral... Erau tunete îndepărtate, tunete apropiate și, acum, mult mai multe. Răsucindu-mă încă o dată în direcția aceea, fulgerele erau aproape orbitoare. Am înșfăcat lanțul Giuvaierului și am mai făcut un pas...

Furtuna urcă exact pînă la capătul Modelului meu, apoi se împărți. Începu să se furișeze în jurul meu. Nici o picătură nu căzu pe mine sau pe Model. Dar lent, gradat, am ajuns să fim complet înghițiți de ea.

Parcă ne-am fi aflat într-o bășică pe fundul unui ocean în furtună. Ziduri de apă mă încercuiau și forme întunecate se aruncau asupra noastră. Parcă întregul univers se străduia să mă distrugă. M-am concentrat asupra universului roșu al Giuvaierului. Stîngul...

Florile de castan... O cană cu ciocolată fierbinte într-o cafenea pe trotuar... Concertul unei trupe în Grădinile Tuileries, sunetele urcînd prin aerul luminat de razele soarelui... Berlinul în anii '20, Pacificul în anii '30 — și acolo avusesem parte de plăceri, dar de un alt ordin. S-ar putea să nu fie trecutul adevărat, ci doar imagini ale trecutului care se năpustesc să ne liniștească sau să ne tulbure mai tîrziu, bărbat sau națiune. Nu contează. Peste Pont Neuf și în josul Rue Rivoli, autobuze și fiacre*... Pictori în fața șevaletelor lor în Grădinile Luxemburgului... Dacă totul se va sfîrși cu bine, s-ar putea ca, într-o bună zi, să mai pot vedea o asemenea Umbră... Era la același nivel cu Avalonul meu. Uita-sem... Detaliile... Nuanțele care fac viața posibilă... Aroma castanelor...

* Mijloc de transport tras de cai, cu patru roți și patru locuri. (n. trad.)

Mergînd... Am completat încă un circuit. Vîntul țipa și furtuna continua să urle, dar eu rămîneam neatins. Atîta vreme cît nu-i îngăduiam să-mi abată atenția, atîta vreme cît continuam să merg și să-mi mențin concentrarea asupra Giuvaierului... Trebuia să rezist, să păstrez acești pași lenți, grijulii, să nu mă opresc niciodată, din ce în ce mai lent, dar deplasîndu-mă constant... Chipuri... Parcă șiruri de fețe mă priveau de dincolo de marginea Modelului... Mari, asemenea Capului, dar schimonosite — rînjind, batjocorind, rîzînd de mine, așteptînd să mă opresc sau să fac un pas greșit... Așteptînd ca întreaga structură să se prăbușească în jurul meu... În privirile lor erau fulgere, ca și în gurile lor, iar rîsul lor era tunetul... Printre ele se tîrau umbre... Acum îmi vorbeau, folosind cuvinte ca o vijelie iscată într-un ocean întunecat... O să eșuez, îmi spuneau, o să eșuez și voi fi măturat, acest fragment de Model spart în bucăți în urma mea și distrus... Mă blestemau, scui-pau și vomitau spre mine, deși nimic nu mă atingea... Poate că nici nu se aflau acolo în realitate... Poate că mintea mea fusese distrusă de atîta efort... Atunci, la ce bune eforturile mele? Un nou Model configurat de un nebun? M-am clătinat și ei au reluat corul prin vocile elementelor: „Nebun! Nebun! Nebun!“.

Am inspirat adînc și am mirosit ce mai rămăsese din trandafir și m-am gîndit iar la castani și la zilele umplute cu bucuriile vieții și ale ordinii organice. Vocile parcă se auzeau mai încet în timp ce mintea mea rătăcea înapoi printre evenimentele celui an fericit... Și am mai făcut un pas... Și încă unul... Îmi batjocoriseră slăbi-ciunea, îmi puteau simți îndoielile, neliniștea, oboseala... Orice ar fi fost, se agățau de ceea ce vedeau și încercau să folosească totul împotriva mea... Stîngul... Dreptul... Acum să simtă încrederea mea și să se chinuiască, mi-am spus. Am ajuns pînă aici. Voi continua. Stîngul...

Se învîrteau și se legănau în jurul meu, încă strigînd vorbe descurajatoare. Numai că o parte din forță parcă îi părăsise. Mi-am croit drum printr-o altă secțiune de arc de cerc, văzînd-o cum crește înaintea mea cu ochiul roșu al minții.

Gîndul mi-a revenit la evadarea mea de la Greenwood, la felul în care o păcălisem pe Flora, la întîlnirea mea cu Random, lupta noastră cu urmăritorii, călătoria noastră înapoi în Amber... M-am gîndit la călătoria în Rebma și la traversarea Modelului răsturnat pentru recuperarea unei mari părți a memoriei mele... La căsătoria fulgerătoare a lui Random și la vizita mea în Amber, unde m-am luptat cu Eric și am fugit la Bleys... La bătăliile care au urmat, la orbirea mea, la vindecare, evadare, călătoria în Lorraine și apoi în Avalon...

Mișcîndu-se și mai repede, mintea mea pluti pe suprafața evenimentelor ulterioare... Ganelon și Lorraine... Creaturile Cercului Negru... Brațul lui Benedict... Dara... Întoarcerea lui Brand și înjunghierea lui... Înjunghierea mea... Bill Roth... Dosarele spitalelui... Accidentul meu...

...Acum, chiar de la începutul din Greenwood, prin toate, pînă la acest moment al luptei mele pentru a asigura fiecare manevră perfectă, am simțit senzația crescîndă de anticipare pe care o cunoșteam — în care acțiunile mele erau îndreptate fie către tron, fie către răzbunare, fie către concepția mea despre datorie — o simțeam, eram conștient de existența ei continuă de-a lungul acestor ani, pînă în clipa asta, cînd, în sfîrșit, era însoțită de altceva... Simțeam că așteptarea se apropie de final, că orice anticipasem și pentru care mă străduisem urma să se întîmple curînd.

Stîngul... Foarte, foarte lent... Nimic altceva nu mai conta. Acum, mi-am aruncat toată voința în mișcări. Concentrarea mea deveni totală. Orice s-ar fi întins dincolo de Model fusese dat uitării. Fulgere, chipuri,

furtuni... Nu mai contau. Existau numai Giuvaierul, Modelul care se dezvolta și eu însumi — iar eu eram vag conștient de mine. Probabil că acesta era momentul cel mai apropiat de idealul lui Hugi de amestec cu Absolutul. Cotitură... Piciorul drept... Iar cotitură...

Timpul încetă să mai aibă sens. Spațiul era restrâns la desenul pe care-l cream. Am extras putere din Giuvaier fără prea mare efort, ca parte a procesului în care eram implicat. Într-un sens, presupun, eram distrus. Am devenit un punct în mișcare, programat de către Giuvaier, efectuînd o operație care mă absorbea atît de complet, încît nu mai dădeam atenție conștiinței. Totuși, la un anume nivel, mi-am dat seama că și eu eram o parte din proces. Pentru că știam cumva că, dacă oricine altcineva ar fi făcut-o, s-ar fi născut un Model diferit.

Eram vag conștient că depășisem jumătatea traseului. Drumul devenise mai complicat, mișcările mele chiar și mai lente. În ciuda problemei cu viteza, îmi reaminteam cumva de experiențele mele de a mă acorda cu Giuvaierul, în acea stranie, multi-dimensională matrice care părea a fi sursa Modelului însuși.

Dreptul... Stîngul...

Nu mai exista greutate. Mă simțeam foarte ușor, în ciuda încetineli. O energie nemărginită circula parcă în mod constant în interiorul meu. Toate zgomotele din jurul meu se topiseră într-un sunet alb și dispăruseră.

Deodată, am simțit că nu mă mai mișc lent. Parcă n-aș fi trecut printr-un Văl sau o barieră ci, mai degrabă, printr-un fel de reglare internă.

Simțeam că mă mișcam într-un ritm mai normal acum, șerpuindu prin serpentine din ce în ce mai strînse, apropiindu-mă de ceea ce, în curînd, va fi finalul desenului. Eram totuși impasibil, cu toate că din punct de vedere intelectual știam că, la un anume nivel, o senzație de exaltare creștea și urma să izbucnească în curînd. Încă un pas... Încă unul... Poate încă șase pași...

Deodată, lumea se întunecă. Parcă stăteam într-un vid imens, doar cu lumina slabă a Giuvaierului înaintea mea și cu strălucirea Modelului ca o nebuloasă în spirală prin care călcam. M-am clătinat, dar numai pentru o clipă. Aceasta trebuia să fie ultima încercare, asaltul final. Nu trebuia să mă las distras.

Giuvaierul mi-a arătat ce să fac și Modelul mi-a arătat unde. Singurul lucru care lipsea era punctul meu de vedere. Stîngul...

Am continuat, executînd fiecare mișcare cu toată atenția. O forță contrară începu să acționeze în final împotriva mea, ca și în vechiul Model. Numai că pentru asta eram pregătit de ani de experiență. Am cîștigat încă doi pași împotriva barierei.

Atunci, în interiorul Giuvaierului, am văzut capătul Modelului. Mi s-ar fi tăiat respirația la bruscă constatare a frumuseții acestuia, numai că în acest punct pînă și aceasta era reglată de eforturile mele. Am aruncat toată forța mea în pasul următor și vidul parcă se agită în jurul meu. L-am dus la capăt, și următorul a fost chiar și mai dificil. Mă simțeam ca și cum aș fi fost în centrul universului, pășind pe stele, luptîndu-mă să provoc o mișcare esențială printr-un simplu act de voință.

Piciorul meu avansa lent, deși nu-l puteam vedea. Modelul începu să strălucească. Curînd, strălucirea sa era aproape orbitoare.

Doar un pic mai încolo... M-am luptat mai puternic decît o făcusem vreodată cu vechiul Model, pentru că acum rezistența părea absolută. Trebuia să mă opun cu o fermitate și o constanță a voinței care excludeau orice altceva, cu toate că acum parcă nu mă mișcam deloc, deși toate energiile mele păreau dispersate în strălucirea desenului. Cel puțin o să mă retrag cu surle și trîmbițe...

Minute, zile, ani... Nu știu cât a mai durat. Era ca veșnicia, ca și cum aș fi fost implicat de o eternitate în această acțiune...

Apoi m-am mișcat, și nu știu cât timp mi-a luat asta. Dar am finalizat pasul și am început altul. Apoi altul...

Universul parcă se rotea în jurul meu. Eu eram în el.

Tensiunea dispăruse. Bezna dispăruse...

Pentru o clipă, am rămas în centrul Modelului meu. Fără ca măcar să-l privesc, am căzut în genunchi și m-am aplecat în față, cu sîngele zvîcnindu-mi în urechi. Cu capul învîrtindu-mi-se, gîfîiam. Am început să tremur din tot corpul. Reușisem, am constatat vag. Orice s-ar fi întîmplat, exista un Model. Și va dăinui...

Am auzit un zgomot acolo unde n-ar fi trebuit să fie nici unul, dar mușchii mei obosiți refuzară să reacționeze, chiar din reflex, pînă cînd era prea tîrziu. Abia cînd Giuvaierul îmi fuse smuls dintre degetele fără vlagă am ridicat capul și m-am ridicat pe vine. Nimeni nu mă urmărise prin Model — eram sigur că l-aș fi observat. Așadar...

Lumina era aproape normală și, clipind, am văzut deasupra chipul zîmbitor al lui Brand. Purta un petic negru pe un ochi și ținea Giuvaierul în mînă. Probabil se teleportase în interior.

Mă lovi exact cînd am ridicat capul și m-am prăbușit pe șoldul stîng. Apoi mă lovi puternic în stomac.

— Ei bine, ai făcut-o, roști. Nu credeam c-o să poți. Acum am un alt Model de distrus înainte de a pune lucrurile la punct. Totuși am nevoie de asta mai întîi, ca să întorc soarta bătăliei de la Curți. Flutură Giuvaierul. Deocamdată, la revedere.

Și dispăru.

Am zăcut acolo gîfîind și ținîndu-mă de stomac. Valuri de beznă se ridicau și cădeau în mine, ca o maree, deși nu picasem total în inconștiență. O senzație de

disperare enormă mă cuprinse și am închis ochii și am gemut. Nu mai aveam nici Giuvaierul din care să-mi extrag puterea.

Castanii...

În timp ce zăceam acolo chinându-mă, am avut viziuni cu Brand făcându-și apariția pe cîmpul de bătălie unde se înfruntau armatele Amberului și ale Haosului, cu Giuvaierul pulsîndu-i la gît. Se părea că, după părerea lui, puterea sa asupra pietrei era suficientă cît să întoarcă lucrurile împotriva noastră. L-am văzut biciuind cu fulgere trupele noastre. L-am văzut supunînd vînturi puternice și ploii cu grindină ca să ne lovească. Aproape că am izbucnit în plîns. Toate astea cînd încă ar fi putut să-și îndrepte greșeala, revenind de partea noastră. Totuși victoria de acum nu-i era suficientă. Trebuia să învingă în numele lui și în condițiile lui. Și eu? Eu eșuasem. Construisem în grabă un Model împotriva Haosului, un lucru pe care nu mă gîndisem vreodată că l-aș putea duce la bun sfîrșit. Oricum, asta nu însemna nimic dacă bătălia era pierdută și Brand revenea ca să-mi distrugă opera. Să ajung atît de aproape, să trec prin toate cîte trecusem, și apoi să ratez aici... Îmi venea să urlu „Nedreptate!“, deși știam că universul nu funcționa în concordanță cu noțiunile mele de dreptate. Am scrișnit din dinți și am scuipat niște praf care îmi ajunsese în gură. Fusesem însărcinat de tatăl nostru să transport Giuvaierul la locul bătăliei. Aproape reușisem.

O senzație de straniețe mă cuprinsese. Ceva îmi atrăgea atenția. Ce?

Liniștea.

Vînturile turbate și tunetul încetaseră. Aerul era nemișcat. De fapt, aerul era răcoros și proaspăt. Și, de partea cealaltă a pleoapelor, știam că e lumină.

Am deschis ochii. Am văzut un cer alb luminos, uniform. Am clipit, am întors capul. În dreapta mea era ceva...

Un copac. Un copac se afla în locul în care pusesem creanga pe care o tăiasem din bătrînul Ygg. Deja era mai înalt decît creanga. Aproape că-l vedeam crescînd. Și frunzele erau verzi și copacul era alb datorită mugurilor care se iveau; cîteva flori se deschiseseră. Din direcția aceea, briza îmi aduse un parfum slab și delicat, care îmi oferî un pic de alinare.

M-am pipăit. Se pare că nu aveam nici o coastă ruptă, cu toate că îmi simțeam măruntaiele încă înno-date după lovitura pe care o primisem. M-am frecat la ochi și mi-am trecut degetele prin păr. Am oftat adînc, după care m-am săltat pe un genunchi.

Întorcînd capul, am privit peisajul. Platoul era același deși, într-un fel, nu chiar la fel. Era încă gol, dar nu sălbatic. Probabil un efect al noii iluminări. Nu, era mai mult de-atît...

Am continuat să răsucesc capul, scanînd complet orizontul. Nu era același loc în care începusem drumul. Existau diferențe, atît subtile cît și evidente: formațiuni stîlcoase modificate, o adîncitură acolo unde fusese o ridicătură, o nouă textură a pietrelor sub și lîngă mine, ceva ce părea a fi pămînt în depărtare. M-am ridicat și mi s-a părut că, de undeva, adie parfumul mării. Locul acesta producea o senzație total diferită față de cel pe care-l escaladasem — cu atît de mult timp în urmă, parcă. Schimbarea era prea mare ca să fi fost provocată de furtună. Mi-a amintit de ceva.

Am oftat iar acolo, în mijlocul Modelului, și am continuat să studiez împrejurimile. Într-un fel, în ciuda

mea, disperarea începea să treacă și o senzație de — „prospețime“, alt cuvânt mai potrivit n-am găsit — se năștea în mine. Aerul era atît de curat și de dulce și, datorită lui, locul dădea o senzație nouă, neobișnuită. Eu...

Bineînțeles. Era asemănător locului Modelului primar. M-am răsucit spre copac și l-am privit iar, deja mai înalt. Asemănător, totuși nu prea... Era ceva nou în aer, pe pămînt, în cer. Acesta era un loc nou. Un nou Model primar. Deci totul în jurul meu era un rezultat al Modelului în care mă aflu.

Am constatat dintr-o dată că mă simțeam mai mult decît împlînsat. Acum era o senzație de bună dispoziție, un fel de bucurie care se plimba prin mine. Acesta era un loc curat, proaspăt și, într-un fel, eu eram răspunzător de toate astea.

Timpul trecea. Stăteam pur și simplu acolo, privind copacii, privind în jur, bucurîndu-mă de euforia care mă cuprinsese. Iată un fel de victorie, oricum — pînă cînd venea Brand s-o distrugă.

Brusc, m-am întristat iar. Trebuia să-l opresc pe Brand, trebuia să apăr locul acesta. Mă aflu în centrul Modelului. Dacă cel de aici se comporta ca și celălalt, îi puteam folosi puterile ca să mă transport oriunde doream. Îl puteam folosi ca să plec și să mă alătur celorlalți.

M-am scuturat de praf. Am scos spada din teacă. Poate lucrurile nu erau chiar atît de desperate pe cît păruseră mai devreme. Mi se spusese să transport Giuvaierul la locul bălăiei. Dar o făcuse Brand în locul meu; oricum era acolo. Pur și simplu trebuia să merg și să-l recuperez de la el cumva, ca să determin lucrurile s-o ia pe calea care trebuie.

Am privit jur-împrejur. Trebuia să revin aici altă dată, să investighez această nouă situație, dacă supra-viețuiam evenimentelor viitoare. Aici era o taină. Plutea

în aer și se mișca o dată cu briza. Mi-ar fi trebuit secole ca să descîlcesc ce se petrecuse atunci cînd trasasem noul Model.

Am adresat un salut copacului. Parcă se agită cînd am făcut-o. Am aranjat trandafirul și l-am pus la loc. Sosise clipa să plec iar. Mai era ceva de făcut.

Am înclinat capul și am închis ochii. Am încercat să-mi reamintesc întinderea de pămînt dinaintea abisului final de la Curțile Haosului. Atunci l-am văzut, sub cerul acela sălbatic, și l-am populat cu rudele mele, cu trupe. În timp ce făceam asta, parcă am auzit zgomotele unei bătălii îndepărtate. Scena se reglă singură, deveni mai limpede. Am ținut viziunea încă o clipă, apoi am însărcinat Modelul să mă ducă acolo.

...O clipă mai tîrziu mă aflu în vîrfurile unui deal, lîngă o cîmpie, cu un vînt rece biciuindu-mi mantia. Cerul era la fel de dement, agitat, gravat cu puncte ca acela pe care mi-l aminteam de ultima dată — jumătate negru, jumătate curcubeie psihedelice. În aer pluteau aburi rău-mirositori. Acum drumul negru se afla în dreapta jos, traversînd cîmpia și trecînd pe lîngă ea, peste abis, către citadela învăluită în noapte, cu sclipiri de licurici în jur. Poduri transparente, delicate ca un voal, se deplasau în aer, pornind din depărtare în bezna aceea, și forme stranii treceau pe ele și pe drumul negru. Dedesubtul meu, pe cîmpie, se afla ceea ce părea a fi principala concentrare de trupe. În urma mea, am auzit altceva decît carul înaripat al Timpului*.

Răsucindu-mă către ceea ce ar fi trebuit să fie nordul conform unei succesiuni de ghiciri anterioare ale cursului său, am observat înaintarea acelei furtuni-diavolesți printre munții din depărtare, fulgerînd și urlînd, venind ca un ghețar din înaltul cerului.

* Aluzie la poemul „To His Coy Mistress”, de Andrew Marvell (n. red.)

Așadar, nu reușisem s-o opresc o dată cu crearea unui nou Model. Se pare că pur și simplu trecuse de zona mea protejată și urma să continue pînă cînd va ajunge unde trebuie. Speram că furtuna va fi urmată de impulsurile constructive care acum se răspîndeau în afară din noul Model, cu o nouă impunere a ordinii în toate locurile Umbrei. M-am întrebat cît timp va trece pînă cînd furtuna va ajunge aici.

Am auzit zgomotul potcoavelor și m-am răsucit, scoțînd spada...

Un călăreț cu coarne, pe un imens cal negru, se năpustea asupra mea, cu o privire ca de foc.

Mi-am reglat poziția și am așteptat. Parcă descinsese de pe unul dintre acele drumuri transparente care duceau în direcția asta. Amîndoi eram destul de departe de scena principală a acțiunii. L-am urmărit cum urcă dealul. Un cal bun. Piept frumos. Unde naiba era Brand? N-aveam chef de orice luptă.

L-am urmărit pe călăreț apropiindu-se, cu spada încovoiată în mîna dreaptă. Mi-am schimbat poziția cînd se repezi să mă spintece. Cînd țîșni, eram pregătit cu o parare care-i trase brațul în raza mea de acțiune. L-am înșfăcat și l-am dărîmat de pe cal.

— Trandafirul ăsta... rosti în timp ce se prăbușea. Nu știu ce altceva ar mai fi rostit, pentru că i-am tăiat gîtul, și cuvintele și orice altceva se pierdură.

Apoi m-am rotit, am tras Grayswandir deoparte, am alergat cîtiva pași și am apucat frîul calului negru. I-am vorbit ca să-l calmez și l-am îndepărtat de flăcări. După două minute ne înțelegeam mai bine, așa că am încălecat.

La început a fost speriat, dar l-am făcut doar să parcurgă ușor creasta dealului în timp ce continuam să observ. Forțele Amberului păreau a fi în ofensivă. Cadavre care ardeau mocnit erau împrăștiate peste tot pe cîmp. Armata principală a inamicilor noștri se retră-

sese pe o înălțime de lângă abis. Șiruri întregi, încă nu zdrobite, dar împinse cu putere, se apropiau lent de abis. Pe de altă parte, alte trupe îl traversau și se alăturau celor care ocupau înălțimile. Estimînd rapid numărul lor în creștere și poziția, am evaluat că pregăteau o ofensivă. Brand nu era nicăieri.

Chiar dacă m-aș fi odihnit și aș fi purtat armură, m-aș fi gîndit de două ori înainte de a coborî și a mă alătura încăierării. În clipa asta, sarcina mea era să-l găsesc pe Brand. Mă îndoiam că era implicat direct în bătălie. Am privit în lateralele bătăliei, căutînd o siluetă singuratică. Nu... Poate în partea îndepărtată a cîmpiei. Trebuia să fac un ocol spre nord. Spre vest era o porțiune prea întinsă pe care n-o vedeam.

Am întors calul și mi-am croit drum în josul dealului. Ar fi fost atît de plăcut să mă prăbușesc, mi-am zis. Pur și simplu să cad grămadă și să dorm. Am oftat. Unde naiba era Brand?

Am ajuns la baza dealului și m-am întors să iau o scurtătură pe un podeț. Aveam nevoie de o priveliște mai bună...

— Lord Corwin din Amber!

Mă aștepta după un colț, un tip solid, cu o culoare cadaverică, păr roșu și cu un cal care i se potrivea. Purta o armură din aramă cu desene verzulii și stătea în fața mea, nemișcat ca o statuie.

— Te-am văzut pe creasta dealului, spuse. Nu porți armură, nu-i așa?

M-am lovit pe piept.

Încuviință brusc. Apoi întinse mîna, mai întii spre umărul drept, apoi spre stîngul, apoi spre șolduri, desfăcînd cataramele platoșei. După ce termină, o scoase, o coborî spre sol în partea stîngă și o lăsă să cadă. Făcu la fel și cu armura pentru picioare.

— Demult îmi doream să te întîlnesc, roști. Eu sînt Borel. Nu vreau să se spună că am profitat de dezavantajele tale cînd te-am omorît.

Borel... Numele îmi suna cunoscut. Apoi mi-am amintit. Se bucura de respectul și admirația Darei. Fusese profesorul ei de scrimă, un maestru al spadei. Prostănac, totuși, mi-am dat seama. Își pierduse respectul meu scoțîndu-și armura. Bătălia nu e un joc și nu doresc să fiu la dispoziția oricărui idiot îngîmfat care crede altceva. Mai ales la dispoziția unui idiot îndemînat, cînd mă simțeam terminat. Dacă nu altfel, probabil că m-ar învinge pînă la urmă doar obosindu-mă pînă la limită.

— Acum va trebui să rezolvăm o chestiune care mă frămîntă de multă vreme, spuse.

I-am răspuns cu o vulgaritate, i-am dat pîteni calului meu negru și m-am întors pe drumul pe care venisem. Porni imediat în urmărirea mea.

În timp ce treceam înapoi de-a lungul podețului mi-am dat seama că n-aveam un avans suficient. M-ar fi ajuns în cîteva clipe, eu avînd spatele total expus, și m-ar fi străpuns sau m-ar fi forțat să lupt. Totuși, deși erau limitate, opțiunile mele cuprindeau mai mult de-atît.

— Lașule! strigă. Fugi de luptă! Țasta să fie marele războinic despre care am auzit atîtea?

Am întins mîna și mi-am desfăcut mantia.

M-am rostogolit din șa în stînga mea, m-am poticnit o dată și mi-am găsit sprijinul. Calul fugi. M-am deplasat în dreapta, stînd cu fața spre Borel.

Prinzîndu-mi mantia cu ambele mîini, am aruncat-o printr-o manevră veronica-invers cu o secundă sau două înainte ca umerii și capul lui Borel să ajungă în dreptul meu. Se înfășură în jurul lui, al spadei scoase, învăluindu-i capul și încetinindu-i mișcările mîinilor.

Apoi l-am lovit din toate puterile. Îi țintisem capul, dar l-am nimerit în umărul stîng. Fu aruncat din șa și calul său o luă și el la fugă.

Scotînd Grayswandir, am sărit după el. L-am prins exact în clipa în care măturase deoparte mantia mea și se căznea să se ridice. L-am străpuns acolo unde stătea și i-am văzut expresia uluită de pe chip atunci cînd rana începu să scoată flăcări.

— Oh, faptă josnică! strigă. Mă așteptam la mai mult de la tine!

— Astea nu sînt chiar Jocurile Olimpice, am spus, gonind cîteva scînteii de pe mantie.

Am plecat în urmărirea calului și am încălecat. Asta mi-a luat cîteva minute. Continuînd drumul spre nord, am ajuns pe un teren mai înalt. De acolo, l-am zărit pe Benedict conducînd bătălia și, undeva mai în spate, l-am văzut fugitiv pe Julian în fruntea trupelor sale din Arden. Aparent Benedict îi ținea în rezervă.

Am continuat să merg către furtuna care înainta, lîngă cerul jumătate-întunecat, jumătate-pictat, pivotant. Curînd mi-am atins ținta, cel mai înalt deal la vedere, și am început să-l escaladez. M-am oprit de mai multe ori în timpul urcușului și m-am uitat înapoi.

Am văzut-o pe Deirdre într-o armură neagră, rotind o secure; Llewella și Flora se aflau printre arcași. Fiona nu era nicăieri. Nici Gérard. Apoi l-am văzut pe Random călare, agitînd o spadă grea, conducînd un atac către înălțimile ocupate de inamic. Lîngă el era un cavaler înveșmîntat în verde, pe care nu l-am recunoscut. Bărbatul mînuia cu eficiență mortală un buzdugan. Pe spate purta un arc și, la șold, o tolă cu săgeți strălucitoare.

Zgomotele furtunii deveniseră mai puternice cînd am atins vîrful dealului. Fulgerele licăreau cu regularitatea unui tub de neon și ploaia sfîrșia, o cortină din fibre de sticlă care acum trecuse peste munți.

Sub mine, atît fiarele cît și oamenii — și un număr destul de mare de oameni-fiare — erau grupați în grupuri și șiruri de bătălie. Un nor de praf atîrna deasupra cîmpiei. Totuși, evaluînd distribuirea forțelor, nu mi se părea că forțele crescînde ale inamicului puteau fi împinse mult mai departe. De fapt, părea că venise exact clipa contraatacului. Păreau a fi pregătiți în locurile lor stîncoase, așteptînd doar ordinul.

M-am înșelat cu un minut și jumătate. Avansară, măturînd povîrnișul, întărindu-și rîndurile, respingînd trupele noastre, înaintînd. Și tot mai mulți soseau de dincolo de abisul întunecat. Trupele noastre începură o retragere destul de ordonată. Inamicul atacă mai dur și, cînd lucrurile erau pe punctul de a intra în debandadă, cineva dădu probabil un ordin.

Am auzit sunetul cornului lui Julian și, la puțină vreme după aceea, l-am văzut călare pe Morgenstern, conducînd bărbații Ardenului pe cîmpul de luptă. Aceasta echilibră aproape exact numărul forțelor dușmane și nivelul zgomotului crescînd și crescînd, în timp ce cerul se schimba deasupra noastră.

Am privit lupta cam un sfert de oră, în timp ce forțele noastre se retrăgeau lent peste cîmp. Apoi am văzut o siluetă cu un singur braț pe un fioros cal vîrgat apărînd deodată în vîrfurile unui deal îndepărtat. Avea spada ridicată în mînă și era departe de mine, spre vest. Rămase nemișcat cîteva lungi momente. Apoi coborî spada.

Am auzit trompete spre vest și, la început, n-am văzut nimic. Apoi, apăru un șir de călăreți. Am pornit din loc. Pentru o clipă, am crezut că acolo e Brand. Apoi mi-am dat seama că era Bleys, conducîndu-și trupele ca să izbească în flancul descoperit al inamicului.

Și, deodată, trupele noastre de pe cîmp nu mai bătură în retragere. Își mentineau poziția. Apoi, începură să înainteze.

Bleys și călăreții lui se apropiau și mi-am dat seama că Benedict va fi iar învingător. Inamicul era pe punctul de a fi făcut una cu pământul.

Apoi un vînt rece trecu pe deasupra mea dinspre nord, și am privit iar într-acolo.

Furtuna avansase considerabil. Probabil că începuse chiar de curînd să se deplaseze mai rapid. Și acum era mai întuneric decît înainte, cu fulgere mai strălucitoare și tunete mai puternice. Și vîntul acesta rece, umed, creștea în intensitate.

M-am întrebat atunci... oare pur și simplu va mătura cîmpia ca un val distrugător și asta să fie tot? Cum rămîne cu efectele noului Model? Oare acestea vor veni apoi ca să refacă totul? Într-un fel, mă îndoiam de asta. Aveam senzația că, dacă furtuna asta ne spulbera, spulberați urma să rămînem. Ar fi fost necesară forța Giuvaierului ca să ne permită să rămînem aici pînă la restabilirea ordinii. Și ce mai rămînea dacă am fi supraviețuit? Pur și simplu nu puteam ghici.

Așadar, care era planul lui Brand? Ce aștepta? Ce voia să facă?

Am aruncat încă o dată o privire peste cîmp...

Ceva.

Într-un loc umbros pe înălțimile unde inamicul se regroupase, primise întăriri, pornise la atac... ceva.

O licărire roșie, slabă... Eram sigur că-l văzusem.

Am continuat să observ, așteptînd. Trebuia să-l văd iar, să-l fixez cu precizie...

Trecu un minut. Două, poate...

Acolo! Și iar.

Am dat pîteni calului. Părea posibil să ajung pe flancul apropiat al inamicului și în susul acelei înălțimi presupus neocupate. Am gonit în josul dealului și am început cursa.

Trebuia să fie Brand cu Giuvaierul. Alesese un loc bun, sigur, de unde să poată cuprinde cu vederea o

panoramă a întregului câmp de bătălie, precum și furtuna care se apropia. De acolo își putea direcționa fulgerul înspre trupele noastre, pe măsură ce avansa frontul. Va da semnalul retragerii la momentul potrivit, ne va lovi cu ciudatele furii ale furtunii, apoi o va abate, astfel încât să depășească flancul pe care-l apăra. Părea a fi cea mai simplă și cea mai eficace întrebuințare a Giuvaierului în împrejurările date.

Trebuia să ajung acolo cât mai repede. Controlul meu asupra pietrei era mai mare decât al lui, numai că se diminuea o dată cu distanța, iar el avea Giuvaierul. Pariul meu era să mă năpustesc direct asupra lui, să ajung cu orice preț în interiorul razei de acțiune, să preiau comanda pietrei și să o folosesc împotriva lui. Dar era posibil să aibă o gardă de corp acolo, sus. Asta mă deranja, pentru că m-ar fi încetinit dezastruos. Și dacă n-ar fi făcut-o, ce l-ar fi împiedicat să se transporte, dacă lucrurile o luau razna? Atunci, ce-aș fi putut să fac? Trebuia să iau totul de la început, să-l vinez iar. M-am întrebat dacă puteam folosi Giuvaierul ca să-l împiedic să se transporte. Nu știu. Am hotărât să încerc.

Poate nu era cel mai bun plan, dar era singurul pe care-l aveam. Nu mai era timp de fabulații.

În timp ce călăream, am văzut că și alții se îndreptau spre înălțimea aceea. Random, Deirdre și Fiona, călare și însoțiți de alți opt călăreți, își croiseră drum printre liniile inamice, cu alți câțiva soldați — prieteni sau neprieteni, nu puteam spune, poate amîndouă — călărind din răspuțeri în urma lor. Cavalerul înveșmîntat în verde părea că se mișcă cel mai iute, cîștigînd teren. Nu l-am recunoscut — n-am recunoscut-o, după caz. Nu mă îndoiam de obiectivul avangardei, totuși — nu cu Fiona aici. Probabil că ea detectase prezența lui Brand și îi conducea pe ceilalți la el. Cîteva picături de speranță căzură pe inima mea. Ea putea reuși să neutralizeze puterile lui Brand sau să le minimalizeze. M-am aplecat

în față, încă lăsat spre stînga, grăbindu-mi calul. Cerul continua să se rotească. Vîntul șuiera în jurul meu. Un tunet cumplit se rostogoli în apropiere. N-am privit înapoi.

Îi urmăream. Nu voiam să ajungă acolo înaintea mea, dar mă temeam că o vor face. Distanța era totuși prea mare.

Măcar dacă s-ar fi întors și m-ar fi văzut venind, probabil m-ar fi așteptat. Îmi doream să fi existat o modalitate de a le fi semnalat prezența mea mai devreme. Am blestemat faptul că Atuurile nu mai funcționau.

Am început să strig. Am țipat după ei, dar vîntul îmi purta vorbele departe și cuvintele îmi erau acoperite de tunet.

— Așteptați-mă! La naiba! Sînt eu, Corwin!

Nici măcar o privire în direcția mea.

Am depășit cele mai apropiate încleștări și am călărit de-a lungul flancului inamic, dincolo de raza de acțiune a rachetelor și săgeților. Parcă acum se retrăgeau mai repede și trupele noastre se răspîndeau pe o zonă mai largă. Probabil că Brand era pregătit să atace. O parte din cerul rotitor era acoperită de un nor întunecat care nu fusese deasupra cîmpului cu cîteva minute înainte.

M-am întors spre dreapta, în spatele forțelor în retragere, îndreptîndu-mă către dealurile pe care ceilalți deja le urcau.

Cerul continuă să se întunece pe măsură ce mă apropiam de baza dealurilor, și mă temeam pentru rudele mele. Se apropiiau prea mult de el. Trebuia să facă ceva. Doar dacă Fiona era destul de puternică pentru a-l opri...

Calul dădu înapoi și am fost aruncat la pămînt în momentul în care văzui sclipirea orbitoare care apărui înaintea mea. Tunetul bubui înainte să ating solul.

Am zăcut acolo mai multe clipe, amețit. Calul fugise vreo cincizeci de metri, apoi se oprise și începuse să se miște nesigur. M-am rostogolit pe burtă și am privit în susul povîrnișului lung. Ceilalți călăreți erau de asemenea la pămînt. Grupul lor fusese aparent lovit de descărcarea electrică. Cîțiva se mișcau, cei mai mulți nu. Nimeni nu se ridicase încă. Deasupra lor, am văzut strălucirea roșie a Giuvaierului, sub o proeminență, mai strălucitor și mai constant acum, și conturul fantomatic al siluetei care-l purta.

Am început să mă tîrîi înainte, în sus și în stînga. Voiam să ies din raza vizuală a siluetei înainte de a risca să mă ridic. Urma să îmi ia mult timp să ajung la el tîrîș, și trebuia să-i evit pe ceilalți, pentru că atenția lui era îndreptată spre ei.

Mi-am croit drum grijuliu, lent, folosind fiecare bucățică de adăpost pe care o vedeam, întrebîndu-mă dacă fulgerul va lovi iar în același loc curînd — și, dacă nu, cînd va începe Brand să arunce dezastrul asupra trupelor noastre. Dintr-o clipă într-alta, mi-am zis. O privire înapoi mi-a înfățișat forțele noastre răspîndindu-se în capătul îndepărtat al cîmpului, respingînd inamicul care venea pe aici. Se părea că aveam să am o nouă grijă pe cap în scurt timp.

Am reușit să ajung într-un șanț îngust și m-am tîrîț cu greu spre sud, cam zece metri. Apoi din nou afară, în capătul îndepărtat, ca să profit de o ridicătură, apoi de cîteva stînci.

Cînd am ridicat capul ca să evaluez situația, nu am mai putut vedea strălucirea Giuvaierului. Crăpătura prin care strălucise era blocată de ieșitura estică de piatră.

Am continuat totuși tîrîșul pînă aproape de buza abisului imens înainte de a mă deplasa iarăși spre dreapta. Am ajuns la un punct unde părea destul de sigur ca să mă ridic, și așa am și făcut. Am continuat

să aștept un alt fulger, un alt tunet — în apropiere sau pe cîmpie — dar nu se întîmplă nimic. Am început să mă-ntreb... de ce nu? Am încercat contactul, poate voi simți prezența Giuvaierului, dar n-am reușit. M-am grăbit spre locul unde văzusem strălucirea.

Am mai aruncat o privire peste abis, ca să mă asigur că nici o nouă amenințare nu se apropia din direcția aceea. Am scos spada. Cînd am ajuns acolo, am stat aproape de coastă și mi-am croit drum spre nord. M-am lăsat jos cînd am ajuns în margine și am examinat împrejurimile.

Nici urmă de strălucire roșiatică. Nici o siluetă fantomatică. Cotlonul stîncos părea a fi gol. Nimic suspicios în vecinătate. Oare se transportase iar? Și, dacă o făcuse, de ce?

M-am ridicat și am depășit ridicătura stîncoasă. Am continuat să mă deplasez în direcția aceea. Am încercat încă o dată să simt Giuvaierul și, de data asta, am stabilit un contact slab — undeva în dreapta și deasupra, parcă.

Tăcut, prudent, am luat-o într-acolo. De ce-și părăsise adăpostul? Era perfect plasat pentru ceea ce voia să facă. Doar dacă...

Am auzit un țipăt și un blestem. Două voci diferite. Am luat-o la fugă.

Am trecut de nișă și am mers mai departe. Dincolo de ea, se afla o potecă naturală care șerpuia în sus. Am apucat-o pe acolo.

Încă nu vedeam pe nimeni, dar prezența Giuvaierului devenea tot mai puternică în timp ce mergeam. Mi s-a părut că aud zgomot de pași din dreapta și m-am răsucit în direcția aceea, dar n-am văzut nimic. Nici Giuvaierul nu se mai simțea atât de aproape, așa că am continuat.

Apropiindu-mă de vârful ridicăturii, cu picătura neagră de Haos atîrnînd în spate, am auzit voci. N-am putut distinge ce se rostea, dar schimbul de replici era agitat.

Am încetinit pe măsură ce mă apropiam de creastă, m-am ghemuit și am cercetat, ascuns după o stîncă.

Random se afla la mică distanță în fața mea și Fiona era cu el, ca și lorzii Chantris și Feldane. Cu toții, în afară de Fiona, țineau armele ca și cum ar fi fost pregătiți să le folosească, numai că stăteau perfect nemîșcați. Priveau către capătul lucrurilor — o platformă stîncoasă deasupra nivelului lor și la vreo cincisprezece metri distanță — locul unde începea abisul.

Acolo stătea Brand, și o ținea pe Deirdre în fața lui. Deirdre n-avea coif, părul îi flutura sălbatic, iar Brand ținea un stilet la gîtul ei. Părea ca deja o tăiasese ușor. M-am retras.

L-am auzit pe Random rostind încet:

— Nu poți face nimic altceva, Fi?

— Îl pot ține aici, rosti ea, și de la distanța asta îi pot zădărnici eforturile de control al vremii. Dar asta-i tot. El e acordat parțial cu Giuvaierul, eu nu. De asemenea, are și proximitatea de partea lui. Orice altceva aș încerca, poate contracara.

Random își mușcă buza de jos.

— Aruncați armele, strigă Brand. Aruncați-le acum sau Deirdre e moartă.

— Ucide-o, spuse Random, și vei pierde singurul lucru care te mai ține în viață. Fă-o, și o să-ți arăt unde o să-mi pun arma.

Brand mormăi ceva în șoaptă. Apoi:

— În regulă. O să încep prin a o mutila.

Random scuipe.

— Haide! spuse. Ea se poate regenera la fel de bine ca noi, ceilalți. Găsește o amenințare ca lumea sau taci din gură și hai la luptă!

Brand stătea nemișcat. M-am gândit că e mai bine să nu-mi dau în vileag prezența. Trebuia să existe o soluție. Am riscat încă o privire, fotografiind mental terenul înainte de a mă retrage la loc. Erau câteva stînci jos în stînga, numai că nu se întindeau pe o porțiune prea mare. Nu vedeam cum aș fi putut să mă furîșez pînă lîngă el.

— Cred că va trebui să ne năpustim asupra lui și să ne încercăm șansa, l-am auzit pe Random spunînd. Altă soluție nu văd. Voi?

Înainte să răspundă cineva, se petrecu un lucru ciudat. Ziua începu să devină mai luminoasă.

Am privit jur-împrejur ca să descopăr sursa iluminării, apoi am căutat-o deasupra.

Norii se aflau încă acolo, cerul dement își făcea trucurile dincolo de ei. Dar strălucirea se afla în nori. Fălisera și acum sclipeau, ca și cum ar fi mascat un soare. Deveneau din ce în ce mai luminoși chiar în timp ce priveam.

— Ce are de gînd acum? întrebă Chantris.

— Nu-mi trece nimic prin cap, rosti Fiona. Nu cred că e lucrarea lui.

— Atunci a cui?

N-am auzit nici un răspuns.

Am supravegheat norii care deveneau și mai strălucitori. Cel mai mare și mai strălucitor dintre ei se roti ca un vârtej, ca și cum ar fi fost zguduit. În interiorul lui se agitară forme, se stabilizară. Începu să prindă contur o siluetă.

Dedesubtul meu, pe cîmp, zgomotele bătăliei se reduceră. Furtuna însăși amuți pe măsură ce viziunea creștea. Fără doar și poate, ceva căpătă formă în locul strălucitor de deasupra capetelor noastre — contururile unui chip enorm.

— Nu știu, sincer să-ți spun, am auzit-o pe Fiona rostind, drept răspuns la ceva murmurat.

Înainte de a căpăta forma finală, mi-am dat seama că pe cer era chipul tatălui meu. Bună șmecherie. Și habar n-aveam ce înseamnă.

Chipul se mișcă, ca și cum ne-ar fi privit pe toți. În expresia lui erau riduri de încordare și o nuanță de preocupare. Strălucirea mai crescuse un pic. Buzele i se mișcară.

Cînd vocea lui ajunsese la mine, era la nivelul unei conversații normale, nu bubuitul la care m-aș fi așteptat:

— Vă trimit acest mesaj, spuse, înainte de a încerca să repar Modelul. În clipa în care-l veți primi, deja eu voi fi reușit sau voi fi eșuat. Mesajul va preceda valul Haosului care trebuie să-mi însoțească străduința. Am motive să cred că efortul se va dovedi fatal pentru mine.

Ochii parcă măturau cîmpul.

— Bucurați-vă sau bocîți, cum doriți, continuă, pentru că acesta este ori începutul, ori sfîșitul. Îi voi trimite Giuvaierul Judecării lui Corwin de îndată ce-mi voi termina treaba. L-am însărcinat pe el să-l transporte la locul conflictului. Toate strădaniile voastre acolo nu vor însemna nimic dacă valul Haosului nu poate fi evitat. Dar cu Giuvaierul, în locul acela, Corwin ar trebui să reușească să vă apere pînă cînd trece valul.

Am auzit rîsul lui Brand. Acum suna destul de dement.

— O dată cu moartea mea, problema succesiunii cade în sarcina voastră. Am avut dorințe în privința asta, dar acum îmi dau seama că au fost inutile. De aceea, n-am altă alegere decît să las asta în seama cornului Unicornului.

Copiii mei, nu pot spune că sînt total mulțumit de voi, dar bănuiesc că e valabil în ambele sensuri. S-o lăsăm așa. Vă las cu binecuvîntarea mea, care e mai mult decît o formalitate. Acum mă duc să traversez Modelul. Adio.

Apoi, chipul începu să se topească și strălucirea dispăru din șiragul de nori. Încă un pic, și dispăru total. Cîmpia era acoperită de liniște.

— ...și, după cum vedeți, l-am auzit pe Brand rostind, Corwin nu are Giuvaierul. Aruncați armele și cărați-vă naibii de-aici. Sau țineți-le și cărați-vă. Nu-mi pasă. Lăsați-mă în pace. Am treabă.

— Brand, spuse Fiona, poți face tu ce voia tata de la Corwin? Poți folosi Giuvaierul ca să ne ocolească lucrul acela?

— Aș putea dacă aș vrea, spuse. Da, l-aș putea abate.

— Vei fi un erou dacă faci asta, spuse ea cu drăgă-lășenie. Vei cîștiga recunoștința noastră. Toate greșelile trecute îți vor fi iertate. Iertate și uitate. Noi...

Începu să rîdă sălbatic.

— *Voi să mă iertați pe mine?* spuse. Voi, care m-ați părăsit în turnul ăla, voi, care m-ați înjunghiat? Mulțumesc, surioară. E foarte drăguț din partea ta că te oferi să mă ierți, dar scuză-mă că te refuz.

— În regulă, spuse Random, ce *vrei*? Scuze? Bogății și comori? O numire importantă? Toate astea? Sînt ale tale. Dar joci un joc prostesc. Hai să-i punem capăt și să mergem acasă și să spunem că totul a fost un vis urît.

— Da, să-i punem capăt, răspunse Brand. Faceți asta aruncînd întîi armele. Apoi Fiona să-și ridice vraja de asupra mea, voi faceți stînga-mprejur și porniți spre nord. Faceți astfel sau o ucid pe Deirdre.

— Atunci cred că ar fi mai bine să continui și s-o ucizi și să fii pregătit să te lupți cu mine, spuse Random, pentru că ea oricum va muri peste puțin timp dacă te lăsăm să faci cum vrei. Cu toții vom muri.

Am auzit chicotitul lui Brand.

— Voi chiar credeți că o să vă las să muriți? Am nevoie de voi — de cît mai mulți pot salva. Sper că și pe Deirdre. Voi sînteți singurii care-mi puteți aprecia triumful. O să vă protejez în timpul holocaustului care va urma.

— Nu te cred, spuse Random.

— Atunci gîndește-te un pic. Mă cunoști destul de bine cît să îți dai seama că vreau să vă scot ochii cu victoria mea. Vreau să fiți martori la ceea ce o să fac. În acest sens, am nevoie de prezența voastră în lumea mea cea nouă. Acum, cărați-vă de-aici.

— Vei avea tot ce vrei, plus recunoștința noastră, începu Fiona, dacă...

— Cărați-vă!

Știam că nu mai puteam întîrzia. Trebuia să acționez. Știam, de asemenea, că nu puteam ajunge la el la timp. N-aveam altă soluție decît să încerc să folosesc Giuvaierul ca pe o armă împotriva lui.

Am încercat contactul și i-am simțit prezența. Am închis ochii și mi-am concentrat puterile.

Fierbinte. Fierbinte, am gîndit. Te arde, Brand. Face ca fiecare moleculă din corpul tău să vibreze din ce în ce mai repede. Ești pe cale să devii o torță umană...

L-am auzit urlînd.

— Corwin! zbieră. Oprește-te! Oriunde ai fi! O omor! Uite!

Încă transmițându-i Giuvaierului să-l ardă, m-am ridicat în picioare. L-am privit de la distanța care ne separa. Hainele începeau să-i ardă.

— Oprește-te! urlă și ridică cuțitul și o creastă pe Deirdre pe față.

Am țipat și ochii mi se împăienjeniră. Am pierdut controlul Giuvaierului. Dar Deirdre, cu obrazul stîng plin de sînge, își înfipse dinții în mîna lui cînd încercă din nou s-o taie. Apoi ea își eliberă brațul, îi trase un cot în coaste și încercă să scape.

De îndată ce se mișcă, de îndată ce lăasă jos capul, se văzu o străfulgerare argintie. Brand gîfii și scăpă stiletul. O săgeată îi străpunsese gîtul. O alta urmă o clipă mai târziu și îi ieși din piept, puțin în dreapta Giuvaierului.

Păși înapoi și scoase un sunet gîlgîit. Numai că nu avea unde să pășească, fiind chiar pe marginea abisului.

Făcu ochii mari cînd începu să cadă. Apoi mîna dreaptă îi țîșni înainte și o înșfăcă pe Deirdre de păr. Atunci am alergat, strigînd, dar știam că n-o să ajung la timp.

Deirdre urlă, cu o expresie de groază pe chipul însîngerat, și întinse mîna spre mine...

Apoi Brand, Deirdre și Giuvaierul trecură de marginea abisului și se prăbușiră, dispărură din vedere, gata...

Cred că am încercat să mă arunc după ei, dar Random m-a prins. În cele din urmă, a trebuit să mă lovească, și totul a dispărut.

Cînd mi-am revenit, zăceam pe solul stîncos, departe de marginea prăpastiei unde căzusem. Cineva îmi împăturise mantia ca o pernă. Primul lucru pe care l-am văzut a fost cerul rotitor, amintindu-mi de visul cu roata din ziua în care o întîlnisem pe Dara. Îi simțeam pe ceilalți în jurul meu, le auzeam vocile dar, la început,

n-am întors capul. Pur și simplu zăceam acolo și priveam agitația din ceruri și reflectam la pierderea mea. Deirdre... ea însemnase mai mult pentru mine decît tot restul familiei laolaltă. Nu am ce face. Asta era situația. De nenumărate ori îmi dorisem să nu fie sora mea. Totuși, mă împăcasem cu realitățile situației noastre. Sentimentele mele nu se vor schimba niciodată, dar... acum ea dispăruse, și gîndul ăsta însemna pentru mine mai mult decît iminenta distrugere a lumii.

Totuși, trebuia să văd ce se întîmplă acum. O dată dispărut Giuvaierul, totul se terminase. Totuși... am încercat contactul, încercînd să-i simt prezența, oriunde s-ar fi aflat, dar fără rezultat. Atunci am început să mă ridic, să văd cît de mult avansase valul dar, brusc, un braț mă împinse la loc.

— Odihnește-te, Corwin. Era glasul lui Random. Ești terminat. Arăți de parcă te-ai fi tîrît prin iad. Acum nu mai poți face nimic. Ia-o ușor.

— Cui îi pasă de starea mea de sănătate? am răspuns. Peste puțin timp nu va mai conta.

Am încercat să mă ridic iar, și de data asta brațul mă sprijini.

— În regulă atunci, spuse. Nu prea ai mare lucru de văzut, oricum.

Probabil că avea dreptate. Lupta părea să se fi sfîrșit, cu excepția cîtorva mici puncte de rezistență ale inamicului care erau distruse treptat, combatanții lor uciși sau capturați, toți deplasîndu-se în această direcție, retrăgîndu-se dinaintea valului care avansa și care atinsese capătul îndepărtat al cîmpului. Curînd, înălțimea pe care ne aflam avea să fie plină cu supraviețuitori ai ambelor tabere. Am privit înapoia noastră. Dinspre citadela întunecată nu se mai apropiau forțe noi. Oare ne puteam retrage acolo cînd valul ajungea aici? Și atunci? Abisul părea a fi ultimul răspuns.

— Curînd, am murmurat, gîndindu-mă la Deirdre. Curînd...

De ce nu?

Am privit furtuna, sclipind, mascînd, transformînd. Da, curînd. Cu Giuvaierul dispărut o dată cu Brand...

— Brand, am spus. Cine l-a terminat în final?

— Eu pretind această distincție, rosti o voce familiară pe care nu puteam s-o localizez.

Am întors capul și am privit. Bărbatul în verde stătea pe o piatră. Arcul și tolba cu săgeți zăceau pe pămînt lîngă el. Îmi aruncă un zîmbet răutăcios.

Era Caine.

— Să fiu al naibii, am spus, masîndu-mi maxilarul. Mi s-a-ntîmplat ceva haios în drum spre înmormîntarea ta.

— Da. Am auzit. Rîse. Te-ai sinucis vreodată, Corwin?

— Nu recent. Cum ai reușit?

— Ducîndu-mă în umbra potrivită, spuse, întinzînd acolo o capcană propriei mele umbre. Ea a furnizat cadavrul. Se cutremură. O senzație sinistră. N-aș mai vrea s-o repet.

— Dar de ce? am spus. De ce să-ți înscenezi moartea și să încerci să arunci vina asupra mea?

— Voiam să ajung la rădăcina tulburărilor din Amber, spuse, și s-o distrug. M-am gîndit că e cel mai bine să acționez pe ascuns. Și ce altă cale mai bună decît să-i conving pe toți că am murit? Pînă la urmă am reușit, după cum ai văzut. Se opri. Îmi pare rău de Deirdre. Dar n-am avut de ales. Era ultima noastră șansă. Chiar n-am crezut că Brand o s-o tragă după el.

Am privit în depărtare.

— N-am avut de ales, repetă. Sper că înțelegi asta. Am încuviințat.

— Dar de ce ai încercat să faci să pară că eu te-am ucis? am întrebat.

Chiar atunci Fiona se apropie împreună cu Bleys. I-am salutat pe amîndoi și m-am răsucit spre Caine, așteptînd răspunsul. Erau chestiuni despre care aș fi dorit să-l întreb și pe Bleys, dar mai puteau aștepta.

— Ei bine? am spus.

— Voiam să nu-mi stai în cale, spuse. Credeam că tu ești în spatele întregii afaceri. Tu sau Brand. Doar la atît redusesem cercul suspectilor. M-am gîndit chiar că amîndoi acționați împreună — mai ales judecînd după strădania lui de a te aduce înapoi.

— Aici ai greșit, spuse Bleys. Brand încerca să-l îndepărteze. Aflase că începe să-i revină memoria și...

— Acum pricep, răspunse Caine, dar pe atunci așa părea. Așa că îl voiam pe Corwin înapoi în temniță în timp ce eu îl căutam pe Brand. Atunci am dispărut și am ascultat, prin Atuuri, tot ceea ce spuneau ceilalți, sperînd să aflu un indiciu despre locurile prin care bîntuia Brand.

— Asta voia să spună tata, am zis.

— Ce? întrebă Caine.

— Sugera că cineva trage cu urechea la Atuuri.

— Nu vād cum ar fi putut afla asta. Învățasem să fiu total pasiv. M-am deprins să le amestec pe toate și să le ating ușor în același timp, așteptînd o agitație. Cînd sosea, îmi îndreptam atenția spre cei care vorbeau. Luîndu-vă pe rînd, am aflat chiar că puteam uneori să intru în mințile voastre atunci cînd nu foloseați Atuurile — dacă voi erați destul de neatenți iar eu nu reacționez în nici un fel.

— Și totuși, știa, am spus.

— E perfect posibil. Verosimil, chiar, rosti Fiona și Bleys încuviințî.

Random se trase mai aproape.

— Ce-ai vrut să spui cînd ai întrebat de șoldul lui Corwin? întrebă. Cum puteai ști despre asta, dacă nu...

Caine se mulțumi să încuviințeze. I-am văzut pe Benedict și Julian împreună în depărtare, adresându-se trupelor lor. La semnul tăcut al lui Caine, am uitat de ei.

— Tu? am hîrîit. Tu m-ai înjunghiat?

— Ia ceva de băut, Corwin, spuse Random, dîndu-mi sticla. Era un vin diluat. L-am înghițit cu lăcomie. Setea mea era imensă, dar m-am oprit după cîteva sorbituri zdravene.

— Povestește-mi despre asta, am zis.

— În regulă. Îți sînt dator, rosti. Cînd am aflat din mintea lui Julian că tu l-ai adus înapoi în Amber pe Brand, mi-am zis că o bănuială mai veche fusese corectă — aceea că tu și Brand lucrați împreună. Asta însemna că amîndoi trebuia să fiți distruși. În noaptea aceea, am folosit Modelul ca să mă proiectez în camera ta. Acolo am încercat să te ucid, dar te-ai mișcat prea repede și ai reușit cumva să evadezi prin Atu înainte să am o a doua șansă.

— Ei bine, blestem asupra ochilor tăi, am spus. Dacă ai putut intra în mințile noastre, n-ai putut vedea că nu eram eu cel pe care-l căutai?

Clătină din cap.

— Nu puteam prinde decît gîndurile superficiale și reacțiile voastre la mediu. Și nici măcar asta tot timpul. Și îți auzisem blestemul, Corwin. Și se adeverea. Vedeam asta peste tot în jurul nostru. Am simțit că vom fi cu toții mult mai în siguranță o dată ce tu și Brand erați îndepărtați. Eu știam de ce e în stare, judecînd după acțiunile de dinaintea revenirii tale. Totuși, nu puteam ajunge la el chiar atunci, din cauza lui Gérard. Atunci a început să devină mai puternic. Am făcut o încercare mai tîrziu, dar a eșuat.

— Cînd s-a-ntîmplat asta? întrebă Random.

— Atunci cînd vina a căzut pe Corwin. Eu m-am ascuns. În caz că ar fi reușit să dispară, așa cum făcuse

Corwin, nu voiam să știe că eram încă prin preajmă. Am folosit Modelul ca să mă proiectez în apartamentele lui și am încercat să-l termin. Eram amîndoi răniți — era o groază de sînge în jur — dar a reușit să dispară prin Atu. Am luat legătura cu Julian cu puțin timp în urmă și m-am alăturat lui pentru bătălia asta, pentru că eram sigur că Brand urma să își facă apariția aici. Aveam cîteva săgeți cu vîrf de argint, pregătite special, pentru că eram mai mult decît convins că el nu este asemenea nouă. Voiam să-l ucid rapid și s-o fac de la distanță. Am exersat tirul cu arcul și am venit să-l caut. În cele din urmă, l-am găsit. Acum toată lumea îmi spune că m-am înșelat asupra ta, așa că presupun că săgeata pentru tine va rămîne nefolosită.

— Mulțumesc mult.

— S-ar putea chiar să-ți datorez scuze.

— Ar fi plăcut.

— Pe de altă parte, credeam că aveam dreptate. O făăceam ca să-i salvez pe ceilalți...

N-am primit scuzele lui Caine, pentru că exact atunci un sunet de trompetă zgudui parcă întregul univers — fără direcție, tare, prelungit. Ne-am răspîndit, căutînd sursa.

Caine se ridică și arată cu degetul.

— Acolo! spuse.

I-am urmărit gestul. Perdeaua furtunii fusese sfîșiată spre nord-vest, în locul în care se năștea drumul negru. Acolo, un călăreț fantomatic pe un cal negru apăruse și sufla în corn. Era cu cîteva clipe înainte ca alte note să ajungă la noi. Cîteva clipe mai tîrziu, încă doi trompetiști — de asemenea palizi și călare pe armăsari negri — i se alăturaseră. Își ridicară cornii și se adăugară sunetului.

— Ce poate fi asta? întrebă Random.

— Cred că știu eu, spuse Bleys și Fiona încuviință.

— Ce, atunci? am întrebat.

Numai că nu-mi răspunseră. Călăreții începură să se miște iar, trecînd de-a lungul drumului negru; încă mulți alții apăreau în urma lor.

Supravegheam. Pe înălțimile din jurul meu era o tăcere absolută. Toate trupele se opriseră și urmăreau procesiunea. Pînă și prizonierii de la Curți, încătușați în oțel, își îndreptară atenția într-acolo.

Condusă de trîmbițașii cei palizi, își făcu apariția o masă de călăreți pe armăsari albi, purtînd steaguri, printre care unele pe care nu le recunoșteam. În fața lor mergea un bărbat care purta stindardul cu unicorn al Amberului. Aceștia erau urmați de mai mulți muzicanți, unii dintre ei cîntînd la instrumente cum nu mai văzusem niciodată.

În spatele muzicanților mărșăluiau făpturi în formă umană cu coarne, în armuri ușoare, în coloane lungi, și fiecare al douăzecilea purta o torță imensă, care se ridica mult deasupra capului. Atunci, un zgomot imens ajunse la noi — lent, ritmic, rostogolindu-se printre notele trompetelor și sunetele muzicanților — și mi-am dat seama că infanteriștii cîntau. Parcă trecu o veșnicie în timp ce acest corp înainta de-a lungul drumului negru, totuși nici unul dintre noi nu se agită și nu scoase un cuvînt. Trecură, cu torțele și steagurile și muzica și cîntatul și, în final, ajunseră la marginea abisului și continuară să meargă peste acea aproape-invizibilă prelungire a autostrăzii negre, cu torțele strălucind acum împotriva întunericului, luminîndu-le calea. Muzica crescă în intensitate, în ciuda distanței, cu din ce

în ce mai multe voci adăugate corului, în vreme ce gărzile continuau să se ivească din acea furtună sclipitoare. Un tunet ocazional trecea din cînd în cînd, dar nu-i împiedica; nici vînturile care asaltau torțele nu izbuteau să le stingă, din cîte vedeam. Mișcarea avea un efect hipnotic. Parcă urmăream procesiunea de zile întregi, ani poate, ascultînd cîntecul pe care acum îl recunoșteam.

Deodată, un balaur țîșni prin furtună, și altul, și altul. Verzi și aurii și negri ca fierul vechi, i-am urmărit avîntîndu-se în înalturi, răsucindu-și capetele ca să scuipe limbi de foc. Fulgerele scliffeau înapoia lor și erau coplesitori și magnifici și de o mărime incalculabilă. În apropierea lor veni o mică hoardă de bovine albe, scuturînd din capete și pufăind, izbind pămîntul cu copitele. Călăreții treceau pe lîngă și printre ele, plesnind din bice lungi, negre.

Apoi sosi o procesiune de trupe cu adevărat bestiale dintr-o umbră cu care Amberul făcuse uneori negoț — greoaie, solzoase, cu gheare — cîntînd la niște instrumente asemănătoare cimpoiilor, ale căror note ascuțite veneau spre noi cu vibrație și patos.

Acestea mărșăluiră mai departe și mai veniră alți purtători de torțe și alte trupe purtînd culorile lor — din umbre atît apropiate, cît și îndepărtate. Le-am urmărit trecînd și croindu-și drum în cerul îndepărtat, ca o migrație de licurici, avînd drept destinație acea citadelă neagră numită Curțile Haosului.

Parcă nu se mai sfîrșeau. Pierdusem orice noțiune a timpului. Numai că furtuna, straniu, nu înainta o dată cu trupele. Îmi pierdusem chiar cîte ceva din simțul personalității, prins fiind în procesiunea care trecea pe lîngă noi. Acesta, știam, era un eveniment care nu se va repeta niciodată. Ființe zburătoare luminoase săgetau cerul deasupra coloanelor și altele întunecate pluteau mai sus.

Erau toboșari fantomatici, ființe din lumină pură și un grup de mașinării plutitoare: am văzut călăreți, înveșmînțați cu toții în negru, pe o varietate de fiare; un balaur parcă rămase suspendat pe cer pentru o clipă, ca un fragment dintr-un foc de artificii. Și sunetele — potcoave și pași, cîntece și cimpoaie, tobe și trompete — se adunară într-un val puternic care ne mătură. Și iar, iar, iar peste podul de întunerice, pe deasupra procesiunii, cu luminile ei subliniind cîmpul imens pe mare distanță.

Atunci, în timp ce privirea mi se deplasă înapoi de-a lungul acelor contururi, o altă formă se ivi din perdeaua scînteietoare. Era o căruță drapată toată în negru și trasă de cai negri. La fiecare colț se ridica un baston care degaja un foc albastru și deasupra se afla ceea ce nu putea fi decît un coșciug, învelit cu steagul nostru cu unicorn. Vizitiul era cocoșat, cu veșminte purpurii și portocalii, și am știut, chiar și de la distanța asta, că era Dworkin.

Deci asta e, mi-am spus. Nu știu de ce, dar cumva se potrivește, se potrivește să călătorești către Vechiul Teritoriu. Au fost multe lucruri pe care trebuia să ți le fi spus cînd trăiai. Pe unele dintre ele le-am zis, dar puține dintre cuvintele potrivite au fost rostite vreodată. Acum totul s-a terminat, pentru că ești mort. La fel de mort ca toți cei care au venit înaintea ta în locul în care, curînd, toți ceilalți vom urma. Îmi pare rău. Dar de-abia după toți acești ani, cînd ți-ai luat un alt chip și o altă formă, am ajuns, în sfîrșit, să te cunosc, să te respect, chiar am ajuns să-mi placă de tine — cu toate că și în forma asta ai fost un bătrîn ticălos. Oare personalitatea lui Ganelon a fost tot timpul! a ta, cea reală, sau a fost doar o altă formă adoptată de dragul! aparențelor, Bătrîne Schimbător-de-forme? Nu voi ști niciodată, dar îmi place să cred că, în sfîrșit, te-am văzut așa cum ești, că am întîlnit pe cineva care mi-a plăcut, pe cineva în

care am putut avea încredere, și că acela ai fost tu. Îmi doresc să te fi putut cunoaște mai bine, dar sînt recunoscător doar și pentru atît...

— Tata...? rosti încet Julian.

— Voia să fie dus dincolo de Curțile Haosului și în bezna finală atunci cînd îi va fi sosit clipa, spuse Bleys. Așa mi-a spus cîndva Dworkin. Dincolo de Haos și Amber, într-un loc unde nu domnește nimeni.

— Și așa este, spuse Fiona. Dar există ordine undeva, dincolo de acel zid prin care trec ei? Sau furtuna continuă pentru vecie? Dacă tata a izbîndit, furtuna va trece, iar noi nu mai sîntem în pericol. Dar, dacă nu...

— Nu contează, am spus, dacă a izbîndit sau nu, pentru că eu am reușit.

— Ce vrei să spui? întrebă ea.

— Eu cred că a eșuat, am spus, că a fost distrus înainte de a repara vechiul Model. Cînd am văzut această furtună venind — de fapt, am trecut printr-o parte din ea — mi-am dat seama că s-ar putea să n-ajung aici la timp cu Giuvaierul pe care mi-l trimisese după atîtea strădanii. Brand încercase să mi-l ia pe tot parcursul — ca să creeze un nou Model, zicea el. Mai tîrziu, asta mi-a dat o idee. Cînd am văzut că orice altceva n-are sorti de izbîndă, am folosit Giuvaierul ca să gravez un nou Model. A fost cel mai greu lucru pe care l-am făcut vreodată, dar am reușit. Lucrurile ar trebui să rămîină laolaltă după ce trece valul ăsta, fie că noi supraviețuim, fie că nu. Brand mi-a furat Giuvaierul chiar cînd completasem Modelul. Cînd mi-am revenit după atacul lui, am reușit să folosesc noul Model ca să mă proiectez aici. Deci există totuși un Model, indiferent ce s-ar mai întîmpla.

— Dar, Corwin, spuse Fiona, dacă tata a reușit?

— Nu știu.

— Dacă înțeleg bine, spuse Bleys, din cele spuse mie de către Dworkin, nu pot exista două Modele distincte

în același univers. Cele din Rebma și Tir-na Nog'th nu contează, fiind doar reflecții...

— Ce s-ar putea întâmpla? am spus.

— Cred că ar fi o divizare, o apariție a unei noi existențe — undeva.

— Deci care ar fi efectele lui asupra noastră, acum?

— Fie o catastrofă totală, fie nici un efect, spuse Fiona. Pot să aduc argumente pentru oricare variantă.

— Atunci ne aflăm exact de unde am plecat, am spus. Ori lucrurile se vor distruge în scurt timp, ori se vor menține.

— Așa se pare, spuse Bleys.

— Nu contează, dacă nu vom mai fi aici după ce valul ajunge la noi, am spus. Și va ajunge.

Mi-am îndreptat iar atenția spre cortegiul funerar. În urma carului își făcuseră apariția mai mulți călăreți, urmați de toboșari mărșăluind. Apoi, fanioane și torțe și un lung șir de infanteriști. Muzica încă se mai auzea, și departe, departe, deasupra abisului, se părea că procesiunea ajunsese deja în citadela întunecată.

...Te-am urît atîta vreme, te-am învinovățit pentru atîtea lucruri. Acum s-a terminat și n-a mai rămas nici unul dintre aceste sentimente. În loc de asta, tu chiar m-ai dorit pe mine rege, o slujbă pentru care — acum îmi dau seama — nu sînt potrivit. Înțeleg că am însemnat ceva pentru tine, una peste alta. N-o să le spun niciodată celorlalți. E îndeajuns să știu doar eu. Dar niciodată nu voi mai gîndi despre tine în acești termeni. Deja imaginea ta devine neclară. Văd chipul lui Ganelon acolo unde ar fi trebuit să fie al tău. A fost tovarășul meu. Și-a riscat viața pentru mine. El a fost tu, dar un tu diferit — un tu pe care nu-l cunoșteam. Cîtor neveste și dușmani le-ai supraviețuit? Ai avut mulți prieteni? Nu cred. Dar au fost atît de multe lucruri despre care noi n-am știut nimic. Nu m-am gîndit niciodată că o să te văd murind. Ganelon — tată — vechi

prieten și dușman, îți urez drum bun. O s-o întâlnești pe Deirdre, pe care am iubit-o. Tu ți-ai păstrat misterul. Odihnește-te în pace, dacă asta ți-e dorința. Îți dăruiesc acest trandafir ofilit pe care l-am purtat prin iad, pe care l-am aruncat în abis. Îți las trandafirul și culorile mișcătoare din cer. O să-mi fie dor de tine...

Într-un târziu, lunga procesiune se sfârși. Ultimii mărșăluitori își făcură apariția prin perdeaua furtunii și își continuară drumul. Fulgerele încă ardeau, ploaia continua să cadă și tunetul bubuia. Cu toate acestea, nu-mi aminteam ca vreun membru al procesiunii să fi fost ud. Rămăsesem la marginea abisului, urmărindu-i cum trec. Pe brațul meu era o mînă. De cît timp era acolo, nu pot spune. Acum, că trecerea se încheiase, mi-am dat seama că furtuna înainta iar.

rotația cerului parcă aducea și mai multă beznă deasupra noastră. În stînga mea am auzit voci. Se pare că vorbeau de multă vreme, dar nu distingeam cuvintele. Mi-am dat seama că tremuram, că mă dureau toate cele, că abia mă puteam ține pe picioare.

— Vino și întinde-te, spuse Fiona. Familia s-a împuținat suficient pentru o singură zi.

Am lăsat-o să mă ia de pe marginea abisului.

— Oare mai contează? am întrebat. Cît timp crezi că mai avem?

— Nu trebuie să stăm aici și să așteptăm, spuse. O să traversăm podul întunecat spre Curți. Deja le-am distrus apărarea. S-ar putea ca furtuna să nu ajungă atît de departe. S-ar putea să se oprească aici, lîngă abis. Oricum, ar trebui să-l vedem pe tata.

Am încuviințat.

— S-ar părea că n-avem de ales, decît să ne facem datoria pînă la capăt.

Am încetinit pasul și am oftat. Mă simțeam și mai slăbit acum.

— Cizmele tale... spuse.

— Da.

Mi le scoase. Picioarele îmi zvîcneau.

— Mulțumesc.

— O să-ți aduc ceva de mîncare.

Am închis ochii. Am moțăit. Prea multe imagini îmi jucau în minte ca să alcătuiască un vis coerent. Cît a durat asta, nu știu, dar un vechi reflex mă trezi la sunetul unui cal care se apropia. Apoi o umbră trecu prin dreptul pleoapelor mele.

Am ridicat privirea și am văzut un călăreț înfofolit, tăcut, nemișcat. Eram privit.

I-am întors privirea. Nu se schițase nici un gest de amenințare dar în căutătura aceea rece era o nuanță de antipatie.

— Aici zace un erou, rosti o voce moale.

N-am spus nimic.

— Te-aș putea ucide cu ușurință acum.

Atunci am recunoscut vocea, deși habar n-aveam de motivul din spatele sentimentului.

— Am dat peste Borel înainte de-a muri, spuse. Mi-a spus cît de rușinos l-ai învins.

Nu m-am putut abține, nu m-am putut controla. Un chicotit uscat mi se ridică în gît. Ca reacție la toate lucrurile prostești care mă deranjau. Ar fi trebuit să-i spun că Borel era mai bine echipat și mai odihnit decît mine și că venise cu chef de gîlceavă. Ar fi trebuit să-i spun că nu mai respect regulile atunci cînd viața mi-e în pericol sau că nu cred că războiul e o joacă. Aș fi putut să spun o mulțime de lucruri, dar dacă ea nu le știa deja sau nu voise să le înțeleagă, n-ar fi contat nici un pic. În afară de asta, sentimentele ei erau deja clare.

Așa că i-am spus pur și simplu unul dintre marile adevăruri banale:

— În general, există mai multe variante ale unei povești.

— O să rămîn la cea pe care o am, îmi spuse.

M-am gîndit să ridic din umeri, numai că mă dureau prea tare.

— M-ai costat viața a două dintre cele mai importante persoane din viața mea, spuse.

— Oh? am spus. Îmi pare rău pentru tine.

— Nu ești ceea ce credeam. Eu mi te imaginam ca pe o ființă cu adevărat nobilă — puternic, totuși înțelegător și uneori blajin. Onorabil...

Furtuna, mult mai aproape acum, ardea în spatele ei. M-am gîndit la o expresie vulgară și am rostit-o. O lăsa să treacă, ca și cînd nu m-ar fi auzit.

— Acum o să plec, spuse, înapoi la oamenii mei. Pînă acum ai cîștigat pe ziua de azi — dar acolo e Amberul. Făcu un gest către furtună. N-am făcut altceva decît să privesc. Nu la elementele dezlănțuite. Ci la ea.

— Mă îndoiesc că a mai rămas ceva din noua mea loialitate la care să renunț, continuă ea.

— Ce știi despre Benedict? am întrebat moale.

— Nu... rosti și se răsuci. Se lăsa tăcerea. Apoi: Nu cred că ne vom mai întîlni vreodată, rosti, iar calul o purtă spre stînga mea, în direcția drumului negru.

Un cinic ar fi spus că alesese pur și simplu să treacă de partea a ceea ce ea considera acum a fi latura învingătoare, din moment ce Curțile Haosului ar fi putut supraviețui. Pur și simplu nu știam. Nu mă puteam gîndi decît la ceea ce văzusem cînd făcuse gestul. Gluga îi alunecase și zărisem o clipă transformarea. Nu fusese o față omenească acolo, în umbre. Dar am întors capul și am urmărit-o pînă cînd a plecat. Cu Deirdre, Brand și tata dispăruți, și acum o despărțire de Dara în aceste condiții, lumea era mult mai pustie — ce mai rămăsese din ea...

M-am lăsat pe spate și am oftat. De ce să nu rămîn aici, pur și simplu, cînd ceilalți au plecat, să aștept ca furtuna să mă măture, și să dorm... să mă evapor? M-am gîndit la Hugi. Oare digerasem și fuga lui de viață o dată

cu carnea? Eram atît de obosit, încît părea calea cea mai simplă...

— Aici, Corwin.

Ațipisem iar, deși doar pentru o clipă. Fiona era iar alături de mine cu provizii și o sticlă. Mai era cineva cu ea.

— N-am vrut să-ți întrerup audiența, spuse. Așa că am așteptat.

— Ai auzit? am întrebat.

— Nu, dar pot bănuî, spuse, din moment ce a plecat. Uite.

Am sorbit puțin vin, mi-am îndreptat atenția spre carne, spre pîine. În ciuda stării mele de spirit, toate aveau un gust bun.

— O să plecăm curînd, spuse Fiona, aruncînd o privire spre furtuna turbată. Poți să călărești?

— Cred că da, am spus.

Am mai luat o gură de vin.

— Dar s-au întîmplat prea multe, Fi, i-am spus. Am amorțit din punct de vedere emoțional. Am evadat dintr-un sanatoriu într-o lume de umbre. Am păcălit oameni și am ucis oameni. Am chibzuit și am luptat. Mi-am recăpătat memoria și am încercat să-mi fac ordine în viață. Mi-am găsit familia și am descoperit că o iubesc. M-am împăcat cu tata. Am luptat pentru regat. Am încercat tot ce știu ca să țin lucrurile laolaltă. Acum se pare că totul s-a prăbușit și nu mai am suficient suflet ca să jelesc mai departe. Am devenit nesimțitor. Iartă-mă.

Mă sărută.

— Încă nu sîntem învinși. O să redevii tu însuți, spuse.

Am clătinat din cap.

— E ca în ultimul capitol din *Alice*, am spus. Dacă strig „Nu sînteți decît un pachet de cărți de joc!”, simt că o să zburăm cu toții în aer, o mîină de cartoane

colorate. N-o să merg cu voi. Lăsați-mă aici. Oricum, eu nu sînt decît jokerul.

— În clipa asta, eu sînt mai puternică decît tine, spuse. O să vii.

— Nu e corect, am rostit moale.

— Termină de mîncat, zise. Mai e timp.

În timp ce mîncam, ea continuă:

— Fiul tău, Merlin, așteaptă să te vadă. Mi-ar plăcea să-l chem aici în clipa asta.

— Prizonier?

— Nu chiar. Nu a intrat în luptă. Tocmai a sosit cu puțin timp în urmă, cerînd să te vadă.

Am încuviințat și Fiona plecă. Am abandonat mîncarea și am mai luat o înghițitură de vin. Tocmai devenisem agitat. Ce poți să-i spui unui fiu în toată firea, cînd de-abia ai aflat de existența lui? Mă întrebam ce sentimente nutrește el față de mine. Mă întrebam dacă știe de hotărîrea Darei. Cum trebuia să mă comport cu el?

L-am urmărit apropiindu-se dintr-un loc în care se adăpostiseră rudele mele, undeva, departe, în stînga mea. Mă întrebam de ce mă lăsaseră singur în felul ăsta. Cu cît primeam mai mulți vizitatori, cu atît părea mai clar. Mă întrebam dacă amîneau retragerea din cauza mea. Vînturile jilave ale furtunii creșteau în intensitate. Mă privea în timp ce înainta, fără nici nici o expresie pe chipul atît de asemănător cu al meu. Mă întrebam cum se simțea Dara acum, cînd profetia ei despre distrugere părea a fi împlinită. Mă întrebam, de fapt, care era relația ei cu băiatul. Mă întrebam... multe lucruri.

Se aplecă să-mi strîngă mîna.

— Tată... spuse.

— Merlin. L-am privit în ochi. M-am ridicat în picioare, încă ținîndu-i mîna.

— Nu te ridica.

— E-n regulă. L-am strâns în brațe, apoi i-am dat drumul. Mă bucur, am spus. Apoi: Bea ceva cu mine. I-am oferit vin, ca să-mi maschez parțial lipsa de cuvinte.

— Mulțumesc.

Luă vinul, bău un pic și mi-l înapoie.

— În sănătatea ta, am spus și am luat și eu o înghițitură. Scuză-mă că nu-ți pot oferi un scaun.

M-am lăsat pe pământ. Făcu la fel.

— Se pare că nimeni nu știe exact ce-ai făcut, spuse, cu excepția Fionei, care a spus doar că a fost foarte greu.

— Nu contează, am spus. Sînt bucuros că am reușit să ajung pînă aici, fie și numai pentru întîlnirea asta. Povestește-mi despre tine, fiule. Ce faci? Cum s-a purtat viața cu tine?

Privi în depărtare.

— N-am trăit îndeajuns ca să fi făcut prea multe, rosti.

Eram curios dacă putea să își schimbe forma, dar m-am abținut să-l întreb acum. N-avea rost să caut diferențele cînd de-abia făcusem cunoștință.

— Habar n-am cum e, am spus, să crești la Curți. Zîmbi pentru prima dată.

— Și eu habar n-am cum ar fi fost oriunde altundeva, răspunse. Eram destul de diferit ca să fiu lăsat în pace mult timp. Am fost învățat lucrurile obișnuite pe care ar trebui să le știe un gentleman — magie, arme, otrăvuri, călărie, dans. Mi s-a spus că, într-o bună zi, voi domni în Amber. Nici asta nu e adevărat, nu?

— E puțin probabil în viitorul apropiat, am spus.

— Bun, răspunse. Acesta e lucrul pe care nu voiam să-l fac.

— Ce vrei să faci?

— Vreau să traversez Modelul din Amber așa cum a făcut mama, și să dobîndesc putere asupra Umbrei,

astfel încît să pot merge acolo și să văd priveriști străni și să fac diverse lucruri. Crezi că aș putea?

Am luat o sorbitură și i-am dat vinul.

— E destul de posibil, am spus, ca Amberul să nu mai existe. Totul depinde de faptul dacă bunicul tău a reușit în încercarea lui — iar el nu mai e pe aici ca să ne spună ce s-a întîmplat. Oricum, într-un fel sau altul, există un Model. Dacă supraviețuim acestei furtuni, îți promit că o să-ți găsesc un Model, că o să te instruiesc și că o să am grijă să-l traversezi.

— Mulțumesc, spuse. Acum, vrei să-mi povestești despre călătoria ta aici?

— Mai tîrziu, i-am spus. Ce ți-au povestit despre mine?

Privi în depărtare.

— Am fost învățat să disprețuiesc multe lucruri legate de Amber, roști într-un tîrziu. Apoi, după o pauză: Am fost învățat să te respect, ca fiind tatăl meu. Dar mi s-a reamintit că faci parte din gruparea inamică. Încă o pauză. Îmi amintesc vremea aceea cînd patrulam, cînd ai venit în locul ăsta, după lupta ta cu Kwan. Sentimentele mele erau amestecate. Tu tocmai omorîsei pe cineva pe care-l cunoșteam, și totuși a trebuit să admir atitudinea ta. M-am recunoscut în tine. Era ciudat. Voiam să te cunosc mai bine.

Cerul se rotise complet și bezna era acum deasupra noastră, culorile trecînd peste Curți. Înaintarea constantă a frontului furtunii era accentuată de toate acestea. M-am aplecat și mi-am luat cizmele, începînd să le trag pe picior. Curînd va sosi clipa în care va trebui să ne retragem.

— Va trebui să ne continuăm conversația la tine acasă, am spus. E timpul să fugim din calea furtunii.

Se răsuci și examinează elementele, apoi privi înapoi peste abis.

— Aș putea aduna niște cețuri, dacă vrei.

— Unul dintre acele poduri mișcătoare, ca cele pe care ai trecut în ziua în care ne-am întâlnit?

— Da, răspunse. Sînt cele mai convenabile. Eu...

Se auzi un strigăt din direcția rudelor mele. Cînd le-am privit, n-am observat nimic amenințător. Așa că m-am ridicat în picioare și am făcut cîtiva pași spre ei, Merlin ridicîndu-se să mă urmeze.

Atunci am văzut-o. O formă albă, parcă izbind aerul și ridicîndu-se din abis. Copitele din față loviră, în sfîrșit, marginea abisului, și urcă și apoi rămase nemișcat, privindu-ne pe toți: Unicornul nostru.

Pentru o clipă, durerile și oboseala mea dispărură. Privind forma albă, grațioasă, care stătea dinaintea noastră, am simțit o ușoară tresărire de speranță. O parte din mine dorea să se năpustească înainte, dar ceva mult mai puternic m-a făcut să stau nemișcat, în așteptare.

Cît timp am rămas astfel, n-aș putea spune. De-desubt, pe povîrnișuri, trupele se pregăteau de drum. Prizonierii fuseseră legați, caii încărcăți, echipamentul asigurat. Numai că această imensă armată aflată în marș se oprise brusc. Nu era ceva normal în faptul că își dăduseră seama atît de repede, dar fiecare cap pe care-l puteam zări era răsucit în direcția asta, către Unicornul de pe margine zugrăvit pe cerul acela sălbatic.

Am devenit brusc conștient că vîntul din spatele meu se liniștise, deși tunetul continua să răsune și să explodeze, iar flăcările fulgerelor aruncau umbre care dansau dinaintea mea.

M-am gîndit la cealaltă împrejurare în care văzusem Unicornul — la recuperarea trupului lui Caine din Umbră, la ziua în care pierdusem o luptă cu Gérard. M-am gîndit la poveștile pe care le auzisem... Oare chiar putea să ne ajute?

Unicornul făcu un pas înainte și se opri.

Era atît de frumos încît, într-un fel, căpătam curaj numai privindu-l. Răspîndea un fel de sentiment dure-ros, totuși; era o frumusețe de felul celor care trebuie luate în doze mici. Și, cumva, simțeam inteligența supranaturală din capul alb ca zăpada. Îmi doream foarte tare să-l ating, dar știam că nu pot.

Unicornul privea pretutindeni. Ochii i se opriră asupra mea și, dacă aș fi fost în stare, aș fi privit altundeva. Nu era posibil, totuși, și i-am întors privirea în care citeam o înțelegere dincolo de a mea. Era ca și cum ar fi știut totul despre mine și, în chiar clipa asta, înțelegea totul despre încercările mele recente — văzînd, înțelegînd, posibil înduioșîndu-se. Pentru o clipă, am simțit că văd ceva aducînd a milă și a dragoste puternică în privirea lui — și, poate, o nuanță de umor.

Apoi întoarse capul și contactul se rupse. Am oftat fără să vreau. În clipa aceea, în lumina fulgerului, am crezut că am zărit pentru o fracțiune de secundă ceva strălucindu-i într-o parte a gîtului.

Mai făcu un pas, și acum privea peste mulțimea rudelor mele, către care mă îndreptam. Coborî capul și scoase un mic nechezat. Izbi pămîntul cu copita dreaptă din față.

L-am simțit pe Merlin alături de mine. M-am gîndit la lucrurile pe care le-aș fi pierdut dacă totul s-ar fi sfîrșit aici.

Făcu cîțiva pași de dans înainte. Își scutură capul și-l înclină. Parcă nu-i plăcea ideea de a se apropia de un grup atît de mare de oameni.

La pasul următor, am zărit din nou strălucirea și chiar mai mult. O slabă scînteie roșie străluci prin blănița de pe gît. Purta Giuvaierul Judecății. Cum îl recuperase, habar n-am. Și nici nu conta. Dacă voia să mi-l dea, simțeam că pot înfrînge furtuna — sau, cel puțin, puteam să ne adăpostim pînă trece.

Numai că acea unică privire fusese îndeajuns. Nu-mi mai acordă nici o atenție. Lent, cu grijă, ca și cum ar fi fost gata să se retragă la cea mai mică perturbare, înaintă spre locul unde stăteau Julian, Random, Bleys, Fiona, Llewella, Benedict și mai mulți nobili.

Ar fi trebuit să-mi dau seama ce se petrecea, dar n-am făcut-o. Pur și simplu am urmărit mișcările moi ale fiarei când își croia drum înainte, trecînd pe lîngă marginea grupului.

Se opri încă o dată și înclină capul. Apoi își scutură coama și se lăsă în genunchi. Giuvaierul Judecării atîrna suspendat de cornul răsucit, auriu. Vîrfurile cornului aproape că atîngea persoana dinaintea căreia îngenunchease.

Deodată, cu ochii minții, am văzut chipul tatălui nostru în ceruri, și cuvintele lui răsunară iar: „O dată cu moartea mea, problema succesiunii va cădea asupra ta... N-am altă alegere decît să las asta pe cornul Unicornului“.

Un murmur parcurse grupul și mi-am dat seama că toți ceilalți se gîndiseră la același lucru. Unicornul nu reacționează la această perturbare, totuși, ci rămase o statuie moale, albă, parcă nici măcar nu respira.

Lent, Random întinse mîna și scoase Giuvaierul de pe corn. Șoapta lui ajunse pînă la mine.

— Mulțumesc, rosti.

Julian își scoase spada și o puse la picioarele lui Random, cînd îngenunche. Apoi Bleys și Benedict și Caine, Fiona și Llewella. M-am alăturat lor. La fel făcu și fiul meu.

Random rămase tăcut multă vreme. Apoi:

— Accept loialitatea voastră, rosti. Acum ridicați-vă cu toții.

Cînd făcurăm asta, Unicornul se răsuci și țopăi. Se îndreptă spre povîrniș și dispăru în cîteva clipe.

— Nu m-am așteptat să se întâmple vreodată așa ceva, spuse Random, încă ținînd Giuvaierul la nivelul ochilor. Corwin, poți să iei chestia asta și să oprești furtuna?

— E al tău acum, am spus, și nu știu cît de întinsă e anomalia. Cred că în starea în care mă aflu n-aș fi în stare să acționez îndeajuns ca să fim cu toții în siguranță. Cred că aceasta va trebui să fie prima ta acțiune în calitate de rege.

— Atunci va trebui să-mi arăți cum să procedez. Credeam că avem nevoie de un Model ca să facem acordajul.

— Eu cred că nu. Brand a precizat că o persoană care e deja acordată poate acorda pe altcineva. De-atunci m-am tot gîndit la asta și cred că știu cum să procedez. Hai să mergem undeva deoparte.

— Bine. Hai.

Deja în glasul și în atitudinea lui apăruse ceva nou. Se părea că noul rol începuse să producă schimbările. Mă întrebam ce fel de rege și regină vor deveni el și Vialle. Prea mult. Mîntea mea se simțea disociată. Prea multe se petrecuseră recent. Nu puteam cuprinde toate ultimele evenimente într-un singur fragment de gîndire. Voiam doar să mă tîrăsc undeva și să dorm douăzeci și patru de ore. În loc de asta, l-am urmat într-un loc unde încă mai mocnea un mic foc pentru gătit.

Scormoni în foc și aruncă o mîină de surcele. Apoi se așază lîngă el și-mi făcu semn cu capul. M-am dus și m-am așezat lîngă el.

— Apropo de chestia asta cu regele, spuse. Ce-o să mă fac, Corwin? M-a prins total nepregătit.

— Ce să faci? Probabil o treabă foarte bună, am răspuns.

— Crezi că au fost multe resentimente?

— Dacă au fost, nu s-au dat în vileag, am spus. Ești o alegere bună, Random. Atît de multe s-au petrecut

recent... De fapt, tata ne-a protejat, poate mai mult decît ar fi trebuit. Evident, tronul nu mai e o delicatessă. Te așteaptă o muncă grea. Cred că ceilalți au ajuns să-și dea seama de asta.

— Si tu?

— Îmi doream tronul numai pentru că și Eric și-l dorea. La vremea aceea nu realizam asta, dar e adevărat. Era fisa cîștigătoare într-un joc pe care l-am jucat de-a lungul anilor. Sfirșitul unei vendete, de fapt. Și, pentru tron, l-aș fi ucis. Acum sînt fericit că a găsit o altă cale de a muri. Semănam mai mult decît eram diferiți, el și cu mine. N-am înțeles asta decît mai tîrziu. Dar, după moartea lui, am căutat să găsesc motive de a nu lua tronul. În cele din urmă, *m-am convins că nu era ceea ce îmi doream*. Nu. Tu ești binevenit. Să conduci bine, frate. Sînt sigur că o vei face.

— Dacă Amber mai există, rosti după un timp, o să încerc. Hai să ne lămurim cu chestia asta cu Giuvaierul. Furtuna se apropie deranjant de mult.

Am încuviințat și i-am luat piatra din mînă. Am ținut-o de lanț, cu focul în spate. Lumina pătrunse; interiorul părea limpede.

— Apleacă-te mai aproape și uită-te în Giuvaier o dată cu mine, am poruncit.

Mă ascultă și, în timp ce priveam amîndoi piatra, i-am spus:

— Gîndește-te la Model

Am început să mă gîndesc eu însumi la el, încercînd să mă concentrez ca să-mi reamintesc curbele și vîrtejurile, liniile sale strălucind palid.

Mi s-a părut că detectez o ușoară fisură lîngă centrul pietrei. Am luat-o în considerare în timp ce mă gîndeam la răsuciri, la curbe, la Văluri... Mi-am imaginat curențul care mă parcurgea de fiecare dată cînd încercam acel drum complicat.

Imperfecțiunea din interiorul pietrei deveni mai distinctă.

Mi-am îndreptat voința spre ea, privind-o în întregime, limpede. O senzație familiară mă cuprinse în timp ce se petrecea asta. Era senzația care mă cuprinsese în ziua în care mă acordasem cu Giuvaierul. Speram doar să fiu destul de puternic acum ca să trec încă o dată prin experiența aceea.

Am întins mîna și l-am prins pe Random de umăr.

— Ce vezi? l-am întrebat.

— Ceva asemănător Modelului, rosti, numai că pare a fi tridimensional. Se întinde pe fundul unei mări roșii...

— Atunci vino cu mine, am spus. Trebuie să mergem acolo.

Din nou, acea senzație de deplasare, ca o plutire la început, apoi căzînd cu viteză crescîndă către sinuozi-tățile niciodată văzute în întregime ale Modelului, în interiorul Giuvaierului. Mi-am încordat voința pentru înaintare, simțind prezența fratelui meu alături, și strălucirea rubinie care ne învăluia se întunecă, devenind bezna unui cer noptatic limpede. Acest Model special se dezvolta cu fiecare bătaie de inimă zgomo-toasă. Într-un fel, procesul părea mai ușor decît fusese înainte — poate din cauză că eu eram deja acordat.

Simțindu-l pe Random alături, l-am condus înspre acea formă familiară care se dezvolta, cu punctul de plecare devenind din ce în ce mai limpede. Deplasîndu-ne în direcția aceea, am încercat încă o dată să cuprind Modelul în întregime și m-am pierdut iar în ceea ce păreau a fi convulsiile sale extra-dimensionale. Curbe imense și spirale și trasee parcă înnodate se întindeau dinaintea noastră. Senzația de venerație pe care o simțisem mai devreme mă cuprinse și, undeva în apropiere, eram conștient că și Random simțea același lucru.

Am înaintat către secțiunea de început și am fost supti de către aceasta. În jurul nostru totul era luminos,

strălucitor, străbătut de scînteii, iar noi eram atrași în matricea luminii. De data asta, mintea îmi era total absorbită de proces și Parisul părea a fi foarte departe...

O amintire din subconștient îmi relevă cele mai dificile secțiuni și mi-am folosit dorința — voința, dacă vreți — ca să ne grăbim pe calea orbitoare, trăgînd putere fără încetare de la Random pentru a accelera procesul.

Era ca și cum am fi parcurs interiorul incandescent și întortocheat al unei scoici enorme. Doar că trecerea noastră era fără sunet, iar noi înșine eram puncte de conștiență fără trup.

Viteza noastră părea să se accelereze constant, la fel cum făcea și o durere mentală pe care nu mi-o aminteam de la traversarea anterioară a Modelului. Poate că era legată de oboseala mea sau de eforturile mele de a grăbi lucrurile. Am spart barierele; eram înconjurați de ziduri ferme, curgătoare, de lumină. Acum mă simteam slăbit, amețit. Dar nu-mi puteam permite luxul de a cădea în inconștiență, nici acela de a ne mișca mai lent, avînd furtuna atît de aproape. Din nou, cu regret, am extras putere de la Random — de data asta doar pentru a rămîne în joc. Ne-am năpustit înainte.

De data asta, n-am mai trecut prin senzația de furnicătură cumplită, prin sentimentul că sînt realcătuit. Trebuie că era un efect al acordajului meu. Trecerea precedentă îmi dăduse probabil o mică imunitate în acest sens.

După o pauză nesfîrșită, parcă l-am simțit pe Random șovăind. Poate că extrăsesem prea mult din energiile lui. Am început să mă întreb dacă îi lăsasem suficientă putere ca să manipuleze furtuna, dacă aș mai putea lua energie de la el. Am hotărît să nu mai extrag din resursele lui mai mult decît o făcusem. Ne aflam

deja pe calea cea bună. Trebuia să fie în stare să continue fără mine dacă se ajungea la așa ceva. Pur și simplu trebuia să fac tot posibilul să rezist. Mai bine să mă pierd eu aici, decît amîndoi.

Am continuat, cu simțurile revoltîndu-se, cu amețea revenind. Mi-am îndreptat voința spre înaintarea noastră și mi-am gonit orice altceva din minte. Se pare că ne apropiam de capăt, cînd apăru o întunecare care știam că nu face parte din proces. Mi-am învins panica.

Nu era bine. M-am simțind dispărînd. Atît de aproape! Eram convins că ne aflăm aproape de capăt. Ar fi fost atît de ușor să...

Totul dispăru în jurul meu. Ultimul lucru pe care l-am făcut a fost să îmi dau seama că Random era îngrijorat.

Sub picioarele mele era o strălucire portocalie și roșie. Eram prins în capcana vreunui iad astral? Am continuat să privesc în vreme ce mintea mi se limpezea încet. Lumina era înconjurată de beznă și...

Se auzeau voci, cunoscute...

Lucrurile se limpeziră. Zăceam pe spate, cu picioarele către un foc de tabără.

— E-n regulă, Corwin. E-n regulă.

Vorbise Fiona. Mi-am întors capul. Stătea pe pămînt deasupra mea.

— Random...? am spus.

— Și el e-n regulă... tată.

Merlin era așezat în dreapta.

— Ce s-a întîmplat?

— Random te-a adus înapoi, rosti Fiona.

— A funcționat acordarea?

— El așa crede.

M-am străduit să mă ridic în capul oaselor. Ea încercă să mă împingă înapoi, dar m-am ridicat oricum.

— Unde e?

Îmi indică din ochi.

M-am uitat și l-am văzut pe Random. Stătea cu spatele spre noi, la vreo treizeci de metri depărtare, pe o ieșitură din stîncă, înfruntînd furtuna. Aceasta era acum foarte aproape și vîntul îi biciuia hainele. Fulgerele se încrucișau în fața lui. Tunetul bubuia aproape constant.

— De cît timp... e acolo? am întrebat.

— Doar de cîteva minute, răspunse Fiona.

— Vreau să zic, de cît timp... de la întoarcerea noastră?

— Nu, rosti ea. Tu ai fost inconștient destul de mult. Random a vorbit mai întîi cu ceilalți, apoi a ordonat retragerea trupelor. Benedict le-a dus spre drumul negru. Acum îl traversează.

Am răsucit capul.

De-a lungul drumului negru era mișcare, o coloană întunecată îndreptîndu-se spre citadelă. Fire de voal pluteau între noi; în depărtare erau cîteva scînteii, lîngă scheletul întunecat. Deasupra, cerul se inversase total, noi situîndu-ne lîngă jumătatea întunecată. Din nou, am avut strania senzație de a fi fost acolo cu mult, mult timp în urmă, ca să văd că acesta, mai degrabă decît Amber, era adevăratul centru al creațiunii. Am încercat să prind fantoma unei amintiri. Se evaporă.

Am cercetat întunecimea luminată de fulgere din jurul meu.

— Toți... au plecat? i-am spus Fionei. Tu, eu Merlin, Random — noi sîntem singurii rămași aici?

— Da, spuse Fiona. Vrei să-i urmezi acum?

Am clătinat din cap.

— Rămîn aici cu Random.

— Știam c-o să spui asta.

M-am ridicat în picioare cînd spuse asta. La fel făcu și Merlin. Fiona bătu din palme și un cal alb veni spre ea în buiestru.

— Nu mai ai nevoie de serviciile mele, rosti. Așa că o să mă alătur celorlalți în Curțile Haosului. Lîngă stîncile acelea se află priponiți niște cai pentru tine. Făcu un gest. Vii, Merlin?

— O să stau cu tatăl meu și cu regele.

— Așa să fie. Sper să te văd acolo curînd.

— Mulțumesc, Fi, am spus.

Am ajutat-o să încalece și am urmărit-o cum se îndepărtează.

M-am așezat din nou lîngă foc. L-am urmărit pe Random, care stătea nemișcat, înfruntînd furtuna.

— Sînt multe provizii și vin, spuse Merlin. Să-ți aduc ceva?

— Bună idee.

Furtuna era atît de aproape încît aș fi putut ajunge la ea mergînd cîteva minute. Încă nu puteam spune dacă strădaniile lui Random avuseseră vreun efect. Am oftat din greu și mi-am lăsat mintea să zburde.

Gata. Într-un fel sau altul, toate strădaniile mele începînd de la Greenwood erau gata. Nu mai era nevoie de răzbunare. Nu. Aveam un Model intact, poate chiar două. Cauza tuturor necazurilor noastre, Brand, era mort. Orice rămășiță a blestemului meu urma să fie ștearsă de convulsiile masive care măturau Umbra. Iar eu îmi dădusem toată silința să îmi răscumpăr greșelile. Găsisem în tatăl meu un prieten și ajunseseam la o înțelegere cu el înainte de moarte. Aveam un nou rege, cu aparenta binecuvîntare a Unicornului, și îi promiseserăm loialitate. Mi se păruse un lucru sincer. Mă reconcilasem cu toată familia. Simțeam că-mi făcusem datoria. Nimic nu mă mai urmărea acum. Isprăvisem cu motivele și eram mai aproape ca oricînd de pace. Cu toate astea adunate, simțeam că, dacă trebuia să mor acum, era în regulă. N-aș fi protestat atît de tare pe cît aș fi făcut-o oricînd înainte.

— Ești cu mintea departe de-aici, tată.

Am încuviințat, apoi am zîmbit. Am acceptat ceva de mîncare și am început să mestesc. Între timp, observam furtuna. Încă prea devreme ca să fiu sigur, dar părea că nu mai înainta.

Eram prea obosit ca să dorm. Sau ceva de genul ăsta. Durerile încetaseră și mă cuprinsese o amorteală minunată. Mă simțeam ca și cum aș fi fost înfășurat în bumbac cald. Evenimente și amintiri vagi continuau să-mi țină treaz mecanismul mental. Era, în multe feluri, o senzație delicioasă.

Am terminat de mîncat și am întreținut focul. Am sorbit vinul și am urmărit furtuna ca o fereastră înghețată în fața unui spectacol de artificii. Viața era frumoasă. Dacă Random izbutea să gonească furtuna, urma să mă îndrept mîine spre Curțile Haosului. Nu puteam spune ce mă așteaptă acolo. Poate va fi o capcană gigantică. O ambuscadă. O șmecherie. Am gonit gîndul. Cumva, în clipa asta, nici nu conta.

— Începuseși să-mi povestești despre tine, tată.

— Da? Nu-mi amintesc ce-am spus.

— Mi-ar plăcea să te cunosc mai bine. Spune-mi mai multe.

Am pocnit din buze și am dat din umeri.

— Atunci despre asta. Făcu un gest. Despre tot conflictul ăsta. Cum a început? Ce rol ai avut tu în asta? Fiona mi-a spus că ai locuit în Umbră mulți ani, fără memorie. Cum ți-ai recăpătat-o și cum i-ai localizat pe ceilalți și cum ai revenit în Amber?

Am chicotit. Am privit încă o dată către Random și furtună. Am luat o gură de vin și m-am ferit de vînt cu mantia.

— De ce nu? am spus. Dacă ai răbdare să ascuți o poveste lungă, vreau să zic... Presupun că cel mai bun loc să încep e Spitalul Particular din Greenwood, pe umbra Pămînt a exilului meu. Da...

Cerul se rotea și iar se rotea în timp ce vorbeam. Înfruntînd vijelia, Random triumfă. Furtuna se sparse înaintea de noi, ca și cum ar fi fost despicață de lama unei securi gigantice. Se rostogoli de fiecare parte, prelingîndu-se în cele din urmă spre nord și spre sud, se stinse, se pierdu, dispăru. Peisajul pe care îl mascase dăinuise și, o dată cu el, se duse și drumul negru. Merlin îmi spune că asta totuși nu e o problemă, pentru că va aduna el o panglică de voal atunci cînd va sosi clipa să traversăm.

Random a adormit acum. Tensiunea a fost imensă. În repaus, nu mai arată ca pe vremuri — fratele mai tînăr, obraznic, pe care ne făcea plăcere să-l chinuim — ci are pe chip riduri pe care nu le remarcasem niciodată înainte, semne ale unei anume profunzimi căreia nu-i dădusem atenție. Poate că părerea mea e influențată de evenimentele recente, dar părea cumva mai nobil și mai puternic. Oare un rol nou provoacă o anume alchimie? Numit de către Unicorn, uns de furtună, parcă într-adevăr avea o fizionomie regească, chiar și în somn.

Am dormit — chiar și Merlin moțăie acum — și îmi place să fiu pentru un timp, înainte de trezirea lui, singurul punct de conștiință pe acest pisc de la marginea Haosului, privind înapoi spre o lume care a supraviețuit, o lume care a fost curățată, o lume care dăinuie...

Probabil că am lipsit de la înmormântarea tatei, trecerea lui într-un loc fără nume, dincolo de Curți. Trist, dar n-am puterea să mă mișc. Și totuși, am văzut ceremonia morții lui și port în suflet o parte a vieții sale. Mi-am rostit adio-urile. El ar înțelege. Și adio, Eric. O spun după atîta timp, în acest fel. Dacă ai fi trăit pînă acum, conflictul dintre noi s-ar fi sfîrșit. Poate chiar am fi devenit prieteni într-o bună zi, o dată eliminate toate cauzele neînțelegerii noastre. Dintre toți, tu și cu mine semănăm mai mult decît oricare altă pereche din familie. În afară de, într-un fel, Deirdre și cu mine... Dar lacrimile pentru ea s-au uscat demult. Adio iar, totuși, dragă surioară, vei trăi mereu undeva în inima mea.

Și tu, Brand... Îmi amintesc de tine cu amărăciune, frate nebun. Aproape că ne-ai distrus. Aproape că ai dărîmat Amberul de pe poziția lui semeată de pe coama Kolvirului. Ai fi zdrobit toate Umbrele. Aproape că ai distrus Modelul și ai reprojctat universul conform propriei tale imagini. Ai fost nebun și rău și ai ajuns atît de aproape de realizarea dorințelor tale încît tremur și acum. Mă bucur că ai dispărut, că săgeata și abisul te-au chemat, că nu mai pătezi locurile oamenilor cu prezența ta, că nu mai respiri aerul dulce al Amberului. Îmi doresc să nu te fi născut niciodată și, dacă asta nu se poate, să fi murit mai devreme. Destul! Gîndind astfel devin prea meschin. Rămii mort și nu-mi mai tulbura gîndurile.

Vă împart ca pe o mîină de cărți de joc, frați și surori. E și dureros să generalizez asta, dar voi — eu — noi — parcă ne-am schimbat și, înainte de a intra din nou în joc, am nevoie de o panoramă finală.

Caine, nu te-am plăcut niciodată și încă nu am încredere în tine. M-ai insultat, m-ai trădat și chiar m-ai înjunghiat. Să lăsăm asta. Nu-mi plac metodele tale, totuși nu pot nega loialitatea ta de data asta. Deci, pace.

Să lăsăm noua domnie să înceapă fără dușmănie între noi.

Llewella, tu ai o putere pe care recenta situație nu te-a pus în postura de a o exercita. Pentru asta, îți sînt recunoscător. Uneori e plăcut să ieși dintr-un conflict nesupus încercărilor.

Bleys, pentru mine ești încă o siluetă înveșmîntată în lumină — viteaz, exuberant și temerar. Pentru prima, respectul meu, pentru a doua, zîmbetul meu. Iar ultima pare a fi fost cel puțin temperată în ultima vreme. Bun. Stai departe de conspirații în viitor. Nu ți se potrivesc.

Fiona, tu te-ai schimbat cel mai mult. Trebuie să înlocuiesc un sentiment nou cu unul vechi, prințesă, întrucît, pentru prima oară, am devenit prietenii. Ai toată dragostea mea, vrăjitoare. Îți datorez multe.

Gérard, frate greoi, demn de încredere, poate că nu ne-am schimbat toți. Ai fost tare ca o stîncă și ai fost constant în credința ta. Sper să nu mai poți fi înșelat atît de ușor. Sper să nu mă mai lupt niciodată cu tine. Pleacă pe mare cu vasele tale și respiră aerul sărat și curat.

Julian, Julian, Julian... Oare te-am cunoscut vreodată cu adevărat? Nu. Probabil că magia verde a Ardenului a înmuiat acea veche vanitate în timpul lungii mele absențe, lăsînd o mîndrie mai întemeiată și ceva ce aș numi bucuros cînte — un lucru diferit de îndurare, precizez, dar ceva în plus la personalitatea ta, pe care nu l-aș desconsidera.

Și, Benedict, zeii știu că devii mai înțelept pe măsură ce timpul își croiește calea spre entropie, și totuși încă neglijezi exemplele unice ale speciei în cunoașterea oamenilor. Poate că o să te văd zîbind, acum, cînd bătălia s-a sfîrșit. Odihnește-te, războinicule.

Flora... Mila, se spune, începe acasă. Nu pari a fi diferită acum față de cum te știam cu mult înainte. E doar un vis sentimental să te privesc pe tine și pe ceilalți

asa cum o fac, trecînd în revistă bilanțurile, căutînd credite. Nu sîntem dușmani, nici unul dintre noi, acum, și asta ar trebui să fie de-ajuns.

Și bărbatul înveșmîntat în negru și argintiu, cu trandafirul său de argint? I-ar plăcea să creadă că a învățat cîte ceva despre încredere, că și-a spălat ochii într-un izvor limpede, că și-a șlefuit un ideal sau două. Nu contează. S-ar putea să fie doar un intrus cu gură mare, talentat numai în arta minoră a supraviețuirii, orb așa cum numai temnițele l-au cunoscut în privința nuanțelor subtile ale ironiei. Nu contează, las-o așa, așa să fie. Poate că niciodată nu voi fi mulțumit de el.

Carmen, *voulez-vous venir avec moi?** Nu? Atunci adio și ție, Prințesă a Haosului. Ar fi putut fi distractiv.

Cerul se rotește iar, și cine ar putea spune ce fapte scoate la iveală lumina lui de vitraliu? Pasiența a fost jucată. Acolo unde am fost nouă, acum sîntem șapte și un rege. Totuși Merlin și Martin sînt cu noi, alți jucători în jocul care continuă.

Puterea îmi revine atunci cînd privesc cenușa și mă gîndesc la calea pe care am apucat-o. Drumul din față mă intrigă, de la iad la „aleluia“. Mi-am recăpătat vederea, amintirile, familia. Și Corwin va fi mereu Corwin, chiar și la Judecata de Apoi.

Merlin se trezește acum, și asta e bine. E timpul să trecem la treabă. Sînt lucruri de făcut.

Ultima acțiune a lui Random după ce a învins furtuna a fost să mi se alăture, extrăgînd putere din Giuvaier, ca să-l contacteze pe Gérard prin Atuul său. Cărțile sînt din nou reci, și umbrele sînt ele înseși din nou. Amber este în picioare. Au trecut ani de cînd l-am părăsit, și poate se vor mai scurge mulți pînă voi reveni. Ceilalți probabil că s-au transportat deja acasă prin

* „Vrei să vii cu mine?“ (în lb. franceză în original) Aluzie la opera „Carmen“, de Georges Bizet. (n. trad.)

Atuuri, așa cum a făcut Random, ca să-și îndeplinească îndatoririle. Dar acum eu trebuie să vizitez Curțile Haosului, pentru că am spus că o voi face, pentru că s-ar putea să fie nevoie de mine chiar și aici.

Ne pregătim echipamentul acum, Merlin și cu mine, și în curînd va croi un drum pentru noi.

Cînd totul va fi dus la bun sfîrșit în acel loc, cînd Merlin va fi traversat Modelul și va fi plecat să își revendice lumile, mai e o călătorie pe care trebuie s-o fac. Trebuie să merg în locul unde am plantat creanga bătrînului Ygg, să vizitez copacul care a crescut din ea. Trebuie să văd ce s-a ales din Modelul pe care l-am trasat în zgomotul porumbeilor de pe Champs-Élysées. Dacă mă va conduce în alt univers, așa cum cred acum că se va întîmpla, trebuie să merg acolo, să văd ce am creat.

Drumul se întinde înaintea noastră, îndreptîndu-se spre Curțile din depărtare. A sosit timpul. Încălecăm și plecăm.

Călărim acum peste bezna unui drum care arată ca tifonul. Citadelă dușmană, națiune cucerită, capcană, casă a strămoșilor... O să vedem. O sclipire slabă de pe parapet și balcon. S-ar putea chiar să ajungem la timp pentru o înmormîntare. Îmi îndrept spatele și îmi slăbesc spada în teacă. O să ajungem acolo în scurt timp.

Adio și bun găsit, ca întotdeauna.

ROGER ZELAZNY

Curțile Haosului

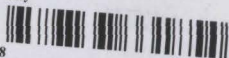
Călătoria începută de Corwin în New York ia sfârșit la Curțile Haosului. Echilibrul între ordine și haos este fragil, dar uneori ambițiile politice sînt mai puternice decît ceva trivial precum soarta universului.

Corwin se găsește într-o situație neașteptată: susținut de tatăl său ca succesor, el nu își mai dorește să domnească. Situația este mult mai complicată: modul în care el este sortit să moară este condus de un descendent al Haosului. Ajutat de foști dușmani, el trebuie să salveze lumea chiar dacă nu mai este sigur de puterile sale.

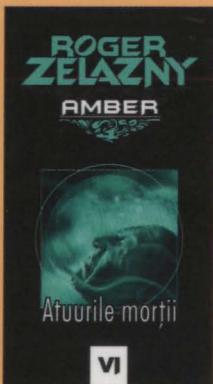
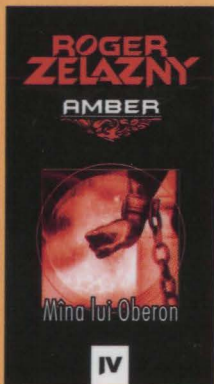
CURȚILE HAOSULUI

22,50 lei/buc

SF & Fantasy

YT100268

ISBN 978-973-733-185-4

9 789737 331854

t...
TRITONIC

fiction.ro